

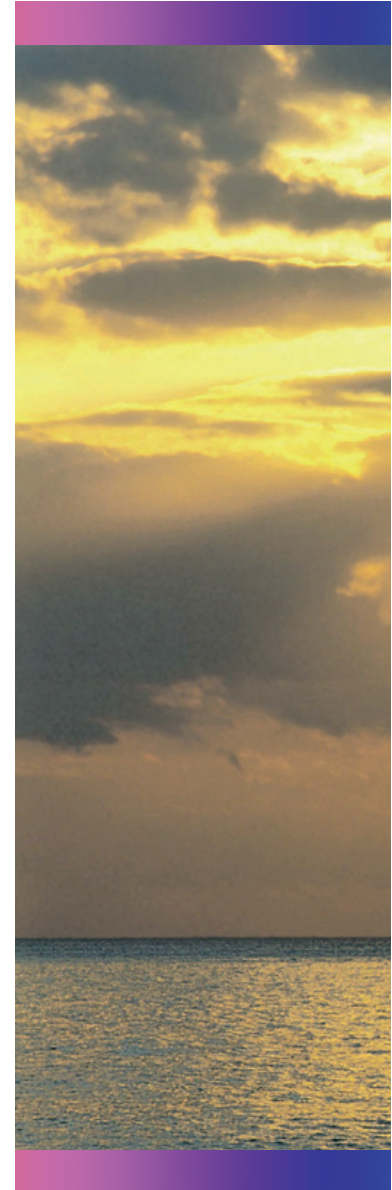
De gedachte is..

Ruth 3: 2, 9

2 Nu dan, is niet Boaz, met wiens maagden gij geweest zijt, van onze bloedvriendschap?

9 En hij zeide: Wie zijt gij? En zij zeide: Ik ben Ruth, uw dienstmaagd, breid dan uw vleugel uit over uw dienstmaagd, want gij zijt de lossen.

In de geschiedenis van Boaz en Ruth wordt geïllustreerd op welke wijze verlossing of "lossing" tot stand komt. Het Nieuwe Testament leert dat Jezus Christus de grote Lossen is. Boaz is een type van dé Verlosser. Ruth werd door Boaz gelost. Wanneer een man zonder kinderen stierf, behoorde zijn broer nageslacht voor hem te verwekken bij de weduwe, zijn schoonzuster. De zwager was dan de lossen. Hij zorgde voor een erfgenaam. In de Bijbel gaat het vaak om het erfrecht en dat is ook het geval bij de geschiedenis van Boaz en Ruth. De grote vraag is: Wie krijgt de erfenis (de belofte)? De erfgenaam wordt mede bepaald door de wet op de lossing. In het boek Ruth kwam de erfenis van een familie uit Bethlehem terecht bij een Moabitische vrouw. Ruth werd de erfgenaam van Naómi en Boaz. Uit haar kwam dé Erfgenaam van een geheel nieuwe schepping voort: de Here Jezus Christus. Het erfrecht van de hele wereld liep via Ruth. Er wordt in dit verhaal ook gesproken over een andere lossen, die voorbijging. Zijn naam is "Ploni Almoni" ("zulk één"), maar daarmee blijft hij onbekend. Waar dit een beeld van is wordt ook in deze studie behandeld.

Ruth

1.	Inleiding	1
	De heidenen zijn erfgenamen van Abraham	3
	We is Ruth?	6
2.	Ruth 1	6
3.	Ruth 2	17
	Gerst en haar	19
	Jehovah en Jezus zijn Dezelfde	32
4.	Ruth 3	40
5.	Ruth 4	54

1. Inleiding

In de geschiedenis van Boaz en Ruth wordt geïllustreerd op welke wijze verlossing tot stand komt. Het gaat hier om het begrip "lossing". In de Bijbel is er geen verschil tussen "losser" en "verlosser", noch tussen "lossing" en "verlossing". In het Nieuwe Testament wordt verondersteld dat het begrip "lossing" bekend is. Het Nieuwe Testament leert dat Jezus Christus de grote Losser is. Boaz is een type van dé Verlosser.

Twee Bijbelboeken dragen de naam van een vrouw: het boek Esther en het boek Ruth. De geschiedenissen in deze Bijbelboeken staan beide in verband met verlossing. In het boek Ruth lezen we dat Naómi en Ruth in het buitenland waren, waar Elimélech, Machlon en Chijlon stierven. (Ruth 1: 3, 5) Ruth werd later door Boaz "gelost". In het boek Esther was het joodse volk eveneens in het buitenland (in ballingschap). Daar was sprake van de dreiging van de dood voor het joodse volk. Er kwam verlossing via Esther, Mórdechai en Ahasvéros. Deze Bijbelboeken hangen met elkaar samen. Er was geen erfgenaam en de familie dreigde uit te sterven. De Heer had de wet op de lossing gegeven (Leviticus 25: 23-55) opdat de familie in stand werd gehouden en in een erfgenaam werd voorzien. Dit is heel essentieel voor de verlossing. Elke wet houdt verband met het nieuwe verbond. De wet op de lossing is een heenwijzing naar de manier waarop de definitieve verlossing tot stand zou komen.

Wij denken bij verlossing aan het vrijmaken van iets waaraan men gebonden is. Dat is één aspect. In de Schrift gaat het vaak om het erfrecht. De grote vraag is: Wie krijgt de erfenis (de belofte)? Wie de erfgenaam is wordt mede bepaald door de wet op de lossing. In het boek Ruth kwam de erfenis van een familie uit Bethlehem terecht bij een Moabitische vrouw. Ruth werd de erfgenaam van Naómi en Boaz. Uit Ruth kwam dé Erfgenaam van een geheel nieuwe schepping voort: de Here Jezus Christus. Het erfrecht van de hele wereld liep via Ruth. De naam Ruth komt twaalfmaal in het boek Ruth voor. Daarna komt de naam nog eenmaal voor in de lijst van de erfgenamen van Abraham in:

Matthéüs 1: 5*

5 En Salmon gewon Boöz bij Rachab, en Boöz gewon Obed bij Ruth, en Obed gewon Jessai;

In dit vers worden opeens vrouwen genoemd: Rachab en Ruth. De geslachtsregisters hadden ook via de man kunnen lopen. Het noemen van Rachab en Ruth lijkt overbodig. Toch worden deze vrouwen nadruk-

kkelijk genoemd, omdat hun geschiedenissen illustreren op welke wijze de Verlosser en de verlossing tot stand zouden komen. Ruth wordt gerekend tot "de Megilloth", de vijf rollen. De Megilloth omvat de volgende vijf bijbelboeken:

Hooglied

Dit boek lezen de joden tijdens het Pascha. Het is een liefdesgeschiedenis. Het boek Hooglied spreekt over een bruid en een bruidegom. Het handelt over twee geliefden die elkaar niet kunnen bereiken. Later vinden ze elkaar toch, waarna de twee één worden. Dát is verlossing.

Ruth

In het boek Ruth vinden we twee zonen en twee dochters. Het verhaal eindigt met één zoon (Boaz) en één dochter (Ruth). Het boek Ruth wordt bij het wekenfeest gelezen. Het wekenfeest is het oogstfeest. Het boek Ruth speelt zich af in de tijd van de oogst. Wij kennen het Pinksterfeest (wekenfeest) vanwege de uitstorting van de Heilige Geest. (Handelingen 2) Dit was het moment van de historische totstandkoming van de Gemeente. Op die dag was er ook sprake van een oogst: 3000 gelovigen werden die dag "binnengehaald".

Klaagliederen

Dit boek wordt gelezen op de negende dag van de vijfde maand. De vijfde maand is de maand "Av".

Zacharia 8: 19

19 Alzo zegt de HEERE der heirscharen: Het vasten der vierde, en het vasten der vijfde, en het vasten der zevende, en het vasten der tiende maand, zal den huize van Juda tot vreugde, en tot blijdschap, en tot vrolijke hoogtijden wezen; hebt dan de waarheid en den vrede lief.

Het boek Klaagliederen is een lied (treurzang) dat over de val van de tempel en de verwoesting van Jeruzalem handelt. Jeruzalem en de tempel zullen pas herbouwd worden nadat de Messias (in de toekomst) zal zijn verschenen. Voor Israël kwam de verlossing aan het einde van de ballingschap. Het volk verzamelde zich weer als één volk rondom de tempel en Jeruzalem. In de toekomst zal dit opnieuw gebeuren; onder de heerschappij van de Messias: de Here Jezus Christus.

Prediker

Het boek Prediker wordt gelezen tijdens het loofhuttenfeest. Het loof-

*Tenzij anders vermeld, komen de aangehaalde Bijbelteksten uit de Statenvertaling.

huttenfeest is een beeld van het Messiaanse rijk (de duizend jaar waarin de satan gebonden zal zijn). Dat is het koninkrijk van de Zone Davids. De samenhang tussen het boek Prediker en het loofhuttenfeest is merkwaardig. De schrijver van het boek Prediker was Sálomo. Sálomo was de zoon van David en is daarmee een type van de uiteindelijke Zoon van David: de Here Jezus Christus. Sálomo bouwde een letterlijk huis voor de Heer. Christus - de Zoon van David - bouwt een geestelijk huis voor God, namelijk de Gemeente. (Éfeze 2: 20-22) In het boek Prediker wordt gezegd dat alles onder de zon ijdel is. Er zijn echter ook dingen boven de zon! Er zijn twee werelden: 1. de zienlijke (onder de zon) 2. de onzienlijke (boven de zon). Het loofhuttenfeest is een uitbeelding van het koninkrijk van Jezus Christus op aarde. Het koninkrijk der hemelen is dán vanuit de onzienlijke wereld (hemel) in de zienlijke wereld (aarde) nedergedaald.

Esther

Het boek Esther wordt gelezen tijdens het purimfeest. Het purimfeest is een herinnering aan de verlossing in de dagen van Esther. Esther betekent letterlijk "Ik verberg". Het wijst op de tijd van de verborgenheid (de vijfde en de zesde bedeling). In de wet van de Meden en de Perzen stond dat alle joden op de dertiende dag van de twaalfde maand gedood zouden worden. Dat gebeurde niet. Er kwam verlossing tot stand.

De genoemde vijf rollen zijn een uitbeelding van de manier waarop een verloren en gevallen wereld hersteld (verlost) wordt. De boeken worden als een eenheid beschouwd. Ruth is het tweede boek van de Megilloth.

De heidenen zijn erfgenamen van Abraham

De boeken van Esther en Ruth tonen aan dat de heidenen erfgenamen zijn van Abraham. De beloften die aan Abraham en - via Abraham - aan Israël werden gegeven, komen ook bij de heidenen terecht. Ruth kwam uit Moab. Ruth was een heidense vrouw, die met een jood trouwde. Zij kreeg op die manier een erfenis in Israël. Esther was een jodin, die met een heiden trouwde. Dit had tot gevolg dat iedereen in het koninkrijk deel kreeg aan de zegeningen van Israël. Dit kwam in de wetten van de Meden en de Perzen te staan. Dat heidenen mede-erfgenamen zijn, is niets nieuws. Dit werd niet ingevoerd in de dagen van de Here Jezus, noch in de dagen van het boek Handelingen en die van Paulus. Dat wordt wel eens geleerd, maar het is géén kenmerk van de vijfde bedeling. De heidenen zijn erfgenamen van het verbond met Abraham sinds de instelling van dat verbond. Later kwam het verbond van de wet erbij. De zegeningen die aan de gelovige Abraham beloofd waren, zouden tot alle geslachten des aardrijks komen; op voorwaarde dat zij zouden geloven.

Genesis 12: 1-3

- 1 De HEERE nu had tot Abram gezegd: Ga gij uit uw land, en uit uw maagschap, en uit uws vaders huis, naar het land, dat Ik u wijzen zal.
- 2 En Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken; en wees een zegen!
- 3 En Ik zal zegenen, die u zegenen, en vervloeken, die u vloekt; en in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden.

Dit wordt herhaald in:

Genesis 18: 17-19

- 17 En de HEERE zeide: Zal Ik voor Abraham verbergen, wat Ik doe?
- 18 Dewijl Abraham gewisselijk tot een groot en machtig volk worden zal, en alle volken der aarde in hem gezegend zullen worden?
- 19 Want Ik heb hem gekend, opdat hij zijn kinderen en zijn huis na hem zoude bevelen, en zij den weg des HEEREN houden, om te doen gerechtigheid en gerichte; opdat de HEERE over Abraham brenge, hetgeen Hij over hem gesproken heeft.

In Genesis 22: 15-18 staat:

Genesis 22: 15-18

- 15 Toen riep de Engel des HEEREN tot Abraham ten tweeden male van den hemel;
- 16 En zeide: Ik zweer bij Mijzelven, spreekt de HEERE; daarom dat gij deze zaak gedaan hebt, en uw zoon, uw enige, niet onthouden hebt;
- 17 Voorzeker zal Ik u grotelijks zegenen, en uw zaad zeer vermenigvuldigen, als de sterren des hemels, en als het zand, dat aan den oever der zee is; en uw zaad zal de poort zijner vijanden erfelijk bezitten.
- 18 En in uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde, naardien gij Mijn stem gehoorzaam geweest zijt.

Ditzelfde vinden we ook in:

Genesis 26: 1-5

- 1 En er was honger in dat land, behalve den eersten honger,

- die in de dagen van Abraham geweest was; daarom toog Izak tot Abimélech, de koning der Filistijnen, naar Gerar.
- 2 En de HEERE verscheen hem en zeide: Trek niet af naar Egypte; woon in het land, dat Ik u aanzeggen zal;
 - 3 Woon als vreemdeling in dat land, en Ik zal met u zijn, en zal u zegenen; want aan u en uw zaad zal Ik al deze landen geven, en Ik zal den eed bevestigen, dien Ik Abraham uw vader gezworen heb.
 - 4 En Ik zal uw zaad vermenigvuldigen, als de sterren des hemels, en zal aan uw zaad al deze landen geven; en in uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde,
 - 5 Daarom dat Abraham Mijn stem gehoorzaam geweest is, en heeft onderhouden Mijn bevel, Mijn geboden, Mijn inzettingen en Mijn wetten.

Verder wordt dit herhaald in Psalm 72: 17; Handelingen 3: 25; Romeinen 4 : 17; Galaten 3: 8. De beloften zijn niet beperkt tot Israël. Ze zijn ook voor de heidenen bestemd.

Romeinen 9: 23, 24

- 23 En opdat Hij zou bekend maken den rijkdom Zijner heerlijkheid over de vaten der barmhartigheid, die Hij te voren bereid heeft tot heerlijkheid?
- 24 Welke Hij ook geroepen heeft, *namelijk* ons, niet alleen uit de Joden, maar ook uit de heidenen.

God beloofde zegeningen aan een gelovige Abraham. De consequentie was en is dat alle gelovigen erfgenamen werden van diezelfde belofte. Uit alle volken kwamen en komen mensen tot geloof. Daarom gaan de beloften naar alle volkeren. In de toekomst is er een moment waarop alle volkeren tot geloof gekomen zijn. God koos Abraham uit, maar er is geen aanneming des persoons bij God.

Romeinen 2: 9-11

- 9 Verdrukking en benauwdheid over alle ziel des mensen, die het kwade werkt, eerst van den Jood, en ook van den Griek;
- 10 Maar heerlijkheid, en eer, en vrede een ieder, die het goede werkt, eerst den Jood, en ook den Griek.
- 11 Want er is geen aanneming des persoons bij God.

Zie ook: Deuteronomium 10 : 17; 2Kronieken 19 : 7; Job 34 : 19; Handelingen 10 : 34; Galaten 2 : 6; Éfeze 6 : 9; Kolossenzen 3 : 25 en 1 Petrus 1: 17. God verkiest slechts geloof. Dit is altijd zo geweest en dat principe geldt nu ook nog. Het staat los van welke bedeling dan ook. De belofte beperkte zich niet tot Abraham. Er zijn velen die - naar het vlees - erfgenamen van Abraham zijn. Toch erven ze niet de zegeningen die God aan Abraham beloofde, omdat ze niet geloven. Er zijn vele heidenen aan wie God niet rechtstreeks de belofte heeft gedaan. Toch ontvangen ze de belofte die God aan Abraham beloofde, omdat zij geloven zoals Abraham deed. Abraham geloofde God op Zijn Woord en dat werd hem tot gerechtigheid gerekend.

Romeinen 4: 1-5

- 1 Wat zullen wij dan zeggen, dat Abraham, onze vader, verkregen heeft naar het vlees?
- 2 Want indien Abraham uit de werken gerechtvaardigd is, zo heeft hij roem, maar niet bij God.
- 3 Want wat zegt de Schrift? En Abraham geloofde God, en het is hem gerekend tot rechtvaardigheid
- 4 Nu dengene, die werkt, wordt het loon niet toegerekend naar genade, maar naar schuld.
- 5 Doch dengene, die niet werkt, maar gelooft in Hem, Die den goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid.

Op grond van geloof ontvangt elk mens de erfenis (bezingingen, beloften). De afstamming speelt geen enkele rol. God verkiest jood en heiden; op grond van geloof alléén. Ismaël erfde wel aardse bezittingen, maar niet de belofte. Ismaël was de eerstgeborene, maar Izak kreeg de belofte. Hij was "het beloofde zaad". Izak kreeg bij Rachel twee zonen. Ezaü was de eerste, maar hij erfde niet de speciale belofte. Jakob kreeg de belofte. De Here Jezus noemde Zachéüs "een zoon van Abraham".

Lukas 19: 5-10

- 5 En als Jezus aan die plaats kwam, opwaarts ziende, zag Hij hem, en zeide tot hem: Zachéüs! haast u, en kom af; want Ik moet heden in uw huis blijven.
- 6 En hij haastte zich en kwam af, en ontving Hem met blijdschap.
- 7 En allen, die het zagen, murmureerden, zeggende: Hij is tot een zondigen man ingegaan, om te herbergen.
- 8 En Zachéüs stond, en zeide tot den Heere: Zie, de helft

van mijn goederen, Heere, geef ik den armen; en indien ik iemand iets door bedrog ontvreemd heb, dat geef ik vierdubbel weder.

- 9 En Jezus zeide tot hem: Heden is dezen huize zaligheid geschied, nademaal ook deze een zoon van Abraham is.
- 10 Want de Zoon des mensen is gekomen, om te zoeken en zalig te maken, dat verloren was.

Zachéüs werd door geloof een zoon van Abraham. Dit feit wordt prachtig geïllustreerd in het voorbeeld van Jozua en Kaleb. Beide mannen werden uit Egypte verlost en kwamen samen in Kanaän.

Numeri 26: 63-65

- 63 Dat zijn de getelden van Mozes en Eleázar, den priester, die de kinderen Israëls telden in de vlakke velden van Moab, aan de Jordaan van Jericho.
- 64 En onder dezen was niemand uit de getelden van Mozes en Aäron, den priester, als zij de kinderen Israëls telden in de woestijn van Sinai.
- 65 Want de HEERE had van die gezegd, dat zij in de woestijn gewisselijk zouden sterven; en er was niemand van hen overgebleven, dan Kaleb, de zoon van Jefunne, en Jozua, de zoon van Nun.

Jozua was een Israëliet uit de stam van Efraïm. (Numeri 13: 8, 16) Kaleb was uit de stam van Juda. (Numeri 13: 6) Kaleb was van geboorte echter een heiden. Hij was namelijk een Keneziet. (Numeri 32: 12)

Jozua 14: 6, 14

- 6 Toen naderden de kinderen van Juda tot Jozua, te Gilgal, en Kaleb, de zoon van Jefunne, de Keneziet, zeide tot hem: Gij weet het woord, dat de HEERE tot Mozes, den man Gods, gesproken heeft te Kades-Barnéa, ter oorzake van mij, en ter oorzake van u.
- 14 Daarom werd Hebron aan Kaleb, den zoon van Jefunne, den Keneziet, ten erfdeel tot op dezen dag; omdat hij volhard had den HEERE, den God Israëls, na te volgen.

Kaleb was "ingelijfd" bij Israël. De naam Kaleb betekent "hond". Een hond is onder het jodendom een synoniem voor een heiden. Jozua was - naar

het vlees - een afstammeling van Abraham, maar Kaleb niet. Toch kwamen zij - op grond van geloof - in het beloofde land en de andere 600.000 Israëlieten niet. Nog een voorbeeld in dit verband vinden we in:

Lukas 4: 22-30

- 22 En zij gaven Hem allen getuigenis, en verwonderden zich over de aangename woorden, die uit Zijn mond voortkwamen; en zeiden: Is deze niet de Zoon van Jozef?
- 23 En Hij zeide tot hen: Gij zult zonder twijfel tot Mij dit spreekwoord zeggen: Medicijnmeester! genees Uzelven; al wat wij gehoord hebben, dat in Kapérnaüm geschied is, doe *dat* ook hier in Uw vaderland.
- 24 En Hij zeide: Voorwaar Ik zeg u, dat geen profeet aange-naam is in zijn vaderland.
- 25 Maar Ik zeg u in der waarheid: Er waren vele weduwen in Israël in de dagen van Elías, toen de hemel drie jaren en zes maanden gesloten was, zodat er grote hongersnood werd over het gehele land.
- 26 En tot geen van haar werd Elías gezonden, dan naar Sarepta Sidonis, tot een vrouw, *die* weduwe was.
- 27 En er waren vele melaatsen in Israël, ten tijde van den profeet Elisa; en geen van hen werd gereinigd, dan Naäman, de Syriër.
- 28 En zij werden allen in de synagoge met toorn vervuld, als zij dit hoorden.
- 29 En opstaande, wierpen zij Hem uit, buiten de stad, en leidden Hem op den top des bergs, op denwelken hun stad gebouwd was, om Hem van de steilte af te werpen.
- 30 Maar Hij, door het midden van hen doorgestaan zijnde, ging weg.

De Here Jezus kwam in Nazareth, waar Hij was opgevoed. Hij ging naar de synagoge waar Hij uit de boekrol van Jesaja las. Vervolgens sprak Hij de mensen in de synagoge toe. De Here Jezus Christus las een gedeelte uit de boekrol van Jesaja. (Lukas 4: 18, 19) Lukas 4: 24 is een verwijzing naar de profeten uit het Oude Testament die in hun vaderland (Israël) optraden. Zij werden vervolgd en gedood. "Haar" (Lukas 4: 26) slaat op de weduwen in Israël. De Heer noemde enkele voorbeelden van (gelovige) heidenen die gezegend werden, terwijl (een ongelovig) Israël door de Heer niet gezegend werd. Zoals: De weduwe in Sarepta Sidonis is Zarfath bij Sidon. (1 Koningen 17: 9) Elia moest dus naar één weduwe in het buitenland. Naäman - de Syriër - werd genezen. Elia en Elisa gaven

stoffelijke zegeningen aan Israël, maar niemand stelde daar prijs op. Elia werd naar de weduwe in Zarfath bij Sidon gezonden. Naäman kwam bij Elisa. Er kwamen geen Israëlieten bij Elisa om genezen te worden. Een heiden wendde zich tot de God van Israël en werd genezen. Hieruit blijkt dat in het verleden de zegeningen van God soms wél naar de heidenen gingen en niet naar Israël. Het gevolg van deze woorden van de Here Jezus Christus was, dat de joden boos werden. Ze begrepen heel goed wat de Here Jezus Christus hen verweet en ze wilden Hem daarom doden. Daarom ging Hij weg.

WeisRuth?

Ruth is het beeld van elke gelovige. Ruth was een heidense vrouw die de zegeningen van Israël ontving. Zo is zij een beeld van elke heiden die tot geloof komt. Ruth is ook een beeld van Israël dat vanuit de ballingschap tot geloof komt en een beeld van de Gemeente. Ruth is ook een beeld van Israël dat nog tot geloof komt. Ruth is dus een beeld van elk individu dat tot geloof komt. Het gaat steeds om hetzelfde: de beloften van Abraham worden toegepast op gelovigen. In deze geschiedenis ligt de klemtoon op de toepassing op Israël. Alle profetieën (alle typen) worden in de eerste plaats op Israël toegepast. De reden daarvoor is dat in de geschiedenis van Israël alle waarheden geïllustreerd worden. Israël is ons voorbeeld; zowel positief als negatief.

In de Hebreeuwse Oude Testament (de Tenach) staat Ruth op een andere plaats dan in onze Bijbel. De Bijbelboeken zijn dan als volgt gerangschikt:

- de 5 boeken van Mozes (Genesis t/m Deuteronomium)
- Jozua, Richteren
- 1 + 2 Samuël; 1 + 2 Koningen
- Jesaja, Jeremia, Ezechiël
- de 12 kleine profeten
- Psalmen, Job, Ruth enz.

De positie van het boek Ruth in onze Bijbel vindt zijn oorsprong in de Septuagint (Griekse vertaling van het Oude Testament). Dit is altijd zo gebleven, omdat Ruth duidelijk de verbinding aangeeft tussen het tijdperk van de richteren en het tijdperk van de koningen uit het huis van David. Dit blijkt uit het eerste en het laatste vers van het boek Ruth.

Ruth 1:1

- 1 In de dagen, als de richters richtten, zo geschiedde het, dat er honger in het land was; daarom toog een man van

Bethlehem-juda, om als vreemdeling te verkeren in de velden Moabs, hij, en zijn huisvrouw, en zijn twee zonen.

Ruth 4:22

- 22 En Obed gewon Isai; en Isai gewon David.

David werd als herder achter de kudde vandaan gehaald om een andere kudde (het volk Israël) te hoeden. David is een voorbeeld van Die komen zou: de Here Jezus Christus. David is daarom een type van de Messias. Een volk dat dwaalde als schapen (Jesaja 63: 6) en wat geen herder had, kwam onder de hoede van David en zijn opvolgers. De laatste Koning (Herder) zal Christus zijn. Door de kracht van God zal iedereen die verstrooid is en geen herder heeft verzameld worden onder Gods heerschappij; op grond van geloof!

2 Ruth 1

Ruth 1:1

- 1 In de dagen, als de richters richtten, zo geschiedde het, dat er honger in het land was; daarom toog een man van Bethlehem-juda, om als vreemdeling te verkeren in de velden Moabs, hij, en zijn huisvrouw, en zijn twee zonen.

De geschiedenis van Ruth speelde zich af tijdens de dagen van de richteren. Die worden in het boek "Richteren" beschreven. Een richter is een rechter. Richten is recht maken. Dat heeft met het recht (de norm) te maken. Dit geldt letterlijk en figuurlijk. De norm is het Woord van God. Richten is in het algemeen: het handhaven van het Woord van God. Gods woorden zijn recht.

Psalm 33: 2-4

- 2 Looft den HEERE met de harp; psalmzingt Hem met de luit, en het tiensnarig instrument.
- 3 Zingt Hem een nieuw lied; speelt wel met vrolijk geschal.
- 4 Want des HEEREN woord is recht, en al Zijn werk getrouw.

Richters werden door God in Israël gezonden wanneer het mis ging met het volk. Israël was bij de uittocht uit Egypte een volk geworden. Zij kwamen in Kanaän onder leiding van Jozua. Na zijn dood werd er geen opvol-

ger aangesteld. Het volk had geen leider meer. Iedereen deed wat goed was in zijn eigen ogen. Dat was echter kwaad in de ogen des HEEREN. (o.a. Richteren 2: 11; 3: 7, 12; 4: 1; 6: 1; 13: 1) Wanneer God het noodzakelijk vond kwam er een richter om alles recht te zetten. In de 450 jaar van Richteren was er geen koning in Israël. In het boek Richteren worden de jaren gerekend waarin het volk gericht werd. Het volk was steeds ongehoorzaam en verviel in afgoderij. Daarom kwam de vijand in de vorm van andere volkeren of er kwam een hongersnood. Dit betekende dat Israël onder de toorn van God geplaatst was.

Richteren 2: 16-19

- 16 En de HEERE verwekte richteren, die hen verlostten uit de hand dergenen, die hen beroofden;
- 17 Doch zij hoorden ook niet naar hun richteren, maar hoederden andere goden na, en bogen zich voor die; haast weken zij af van den weg, dien hun vaders gewandeld hadden, horende de geboden des HEEREN; alzo deden zij niet.
- 18 En wanneer de HEERE hun richteren verwekte, zo was de HEERE met den richter, en verlostte hen uit de hand hunner vijanden, al de dagen des richters; want het berouwde den HEERE, huns zuchtens halve vanwege degenen, die hen drongen en die hen drukten.
- 19 Maar het geschiedde met het versterven des richters, dat zij omkeerden, en verdierven het meer dan hun vaderen, navolgende andere goden, dezelve dienende, en zich voor die buigende; zij lieten niets vallen van hun werken, noch van dezen hun harden weg.

De Heer had Zich teruggetrokken, omdat men zich niet aan Hem onderwierp. Dat was de voorwaarde: God zou Israël dienen, wanneer Israël Hem diende. God had een land vloeiende van melk en honig beloofd. (Exodus 3: 8, 17) Het land zou op tijd zijn opbrengst geven en Israël zou een welvarend volk zijn. God vroeg slechts één ding: geloof in Zijn Woord, gehoorzaamheid aan Hem. Door ongehoorzaamheid van Israël gaf het land zijn opbrengst niet. Het land gedroeg zich daarom vijandig ten opzichte van Israël. Het land, vloeiende van melk en honig, veranderde in een woestijn van zand en stenen. Zo is het nu nog. Palestina is nog steeds een onvruchtbaar land. Dit is een illustratie van wat er met een land gebeurt als de toorn van God daarover komt. Dan is er geen leven meer mogelijk. In de dagen van Adam gedroeg de aarde zich ook al vijandig ten opzichte van Adam. De aarde bracht doornen en distelen voort. (Genesis 3: 18) Slechts in het zweet zijns aanschijns kon Adam de aarde bebouwen en van de aarde leven.

Elimélech kwam uit Bethlehem-Juda. Bethlehem is opgebouwd uit twee woorden: "beth" (huis) en "lèchè" (brood). Het betekent "broodhuis". Dáár zou brood moeten zijn, maar het was er niet.

Uit Juda zou dé Koning voortkomen.

Micha 5: 1

- 1 En gij, Bethlehem Efratha! zijt gij klein om te wezen onder de duizenden van Juda? Uit u zal Mij voortkomen, Die een Heerser zal zijn in Israël, en Wiens uitgangen zijn van ouds, van de dagen der eeuwigheid.

Hij zou het in Bethlehem geboren Brood des Levens zijn.

Johannes 6: 30-35, 47-50

- 30 Zij zeiden dan tot Hem: Wat teken doet Gij dan, opdat wij het mogen zien, en U geloven? Wat werkt Gij?
- 31 Onze vaders hebben het Manna gegeten in de woestijn; gelijk geschreven is: Hij gaf hun het brood uit den hemel te eten.
- 32 Jezus dan zeide tot hen: Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Mozes heeft u niet gegeven het brood uit den hemel; maar Mijn Vader geeft u dat ware Brood uit den hemel.
- 33 Want het Brood Gods is Hij, Die uit den hemel nederdaalt, en Die der wereld het leven geeft.
- 34 Zij zeiden dan tot Hem: Heere, geef ons altijd dit Brood.
- 35 En Jezus zeide tot hen: Ik ben het Brood des levens; die tot Mij komt, zal geenszins hongeren, en die in Mij gelooft, zal nimmermeer dorsten.

- 47 Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Die in Mij gelooft, heeft het eeuwige leven.
- 48 Ik ben het Brood des levens.
- 49 Uw vaders hebben het Manna gegeten in de woestijn, en zij zijn gestorven.
- 50 Dit is het Brood, dat uit den hemel nederdaalt, opdat de mens daarvan ete, en niet sterve.

Elimélech en zijn gezin hadden honger. Zij waren vreemdelingen in de velden van Moab. Er was geen hulp van de leiders in hun land. Daarom gingen zij zelf naar het buitenland, waar wél te eten was. Er was alléén

honger in Israël. Dit geeft aan dat de hongersnood geen natuurlijke oorzaak had: God had het volk geoordeeld. Elimélech vertrok naar het buitenland. Vele anderen uit het Oude Testament deden hetzelfde. God stuurde gelovigen uit Israël naar het buitenland om dáár in leven te blijven. Het land Israël lag onder de toorn van God, maar de landen daarbuiten niet. Enkele voorbeelden:

Genesis 12:10

10 En er was honger in dat land; zo toog Abram af naar Egypte, om daar als een vreemdeling te verkeren, dewijl de honger zwaar was in dat land.

Genesis 26:1

1 En er was honger in dat land, behalve den eersten honger, die in de dagen van Abraham geweest was; daarom toog Izak tot Abimélech, de koning der Filistijnen, naar Gerar.

1 Koningen 17: 3, 5-10

3 Ga weg van hier, en wend u naar het oosten, en verberg u aan de beek Krith, die voor aan de Jordaan is.
5 Hij ging dan heen, en deed naar het woord des HEEREN; want hij ging en woonde bij de beek Krith, die voor aan de Jordaan is.
6 En de raven brachten hem des morgens brood en vlees, desgelijks brood en vlees des avonds; en hij dronk uit de beek.
7 En het geschiedde ten einde van vele dagen, dat de beek uitdroogde; want geen regen was in het land geweest.
8 Toen geschiedde het woord des HEEREN tot hem, zeggende:
9 Maak u op, ga heen naar Zarfath, dat bij Sidon is, en woon aldaar; zie, ik heb daar een weduwwrouw geboden, dat zij u onderhoude.
10 Toen maakte hij zich op, en ging naar Zarfath. Als hij nu aan de poort der stad kwam, ziet, zo was daar een weduwwrouw, hout lezende; en hij riep tot haar, en zeide: Haal mij toch een weinig waters in dit vat, dat ik drinke.

Elia moest van de Heer het land verlaten. Hij ging in geloof. Hij werd door de Heer verzorgd bij de beek Krith. Later moest hij naar Zarfath, dat bij Sidon is. Daar was hij een weduwe tot hulp. De weduwe van Zarfath is een beeld van Israël in de verstrooiing. In de verstrooiing zal Israël tot geloof komen. God brengt het oordeel. De individuele mens kan zich aan dat oor-

deel onttrekken. Men moet naar het buitenland, om dáár alsnog de zegeningen te ontvangen die God aan Israël, op voorwaarde van geloof, had beloofd. Er bestaat onderscheid tussen een volk (een natie) en het individu. Een volk kan zich niet distantiëren van het oordeel dat God over dat volk brengt. In commentaren over het boek Ruth verwijt men het gezin van Elimélech, dat het wegtrok. Men vindt dat men zich niet aan het oordeel van God mag onttrekken. Doet men dat wél, dan ondervindt men daar de gevolgen van (men gaat dood). Over Abram, die naar Egypte ging, lezen we in de commentaren geen verwijten. Over Izak ook niet. Wel verwijt men Jakob dat hij naar Egypte is gegaan vanwege de slavernij in Egypte. Dat klopt niet met de waarheid. Het vertrek van Jakob staat in Genesis 46 beschreven. De Heer stuurde de gelovige Jakob naar Egypte.

Genesis 46: 2-5

2 En God sprak tot Israël in gezichten des nachts, en zeide: Jakob, Jakob! En hij zeide: Zie, hier ben ik!
3 En Hij zeide: Ik ben die God, uws vaders God; vrees niet van af te trekken naar Egypte; want Ik zal u aldaar tot een groot volk zetten.
4 Ik zal met u aftrekken naar Egypte en Ik zal u doen weder optrekken, mede optrekkende; en Jozef zal zijn hand op uw ogen leggen.
5 Toen maakte zich Jakob op van Ber-séba; en de zonen van Israël voerden Jakob, hun vader, en hun kinderen, en hun vrouwen, op de wagenen, die Farao gezonden had, om hem te voeren.

Deze geschiedenis is een illustratie van de manier, waarop verlossing tot stand komt. Men moest eerst uit Kanaän naar Egypte gaan, om vervolgens uit Egypte verlost te kunnen worden. De uittocht uit Egypte is hiervan eveneens een voorbeeld. God wil via Jakob (Israël) Zijn wegen aan ons openbaren. God toont in de geschiedenis van Ruth Zijn waarheden. Hij toont Zijn weg met Israël. We hoeven Elimélech dus niet te verwijten dat hij naar het buitenland ging. Dát was niet de reden waarom hij en zijn zonen stierven. Sommige mensen leefden kort, omdat dat een betekenis had. Zij stierven niet door het oordeel van God. Hun korte leven was juist tot verheerlijking van God. Abel offerde en stierf. "Offeren" en "sterven" hebben beide dezelfde betekenis. Abel leefde kort, maar hij liet zien op welke wijze God handelt en wie door God wordt verkozen. Van Abel kunnen we niets anders vertellen dan dat hij zijn leven gaf. Kaïn bleef leven, hoewel hij zondig was. Dat was de straf voor Kaïn.

De weg van Kain wordt in Judas : 11 als voorbeeld genomen. Wanneer iemand iets verkeerd doet staat dat er altijd bij in de Bijbel. Denk aan het volk Israël dat steeds ten voorbeeld gesteld wordt. (1 Korinthe 10 : 6) Over Elimélech wordt in de Bijbel niets verkeerd gezegd. Iedereen wordt door de Heer in het buitenland gezegend. Dat geldt voor joden én heidenen. Het land van Moab ligt ten zuidoosten van Israël. Het ligt op korte afstand van Israël. De weg die het gezin van Elimélech (waarschijnlijk) ging, was de koninklijke weg.

Numeri 20:17

- 17 Laat ons toch door uw land trekken; wij zullen niet trekken door den akker, noch door de wijngaarden, noch zullen het water der putten drinken; wij zullen den koninklijken weg gaan, wij zullen niet afwijken ter rechter hand noch ter linkerhand, totdat wij door uw landpalen zullen getrokken zijn.

Deze weg gaat naar het oosten (de Jordaan over) en dan in zuidelijke richting naar Moab. Langs deze weg kwam Israël in het verleden Kanaän binnen. In de toekomst zal Israël via deze zelfde weg het land uitvluchten (Zacharia 14 : 4, 5) en later, onder aanvoering van de Here Jezus Christus, het land weer binnentrekken. (Jesaja 63: 1) Deze weg gaat via Moab naar Edom. In het gebied van Edom ligt Petra (Sela). Waarom gingen Elimélech en zijn gezin naar Moab? Dit mag ons niet verbazen, want de Moabieten waren familie van Israël.

Genesis 19: 30-38

- 30 En Lot toog op uit Zoar, en woonde op den berg, en zijn twee dochters met hem; want hij vreesde binnen Zoar te wonen. En hij woonde in een spelonk, hij en zijn twee dochters.
- 31 Toen zeide de eerstgeborene tot de jongste: Onze vader is oud, en er is geen man in dit land, om tot ons in te gaan, naar de wijze der ganse aarde.
- 32 Kom, laat ons onze vader wijn te drinken geven, en bij hem liggen, opdat wij van onze vader zaad in het leven behouden.
- 33 En zij gaven dien nacht haar vader wijn te drinken; en de eerstgeborene kwam, en lag bij haar vader, en hij werd het niet gewaar in haar nederliggen, noch in haar opstaan.
- 34 En het geschiedde des anderen daags, dat de eerstgeborene zeide tot de jongste: Zie, ik heb gisteren nacht bij

mijn vader gelegen; laat ons ook dezen nacht hem wijn te drinken geven; ga dan in, lig bij hem, opdat wij van onzen vader zaad in het leven behouden.

- 35 En zij gaven haar vader ook dien nacht wijn te drinken, en de jongste stond op, en lag bij hem. En hij werd het niet gewaar in haar nederliggen, noch in haar opstaan.
- 36 En de twee dochters van Lot werden bevrucht van haar vader.
- 37 En de eerstgeborene baarde een zoon, en noemde zijn naam Moab; deze is de vader der Moabieten, tot op dezen dag.
- 38 En de jongste baarde ook een zoon, en noemde zijn naam Ben-Ammi; deze is de vader der kinderen Ammons, tot op dezen dag.

Lot woonde met zijn twee dochters in een spelonk. Zijn dochters wilden voor een erfgenaam zorgen, omdat de familie zonder erfgenaam zou uitsterven. Het plan van de dochters slaagde. Zij werden beiden zwanger en baarden elk een zoon: Moab en Ben-Ammi. "Moab" betekent "van de vader". "Ben-Ammi" betekent "zoon van mijn volk". "Ammon" betekent "van mijn volk". Moab en Ammon waren twee zonen van Lot. Lot was een zoon van een broer van Abraham. (Genesis 11: 31) Hij behoorde tot de oudere tak van de familie, omdat hij de zoon van Haran was. De verwantschap met Israël is dus zeer nauw. Degene met het eerstgeboorterecht kwam bij gelegenheid bij degene die de eerstgeborene was. De oudere tak (de eerstgeborene) moest soms zijn beschermende vleugels uitslaan over de jongere tak van de familie. (vergelijk bijvoorbeeld 2 Samuël 17 : 27-29) De landen Edom, Moab en Ammon liggen dicht bij elkaar.

Psalm 60: 10, 11

- 10 Moab is mijn waspot; op Edom zal ik mijn schoen werpen! Juich over mij, o gij Palestina!
- 11 Wie zal mij voeren in een vaste stad? Wie zal mij leiden tot in Edom?

Ditselfde staat in:

Psalm 108: 10, 11

- 10 Moab is mijn waspot; op Edom zal ik mijn schoen werpen; over Palestina zal ik juichen.
- 11 Wie zal mij voeren in een vaste stad? Wie zal mij leiden tot in Edom?

Moab en Edom worden in deze twee Psalmen samen genoemd. Moabieten zijn afstammelingen van Lot. Edomieten zijn de afstammelingen van Ezau. Deze Psalmen krijgen hun betekenis/vervulling in de toekomst, in verband met de wederkomst van Christus. Na de wederkomst zal de Heer via het gebied van Moab en Edom naar Petra gaan, waar de gelovigen van Israël zijn verzameld. Dat overblijfsel heeft een door God bereide plaats in de woestijn.

Openbaring 12:6

- 6 En de vrouw (*Israël*) vluchtte in de woestijn, alwaar zij een plaats had, haar van God bereid, opdat zij haar aldaar zouden voeden duizend tweehonderd zestig dagen.

Vanuit Petra gaat de Heer met de gelovigen naar het noorden om eerst het verwoeste Jeruzalem en het verwoeste land Israël in te nemen. Vervolgens worden alle volkeren aan Hem onderworpen. Edom wordt het eerst onderworpen. Vervolgens worden respectievelijk Moab en Ammon onderworpen.

Daniël 11:41

- 41 En hij zal komen in het land des sieraads (*Palestina*), en vele landen zullen ter nedergeworpen worden; doch deze zullen zijn hand ontkomen, Edom en Moab, en de eerstelingen der kinderen Ammons.

Het gaat hier over een vorst uit de heidenen, die de volkeren aan zich zal onderwerpen. Hij zal in ieder geval Israël onderwerpen. Hij neemt Jeruzalem in en de bewoners zullen uit het land vluchten.

Zacharia 14:1-5

- 1 Ziet, de dag komt den HEERE, dat uw roof zal uitgedeeld worden in het midden van u, o *Jeruzalem!*
- 2 Want Ik zal alle heidenen tegen Jeruzalem ten strijde verzamelen; en de stad zal ingenomen, en de huizen zullen geplunderd, en de vrouwen zullen geschonden worden; en de helft der stad zal uitgaan in de gevangenis; maar het overige des volks zal uit de stad niet uitgeroeid worden.
- 3 En de HEERE zal uittrekken, en Hij zal strijden tegen die heidenen, gelijk ten dage als Hij gestreden heeft, ten dage des strijds.
- 4 En Zijn voeten zullen te dien dage staan op den Olijfberg,

die voor Jeruzalem ligt, tegen het oosten; en de Olijfberg zal in tweeën gespleten worden naar het oosten, en naar het westen, *zodat* er een zeer grote vallei zal zijn; en de ene helft des bergs zal wijken naar het noorden, en de helft deszelven naar het zuiden.

- 5 Dan zult gijlieden vlieden door de vallei Mijner bergen (want deze vallei der bergen zal reiken tot Azal), en gij zult vlieden, gelijk als gij vloodt voor de aardbeving in de dagen van Uzzia, den koning van Juda; den zal de HEERE, mijn God, komen, en al de heiligen met U, o HEERE!

Het land én Jeruzalem zullen verwoest worden. De meeste inwoners zullen omkomen. Een klein deel zal - in grote nood - de Naam des HEEREN aanroepen. De Heer zal verschijnen, de Olijfberg zal scheuren en Hij zal zó een vluchtweg voor het gelovig overblijfsel creëren. Dat overblijfsel zal door de gescheurde Olijfberg vluchten; over de Jordaan heen. Zij zal via het zuidelijke deel van Ammon en via Moab naar Edom vluchten. In Edom ligt de stad (rotsvesting) Petra. Dit gebied is volgens Daniël 11: 41 niet bezet door de vijand. Het gelovig overblijfsel zal langs deze route moeten en ook kunnen vluchten naar Petra. Petra is het Griekse naam voor het Hebreeuwse "Sela". Het komt ook voor als de naam van de zoon van Juda. (Genesis 38: 5) "Sela" betekent "rots". Het wordt soms ook met een "h" geschreven. (o.a. Psalm 75: 4; 76: 4, 10) Dán betekent het "te/in/naar/voor/van Sela".

Habakuk 3:1-3

- 1 Een gebed van Habakuk, den profeet, op Sijgjonoth.
- 2 HEERE! als ik Uw rede gehoord heb, heb ik gevreesd; Uw werk, o HEERE! behoud dat in het leven in het midden der jaren, maak het bekend in het midden der jaren; in den toorn gedenk des ontfermens.
- 3 God kwam van Theman, en de Heilige van den berg Paran. Sela. Zijn heerlijkheid bedekte de hemelen, en het aardrijk was vol van Zijn lof.

Het Hebreeuws kent geen punten en hoofdletters. We kunnen zelf bepalen wáár de zinnen beginnen en eindigen. In Habakuk 3: 3 staat bijvoorbeeld vertaald: "... van den berg Paran, te Sela". De naam "Selah" kunnen we echter ook bij de volgende zin voegen. Dán staat er: "Te Sela bedekte Zijn heerlijkheid de hemelen ...". Elimélech en zijn gezin vluchtten dus naar het gebied waarheen in de toekomst het gelovig overblijfsel uit

Israël/Jerusalem eveneens zal vluchten. Dáár - in de woestijn - zal men en ontmoeting hebben met de Messias, de Here Jezus Christus.

Ruth 1: 2

- 2 De naam nu dezes mans was Elimélech, en de naam zijner huisvrouw Naómi, en de naam zijner twee zonen Machlon en Chiljon, Efrathers, van Bethlehem-Juda; en zij kwamen in de velden Moabs, en bleven aldaar.

"Elimélech" bestaat uit twee woorden "Eli" = "mijn God" en "melech" = "koning". Elimélech betekent dus "mijn God is Koning". "El" betekent "God". De "i" op het eind staat hier voor de persoonsvorm "mijn". "Eli" betekent "mijn God". Dit vinden wij ook in de naam Naómi, dat "mijn aangenaamheid" betekent. Naómi is hetzelfde als "Naäma" of "Naëma". Naëma was de zuster van Tubal-Kain. (Genesis 4 : 22) Naäma was de moeder van Rehábeam. (1Koningen 14 : 21, 31) Zij was een Ammonitische. "Machlon" betekent "uitwissen", "wegnemen". De betekenis wordt in verband gebracht met zwakheid. "Chiljon" betekent "wegkwijnen", "verteren", "beëindigen". De betekenis van die twee namen is in de praktijk gelijk. Machlon en Chiljon drukken Israël in deze wereld uit. Dat is een volk dat uitgewist/beëindigd werd. Er was nooit continuïteit in het bestaan van het volk. Israël werd verdeeld in twee en tien stammen. De tien stammen verdwenen. De twee stammen verdwenen aanvankelijk ook, maar kwamen voor een deel terug in Israël. Machlon en Chiljon waren "Efrathers". "Efratha" betekent "vruchtbaar". "Efrathers" geeft aan dat zij uit Efratha kwamen. In de velden van Efratha werd de Here Jezus geboren. (Micha 5 : 1; Lukas 2 : 8) Het woord Efratha hangt samen met Efraïm. "Efraïm" betekent "dubbele vrucht(baarheid)". De Hebreeuwse uitgang "ajim" geeft een tweevoud aan.

Ruth 1: 3, 4

- 3 En Elimélech, de man van Naómi, stierf; maar zij werd overgelaten met haar twee zonen.
- 4 Die namen zich Moabietische vrouwen; de naam der ene was Orpa, en de naam der andere Ruth; en zij bleven aldaar omtrent tien jaren.

De zonen namen zich elk een vrouw. Israëlietische mannen mochten met Moabietische vrouwen trouwen.

Deuteronomium 7:1-3

- 1 Wanneer u de HEERE, uw God, zal gebracht hebben in het land, waar gij naar toe gaat, om dat te erven; en Hij vele volken voor uw aangezicht zal hebben uitgeworpen, de ethieten, en de Girgasiëten, en de Amoriëten, en de Kanaänieten, en de Fereziëten, en de Hevieten, en de Jebusieten, zeven volken, die meerder en machtiger zij dan gij.
- 2 En de HEERE, uw God, hen zal gegeven hebben voor uw aangezicht, dat gij ze slaat; zo zult gij hen ganselijk verbannen; gij zult geen verbond met hen maken, noch hun genadig zijn.
- 3 Gij zult u ook met hen niet vermaagschappen; gij zult uw dochters niet geven aan hun zonen, en hun dochters niet nemen voor uw zonen.

Hier staat dat de mannen uit Israël niet met de vrouwen van één van de zeven volken uit Kanaän mochten trouwen.

Deuteronomium 23:1-3

- 1 Die door plettering verwond of uitgesneden is aan de mannelijkheid, zal in de vergadering des HEEREN niet komen.
- 2 Geen bastaard zal in de vergadering des HEEREN komen; zelfs zijn tiende geslacht zal in de vergadering des HEEREN niet komen.
- 3 Geen Ammoniet, noch Moabiet zal in de vergadering des HEEREN komen; zelfs hun tiende geslacht zal in de vergadering des HEEREN niet komen tot in eeuwigheid.

Moabieten en Ammonieten zijn bastaarden, omdat zij verwekt zijn uit de bloedschande van Lot en zijn dochters. Het gaat hier echter over mannen. Dit impliceert dat volgens de wet Ammonitische en Moabietische vrouwen wél toegelaten werden. Wanneer de mannen uit Moab en Ammon met Israëlietische vrouwen trouwden, maakten zij daardoor geen deel uit van Israël. Andersom kon dit wel. De mannen uit Israël mochten wel met een vrouw uit Moab of Ammon trouwen. Dit is de enige uitzondering. Dat gebeurt in het boek van Ruth. Na tien jaren bleven alleen de vrouwen over en waren de mannen gestorven. Na tien jaren gingen de vrouwen uit Moab naar Israël. Het getal "tien" kan in verband gebracht worden met "de tien Woorden", die door de HEERE op de Sinaï aan Mozes werden gegeven. (Exodus 34 : 28) Dat was het oude verbond met Mozes (de wet). Door de wet is men het andere verbond, namelijk dat met Abraham, Izak

en Jakob vergeten. Dat is het verbond der belofte. Alleen de uiterlijke dingen bleven over. Het verbond der belofte kende/kent geen uiterlijkheden. De mens is van nature echter gericht op hetgeen voor ogen is; (1 Samuël 16 : 7) de uiterlijke/zichtbare dingen. Ook vandaag houden veel mensen vast aan de uiterlijke dingen. Zij maken zich niet druk om de inhoud van het geestelijke leven. Zij vragen zich niet af waarom de Heer alles in de wetten regelde en wat dat te zeggen heeft. Het is alles slechts een traditie geworden, die men in stand houdt zonder dat men iets van de wezenlijke inhoud van de wet begrijpt. De zichtbare offers moesten de onzichtbare waarheden aan het volk duidelijk maken. De vergankelijke dingen hebben een onvergankelijke inhoud. Feitelijk spreekt het gehele Oude Testament over de Here Jezus Christus en over het werk dat Hij tot stand heeft gebracht en nog tot stand zal brengen. "Orpa" betekent "nek van een dier", "koppig", "hardnekkig". Zij was getrouwd met Chiljon. "Ruth" betekent "schoonheid", "voldaan", "volmaakt", "bevredigend". Het betekent ook: "verschijning" of "het verschijnen van". Ruth was getrouwd met Machlon. (Ruth 4 : 10)

Ruth 1:5

5 En die twee, Machlon en Chiljon, stierven ook; alzo werd deze vrouw overgelaten na haar twee zonen en na haar man.

In het boek Ruth sterven de mannen. De vrouwen blijven over. De mannen (Machlon en Chiljon) stellen de "mannelijke" kant oftewel de geestelijke kant voor. De vrouwen (Orpa en Ruth) stellen de "vrouwelijke" kant oftewel de zichtbare kant voor. Dat is de vergankelijke kant. Het vrouwelijke kiest voor de uiterlijke verschijning in deze wereld. Het verschil tussen mannelijk (rechts) en vrouwelijk (links) is hetzelfde als het verschil tussen bijvoorbeeld Lot en Abraham, Ismaël en Izak, Ezaü en Jakob. Het sterven van Machlon en Chiljon wil zeggen dat de mannelijke kant van Israël verdwenen is. De vrouwelijke kant is het volk Israël dat over is. Het is een volk zoals alle andere volkeren. Het wezen van Israël is zoekgeraakt in de ballingschap. Sinds de verwerping van de Messias is er helemaal niets van het wezen van het volk over. Uit de geschiedenis blijkt dat het grootste deel van Israël in de praktijk de Heer niet diende en nog niet dient, hoewel men wel de wetsrollen en de rituelen had en heeft. De uiterlijke kant van de godsdienst was/is nog over (traditie), maar de binnenkant was en is hol. De Here Jezus maakte in Zijn dagen kennis met het Judaïsme. Dat was de praktische joodse godsdienst; zonder geloof. (vergelijk Romeinen 9 : 31, 32) Toen de Here Jezus, Die het Woord is (Johannes 1 : 1, 14) het Woord ging prediken, kreeg Hij te maken met de

vrouw (een ongelovig volk Israël) die zuurdesem (valse leringen, tradities van mensen) verborg in drie maten meel. (Matthéüs 13: 33 vgl. Genesis 18 : 6) Wanneer Israël wordt voorgesteld als een man (de erfgenaam en de koning) dan is dat alléén van toepassing op degenen die de kracht van het Woord bewaren. De man heeft "haar" (baard en snor) om zijn mond. "Haar" staat voor kracht (vergelijk Simson). Het is een beeld van de kracht van het Woord dat via de mond gesproken wordt. De baard wijst op de bediening van het Woord; het vasthouden aan en het verklaren van de geestelijke dingen. Israël, voorgesteld als de vrouw, is de uiterlijke verschijning van het volk in deze wereld. Het zal blijken dat de vrouwelijke kant erft, maar via de man. De vrouw mocht erven, wanneer er geen man was. Dit staat in:

Numeri 27: 8

8 En tot de kinderen Israëls zult gij spreken, zeggende: Wanneer iemand sterft, en geen zoon heeft, zo zult gij zijn erfenis op zijn dochter doen komen.

Het erfrecht der dochters heeft in de eerste plaats betrekking op Maria, de moeder van de Here Jezus Christus. Zij was de erfgenaam van David. (Matthéüs 1 : 6) Via haar loopt de erfenis naar de Here Jezus. De vrouw mocht niet op de troon zitten. De troon werd echter wel via de vrouw vererfd. Wanneer de vrouw een zoon kreeg, stierf de lijn niet uit. De wet regelde dit.

Ruth 1:6

6 Toen maakte zij zich op met haar schoondochters, en keerde weder uit de velden van Moab; want zij had gehoord in het land van Moab, dat de HEERE Zijn volk bezocht had, gevende hun brood.

In het buitenland hoorden de vrouwen dat er weer brood was in Bethlehem. Zij keerden terug toen de gelegenheid zich voordeed. Toen Israël in ballingschap in het buitenland was keerde zij, toen de mogelijkheid zich voordeed, niet terug. Er waren wel enkelen die terugkeerden, maar het merendeel van het volk keerde niet terug. In de dagen van de Here Jezus bevond de meerderheid van het jodendom zich in de verstrooiing. Sommigen kwamen voor de feesten naar Jeruzalem. Op het Pinksterfeest sprak Petrus hen toe. Later schreven Petrus en Jakobus brieven aan de stammen in de verstrooiing.

Ruth 1: 7,8

- 7 Daarom ging zij uit van de plaats, waar zij geweest was en haar twee schoondochters met haar. Als zij nu gingen op den weg, om weder te keren naar het land van Juda,
- 8 Zo zeide Naómi tot haar twee schoondochters: Gaat heen, keert weder, een ieder tot het huis van haar moeder; de HEERE doe bij u weldadigheid, gelijk als gij gedaan hebt bij de doden, en bij mij.

Naómi verwachtte dat Orpa en Ruth naar het huis van hun moeder zouden terugkeren. Dit is een verwijzing naar het volk (vergelijk onze begrippen "moedervolk" en "moedertaal"). Het Hebreeuwse woord voor "volk" is "am". Dit is verwant aan ons woord "mama". "De HEERE" is de vertaling van het Hebreeuwse "Jehovah", de God van Israël. Orpa en Ruth moesten teruggaan naar Moab. Naómi zei dat de God van Israël dáár voor hen zou zorgen en hen dáár zou zegenen. God zou dat doen, omdat Orpa en Ruth weldadigheid hadden gedaan bij Naómi en bij de doden. Dit hadden zij gedaan tijdens het leven van hun mannen die inmiddels gestorven waren.

Ruth 1: 9,10

- 9 De HEERE geve u, dat gij ruste vindt, een ieder in het huis van haar man! En als zij haar kuste, hieven zij haar stem op en weenden;
- 10 En zij zeiden tot haar: Wij zullen werkerlijk met u wederkeren tot uw volk.

De HEERE zou Orpa en Ruth - op grond van het huis van hun man - zegenen. Jehovah was de God van Machlon en Chilion. De kus beeldde het afscheid uit.

Ruth 1: 11

- 11 Maar Naómi zeide: Keert weder, mijn dochters! Waarom zoudt gij met mij gaan? Heb ik nog zonen in mijn lichaam, dat zij u tot mannen zouden zijn?

Naómi had geen hoop meer voor de toekomst. Het leek alsof het bestaan geen zin meer had.

Ruth 1: 12,13

- 12 Keert weder, mijn dochters! Gaat heen; want ik ben te oud om een man te hebben. Wanneer ik al zeide: Ik heb hoop, of ik ook in dezen nacht een man had, ja, ook zonen baarde;
- 13 Zoudt gij daarnaar wachten, totdat zij zouden groot geworden zijn; zoudt gij daarnaar opgehouden worden, om geen man te nemen? Niet, mijn dochters! Want het is mij veel bitterder dan u; maar de hand des HEEREN is tegen mij uitgegaan.

Naómi kon niets (mannelijks) meer voortbrengen. Dit was een goede vaststelling. Toch was er een andere manier om voort te brengen, namelijk door middel van de losser. Naómi was vergeten dat haar man broers had. Zij dacht niet aan de weg van de losser. Later beseftte zij dat Boaz de losser was. Naómi staat hier model voor de zienlijke (stoffelijke) wereld (de vrouw). Die stoffelijke wereld is onvruchtbaar. Wat de wereld voortbracht is verdwenen of gestorven. Alle onvruchtbare vrouwen in de Bijbel zijn een beeld van deze tegenwoordige, onvruchtbare wereld. Wanneer er toch vrucht wordt voortgebracht, komt dat omdat de vrouw zaad ontvangt van de man. De oorsprong van het leven ligt bij de man. "Zaad" is een beeld van het Woord van God.

1 Petrus 1: 23

- 23 Gij, die wedergeboren zijt, niet uit vergankelijk, maar uit onvergankelijk zaad, door het levende en eeuwig blijvende Woord van God.

De kracht van het zaad is een beeld van de kracht van het Woord. Als de vrouw onvruchtbaar blijkt te zijn, wordt er geen leven voortgebracht. Er gelden twee voorwaarden voor de vrouw om vrucht te kunnen dragen: 1. zij moet vruchtbaar gemaakt worden. 2. zij moet zaad ontvangen van de man. Aan het begin van deze schepping plaatste God de mens in deze wereld. God gaf leven, maar er werd geen leven voortgebracht. Adam was het zaad van God. Hij was de zoon van God.

Lukas 3: 38

- 38 Den zoon van Enos, den zoon van Seth, den zoon van Adam, den zoon van God.

Adam zondigde. Toen Adam van de boom der kennis des goeds en des kwaads at, stierf hij.

Genesis 2: 15-17

- 15 Zo nam de HEERE God den mens, en zette hem in den hof van Eden, om dien te bouwen, en dien te bewaren.
- 16 En de HEERE God gebod den mens, zeggende: Van allen boom dezès hofs zult gij vrijelijk eten;
- 17 Maar van den boom der kennis des goeds en des kwaads, daarvan zult gij niet eten; want ten dage, als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven.

"...zult gij de dood sterven" is een interpretatie. Wanneer wij het letterlijk vertalen, staat er "... zult gij stervende sterven". Adam en de wereld brachten geen leven voort. God maakte door een wonder de wereld vruchtbaar. De tweede Adam bracht wel leven voort.

1 Korinthe 15: 43-45

- 43 Het wordt gezaaid in oneer, het wordt opgewekt in heerlijkheid; het wordt gezaaid in zwakheid, het wordt opgewekt in kracht.
- 44 Een natuurlijk lichaam wordt er gezaaid, een geestelijk lichaam wordt er opgewekt. Er is een natuurlijk lichaam, en er is een geestelijk lichaam.
- 45 Alzo is er ook geschreven: De eerste mens Adam is geworden tot een levende ziel; de laatste Adam tot een levendmakenden Geest.

De tweede Adam, de Here Jezus Christus, is geen levende Geest, maar een levendmakende Geest. Wat op de wereld van toepassing is, is ook van toepassing op Sara, Rebekka, Rachel en Hanna. Dit principe geldt ook voor het onvruchtbare Israël. God koos Israël en trouwde haar.

Jeremia 31 : 31, 32

- 31 Ziet, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat Ik met het huis van Israël en met het huis van Juda een nieuw verbond zal maken;
- 32 Niet naar het verbond, dat Ik met hun vaders gemaakt heb, ten dage als Ik hun hand aangreep, om hen uit Egypteland uit te voeren, welk Mijn verbond zij vernietigd hebben, hoewel Ik hen getrouwd had, spreekt de HEERE;

De HEERE wilde gemeenschap hebben met Israël, maar zij bleek onvruchtbaar, want zij diende andere goden. Zij stierf (ging in ballingschap).

Ruth 1 : 14, 15

- 14 Toen hieven zij haar stem op, en weenden wederom; en Orpa kuste haar schoonmoeder, maar Ruth kleefde haar aan.
- 15 Daarom zeide zij: Zie, uw zwagerin is wedergekeerd tot haar volk en tot haar goden; keer gij ook weder, uw zwagerin na.

In eerste instantie verlieten Orpa en Ruth Naómi niet. In tweede instantie kuste Orpa haar schoonmoeder en keerde terug. Orpa is een uitbeelding van het Israël dat niet erft. Zij kiest voor de stoffelijke wereld. Zij wordt geen erfgenaam van de belofte. Ruth wilde wel meegaan met Naómi. "Zwagerin" is hetzelfde als schoonzuster. Orpa keerde terug naar haar volk en naar haar goden. Wanneer je naar een ander volk gaat, ga je óók naar de goden van dat andere volk. Israël mocht niet met andere volkeren omgaan, opdat zij geen andere goden zou dienen. Wanneer Israël een verbond sloot met een ander volk beschouwde Jehovah dat als overspel. (o.a. Jeremia 3: 8, 9; Ezechiël 23: 37) Zij hoereerden dan volgens God met andere goden. (o.a. Jeremia 2: 20; 3: 1, 3: 6, 8; Hoséa 1: 2)

Ruth 1 : 16-18

- 16 Maar Ruth zeide: Val mij niet tegen, dat ik u zou verlaten, om van achter u weder te keren; want waar gij zult heengaan, zal ik ook heengaan, en waar gij zult vernachten, zal ik vernachten; uw volk is mijn volk, en uw God mijn God.
- 17 Waar gij zult sterven, zal ik sterven, en aldaar zal ik begraven worden; alzo doe mij de HEERE en alzo doe Hij daartoe, zo niet de dood *alleen* zal scheiding maken tussen mij en tussen u!
- 18 Als zij nu zag, dat zij vastelijk voorgenomen had met haar te gaan, zo hield zij op tot haar te spreken.

Ruth vereenzelvigde zich met Naómi. Hetzelfde deed Ithai bij koning David.

2Samuël 15: 20-22

- 20 Gisteren zijt gij gekomen, en heden zou ik u met ons omvoeren om te gaan? Zo ik toch gaan moet, waarheen

ik gaan kan, keer weder; en breng uw broeders wederom; weldadigheid en trouw zij met u.

- 21 Maar Ithai antwoordde den koning, en zeide: Zo waarachtig als de HEERE leeft, en mijn heer de koning leeft, in de plaats, waar mijn heer de koning zal zijn, hetzij ten dode, hetzij ten leven, daar zal uw knecht voorzeker ook zijn!
- 22 Toen zeide David tot Ithai: Zo kom, en ga over. Alzo ging Ithai, de Gethiet, over, en al zijn mannen, en al de kinderen die met hem waren.

De typologische betekenis is eenvoudig. Ruth stelt een bepaalde generatie voor, die zich aan Israël en daarmee aan de God van Israël verbindt. Die generatie verklaart zichzelf tot Israëliet. Ruth deed dat. Zij verklaarde het volk tot háár volk en de God van dat volk tot háár God. Ruth werd op die wijze een jodin, terwijl zij van geboorte geen jodin was. Wie is een jood?

Romeinen 2: 15-20

- 15 Als die betonen het werk der wet geschreven in hun harten, hun geweten medegetuigende, en de gedachten onder elkander *hen* beschuldigende, of ook ontsuldigende).
- 16 In den dag wanneer God de verborgene dingen der mensen zal oordelen door Jezus Christus, naar mijn Evangelie.
- 17 Zie, gij wordt een Jood genaamd en rust op de wet; en roemt op God,
- 18 En gij weet *Zijn* wil, en beproeft de dingen, die *daarvan* verschillen, zijnde onderwezen uit de wet;
- 19 En gij vertrouwt uzelfen te zijn een leidsman der blinden, een licht dergenen, die in duisternis zijn;
- 20 Een onderrichter der onwijzen, *en* een leermeester der onwetenden, hebbende de gedaante der kennis en der waarheid in de wet.

Paulus noemt hier veel zaken waarop de joden prat gingen. Feitelijk ont-kent hij dat zo iemand een jood is.

Romeinen 2: 28, 29

- 28 Want die is niet een Jood, die het in het openbaar is; noch die is de besnijdenis, die het in het openbaar in het vlees is;

- 29 Maar die is een Jood, die het in het verborgen is, en de besnijdenis des harten, in den geest, niet *in* de letter, *is de besnijdenis*; wiens lof niet is uit de mensen, maar uit God.

Het gaat niet om de uiterlijke besnijdenis, maar om die des harten.

Deuteronomium 10: 14-16

- 14 Ziet, des HEEREN, uws Gods, is de hemel, en de hemel der hemelen, de aarde, en al wat daarin is.
- 15 Alleenlijk heeft de HEERE lust gehad aan uw vadersen, om die lief te hebben, en heeft hun zaad na hen, ulieden, uit al de volken verkoren, gelijk het te dezen dage is.
- 16 Besnijdt dan de voorhuid uws harten, en verhardt uw nek niet meer.

De besnijdenis van het vlees is het vrouwelijke aspect. Het is de uiterlijke kant. Het gaat om de betekenis van de besnijdenis. Wie deel heeft aan de besnijdenis van Christus, is een jood. Dat is door dood en opstanding.

Kolossenzen 2: 9-12

- 9 Want in Hem woont al de volheid der Godheid lichamelijk;
- 10 En gij zijt in Hem volmaakt, Die het Hoofd is van alle overheid en macht;
- 11 In Welken gij ook besneden zijt met een besnijdenis, die zonder handen geschiedt, in de uittrekking van het lichaam (*der zonden*) des vleses, door de besnijdenis van Christus;
- 12 Zijnde met Hem begraven in den doop, in welken gij ook met Hem (*mede*) opgewekt zijt door het geloof der wering Gods, Die Hem uit de doden opgewekt heeft

Door de dood wordt de oude mens (de omhulling) weggenomen. Dit wordt bij de besnijdenis uitgebeeld door het wegsnijden van de voorhuid om de eikel. Door de opstanding wordt het nieuwe leven openbaar gemaakt. Dit wordt uitgebeeld door de eikel, die na de besnijdenis niet langer bedekt is. Ruth kwam van de kant van de uiterlijke dingen. Zij koos - in tegenstelling tot Orpa - voor de innerlijke dingen. Het innerlijke is de mannelijke oftewel de geestelijke kant. Er bleek uiteindelijk een man voor Ruth te zijn die haar leven schonk, zoals uit het vervolg van het boek

Ruth blijkt. Zo kreeg haar leven inhoud en droeg haar leven vrucht. Ruth is een beeld van Israël in de ballingschap onder de heidenen. Israël wordt nu onder de heidenen gerekend, omdat het niet Gods volk (Lo-Ammi; zie Hoséa) is. Israël zal uiteindelijk - in geloof - naar Palestina terugkeren. Ruth is daarmee dus een type van het gelovig overblijfsel van Israël. God verkiest Israël, dat "strijder met God" betekent. Niet alle Israëlieten blijken echter gelovig te zijn. "Israël" is de omschrijving voor degenen die geloven.

Romeinen 9: 6-8

- 6 Doch ik zeg dit niet, alsof het woord Gods ware uitgeval-
len; want die zijn niet allen Israël, die uit Israël zijn.
- 7 Noch omdat zij Abrahams zaad zijn, zijn zij allen kinde-
ren; maar: In Izaäk zal u het zaad genoemd worden.
- 8 Dat is, niet de kinderen des vleses, die zijn kinderen Gods;
maar de kinderen der belofte worden voor het zaad
gerekend.

Wie de God van Israël heeft aangenomen, wordt tot het zaad gerekend en is op grond daarvan een kind van God geworden. Hij is een kind der belofte geworden.

Romeinen 4: 13

- 13 Want de belofte is niet door de wet aan Abraham of zijn
zaad *geschied*, namelijk, dat hij een erfgenaam der wereld
zou zijn, maar door de rechtvaardigheid des geloofs.

Die belofte was dat de gelovige door geloof gerechtvaardigd zou worden en een erfgenaam der wereld zou zijn. Hetgeen aan Abraham beloofd is, geldt voor iedere gelovige; ongeacht de bedeling, waarin hij/zij leeft. De afstamming doet feitelijk niets ter zake, want er is bij God geen aanne-
ming des persoons. Ongelovige joden stammen weliswaar van Abraham af, maar zij behoren niet tot het uitverkoren volk. Omgekeerd geldt het ook: wanneer een niet-jood tot geloof komt, behoort hij tot hetzelfde gelovige overblijfsel. Hij krijgt - door geloof - deel aan Israël. Israël bestaat niet uit natuurlijke afstammelingen, maar slechts uit gelovigen. Zij worden - samen met Abraham - erfgenamen der wereld. Ruth is een beeld van het gelovig overblijfsel van Israël en staat typologisch model voor elke gelovige in het algemeen. Zij werd ook letterlijk een gelovige: zij koos voor God. Ruth staat zelfs vermeld in het geslachtsregister van de Erfgenaam van de wereld, de Here Jezus Christus. (Matthéüs 1: 5)

Elk mens wordt als zondaar geboren en leert denken zoals de wereld denkt. God wil die mens uit deze wereld trekken en in Zijn koninkrijk plaatsen. De mens kán uit de wereld verlost worden; de Bijbel legt uit op welke manier dat gebeurt. Het is niet belangrijk te weten hoe deze wereld eruit ziet. De mens moet naar de Bijbel luisteren, zodat hij leert hoe hij van zijn oude natuur verlost kan worden. Het evangelie vertelt hoe de mens een nieuw leven kan krijgen en hoe dat nieuwe leven zich kan ontwikkelen. Dat is wedergeboorte.

Ruth 1: 19-21

- 19 Alzo gingen die beiden, totdat zij te Bethlehem inkwa-
men; en het geschiedde, als zij te Bethlehem inkwamen,
dat de ganse stad over haar beroerd werd, en zij zeiden: Is
dit Naómi?
- 20 Maar zij zeide tot henlieden: Noemt mij niet Naómi,
noemt mij Mara; want de Almachtige heeft mij grote bit-
terheid aangedaan.
- 21 Vol toog ik weg, maar ledig heeft mij de HEERE doen
wederkeren; waarom zoudt gij mij Naómi noemen, daar
de HEERE tegen mij getuigt, en de Almachtige mij kwaad
aangedaan heeft?

Naómi noemt zichzelf hier "Mara", wat bitter betekent. "Vol" betekent dat haar man en haar zonen nog leefden. Dit wil zeggen dat de geestelijke kant er nog was. "Leeg" wil zeggen dat de mannen gestorven waren. Dit betekent dus dat de geestelijke kant verdwenen was. (zie uitleg Ruth 1: 5)

Ruth 1: 22

- 22 Alzo kwam Naómi weder, en Ruth, de Moabitische, haar
schoondochter, met haar, die uit de velden Moabs weder-
kwam; en zij kwamen te Bethlehem in het begin van den
gersteoogst.

Ruth, de Moabitische, en haar joodse schoonmoeder waren teruggekeerd naar Bethlehem in Palestina. Zij kwamen in Bethlehem in het begin van de gersteoogst. "Bethlehem" betekent dus "broodhuis". (zie uitleg Ruth 1: 1) Bij de gersteoogst denken we aan gerstebrood. In Johannes 9 lezen we over vijf gerstebroden en twee visjes. Die vijf broden werden voor de wonderbare spijziging gebruikt. Het gerstebrood diende als voedsel. Uit hoofdstuk 2: 23 blijkt dat Ruth tijdens de gerst- en de tarweoogst op het land werkte. De oogsttijd duurt vijftig dagen.

Leviticus 23: 15, 16

- 15 Daarna zult gij u tellen van den anderen dag na den sabbat, van den dag, dat gij de garf des beweegoffers zult gebracht hebben het zullen zeven volkomen sabbatten zijn;
- 16 Tot den anderen dag, na den zevenden sabbat, zult gij vijftig dagen tellen, dan zult gij een nieuw spijsoffer den HEERE offeren.

Volgens de Bijbelse kalender begint de oogst min of meer bij de garf der eerstelingen; (Leviticus 23: 10) tijdens het feest van het ongezuurde (de ongezuurde broden). De oogst eindigt met het brengen van het offer van de twee beweegbroden. (Leviticus 23: 17) Wij noemen dit het pinksterfeest. Het jodendom noemt dit het wekenfeest, omdat het feest na zeven weken wordt gevierd. Er komen in de Bijbel meerdere perioden van vijftig dagen voor: Vijftig dagen verzamelde Ruth aren op het land. Vijftig dagen na de dood en opstanding van de Here Jezus Christus werd de Heilige Geest uitgestort. (Handelingen 2) De Here Jezus Christus vierde op 14 nisan voor de laatste keer het pascha met zijn discipelen. Op 15 nisan werd Hij gekruisigd en op 17 nisan stond Hij op uit de dood. Toen begon het nieuwe verbond. Na vijftig dagen werd dit bevestigd door de uitstorting van de Heilige Geest. Het duurde vijftig dagen vóór de Heer - na de uittocht uit Egypte - de wet aan het volk Israël gaf. Israël werd op 14 nisan - na het eten van het pascha - uit Egypte verlost. Op 17 nisan trok het volk door de Schelfzee. Toen begon feitelijk het oude verbond. Na vijftig dagen werd dit bevestigd door het geven van de wet op de Sinai. Deze vijftig dagen geven steeds een bijzondere periode in de geschiedenis aan. Er blijkt iets nieuws te beginnen. Pas als de vijftig voltooid is wordt het nieuwe zichtbaar.

3 Ruth 2

Ruth 2:1

- 2 Naómi nu had een bloedvriend van haar man, een man, geweldig van vermogen, van het geslacht van Elimélech; en zijn naam was Boaz.

Naómi had een bloedvriend van haar man. Een bloedvriend geeft aan dat het familie was. In de Bijbelse terminologie heeft het de betekenis van "broer". We weten niet of Boaz en Elimélech dezelfde vader en moeder hadden, maar het waren wel broers. Boaz was één van de belangrijkste

mensen in de familie van de man van Naómi. Hij was een mede-erfgenaam van Elimélech. Een ander woord voor "mede-erfgenaam" is "broer". Boaz was zeer rijk. Boaz betekent "de sterke" of "in hem is kracht". "Bo" betekent in het Hebreeuws "de komende". Het kan daarom ook vertaald worden met "de sterke komt". Boaz is hiermee een beeld van Degene Die in de toekomst zal komen, namelijk Jezus Christus. Gods verlossingsplan is - behalve in de natuur - in de sterren vastgelegd. In de sterrenkunde kennen we het sterrenbeeld "Maagd". Eén decaan uit dat sterrenbeeld is "Boötes", "de komende". Boötes is een hollende man met een speer (staf) en een sikkel. Hij is een beeld van de Here Jezus Christus, Die zal komen om te oordelen.

Psalm 96: 10-13

- 10 Zegt onder de heidenen: De HEERE regeert; ook zal de wereld bevestigd worden, zij zal niet bewogen worden; Hij zal de volken richten in alle rechtmatigheid.
- 11 Dat de hemelen zich verblijden, en de aarde zich verheuge, dat de zee bruike met haar volheid.
- 12 Dat het veld huppele van vreugde met al wat er in is, dat dan al de bomen des wouds juichen.
- 13 Voor het aangezicht des HEEREN; want Hij komt, want Hij komt, om de aarde te richten; Hij zal de wereld richten met gerechtigheid, en de volken met Zijn waarheid.

Boötes draagt een sikkel. Die wijst op het binnenhalen van de oogst. Ook dit bepaalt ons bij de Here Jezus Christus, de Zoon des mensen.

Matthéüs 13: 37-43

- 37 En Hij, antwoordende, zeide tot hen: Die het goede zaad zaait, is de Zoon des mensen;
- 38 En de akker is de wereld; en het goede zaad zijn de kinderen des Koninkrijks; en het onkruid zijn de kinderen des bozen;
- 39 En de vijand, die hetzelfde gezaaid heeft, is de duivel; en de oogst is de voleinding der wereld; en de maaiers zijn de engelen.
- 40 Gelijkerwijs dan het onkruid vergaderd, en met vuur verbrand wordt, also zal het ook zijn in de voleinding dezer wereld.
- 41 De Zoon des mensen zal Zijn engelen uitzenden, en zij zullen uit Zijn Koninkrijk vergaderen al de ergernissen, en de genen, die de ongerechtigheid doen;

- 42 En zullen dezelve in den vurigen oven werpen; daar zal wening zijn en knersing der tanden.
- 43 Dan zullen de rechtvaardigen blinken, gelijk de zon, in het Koninkrijk huns Vaders. Die oren heeft om te horen, die hore.

De gelijkenis zelf staat in Matthéüs 13 : 24-30. In bovenstaande verzen geeft de Here Jezus Christus Zelf de uitleg van deze gelijkenis. De oogst blijkt de voleinding der wereld (Grieks: "aioon" = eeuw) te zijn. Het wijst ons op de volgende (de zesde) bedeling, waarin de Here Jezus Christus zal komen om Israël en de volkeren te oordelen. De sikkel en de oogst staan eveneens in:

Openbaring 14: 15-19

- 15 En een andere engel kwam uit den tempel, roepende met een grote stem tot Dengene, Die op de wolk zat: Zend Uw sikkel en maai; want de ure om te maaien is nu gekomen, dewijl de oogst der aarde rijp is geworden.
- 16 En Die op de wolk zat, zond Zijn sikkel op de aarde, en de aarde werd gemaaid.
- 17 En een andere engel kwam uit den tempel, die in den hemel is, hebbende ook zelf een scherpe sikkel.
- 18 En een andere engel kwam uit van het altaar, die macht had over het vuur; en hij riep met een groot geroep, tot dengene, die de scherpe sikkel had, zeggende: Zend uw scherpe sikkel, en snijd af de druiftakken van den wijngaard der aarde, want zijn druiven zijn rijp.
- 19 En de engel zond zijn sikkel op de aarde en sneed de druiven af van den wijngaard der aarde, en wierp ze in den groten wijnpersbak des toorns Gods.

Voor verdere informatie over de betekenis van de sterrenbeelden verwijzen wij naar de studie "Christus in de sterren". Er staat nadrukkelijk dat Boaz uit het geslacht van Elimélech kwam. Elimélech betekent "Mijn God is Koning". (zie pag. 11) Boaz woonde, voordat Naómi en Ruth uit Moab terugkwamen, in Bethlehem. In Ruth 1 was Elimélech overleden. In Ruth 2: 1 verschijnt Boaz ten tonele. Zoals nog zal blijken is hij degene die uitkomst zal bieden uit een - in de ogen van Naómi - hopeloze situatie. Hij blijkt de lossen te (kunnen) zijn. (zie uitleg Ruth 2: 20)

Ruth 2: 2

- 2 En Ruth, de Moabietische, zeide tot Naómi: Laat mij toch in het veld gaan, en van de aren oplezen, achter dien, in wiens ogen ik genade zal vinden. En zij zeide tot haar: Ga heen, mijn dochter!

Ruth en Naómi waren weduwen en leefden in armoede. Naómi had het vroegere bezit van haar familie moeten verkopen, zoals uit Ruth 4: 3 blijkt. Naómi had nu geen land (meer) om van te oogsten. Ruth wilde het veld ingaan om aren te lezen. Zij wilde van de oogsttijd profiteren om in leven te blijven. In de dagen van de richteren was er geen regering die voor de armen zorgde. Ruth maakte gebruik van een joods gewoonterecht. Bij die wet was geregeld dat de armen aren mochten oplezen (oprappen).

Deuteronomium 24: 17-22

- 17 Gij zult het recht van den vreemdeling en van den wees niet buigen, en gij zult het kleed der weduwe niet te pand nemen.
- 18 Maar gij zult gedenken, dat gij een knecht in Egypte geweest zijt, en de HEERE, uw God, heeft u van daar verlost; daarom gebiede ik u deze zaak te doen.
- 19 Wanneer gij uw oogst op uw akker afgeogst, en een garf op den akker vergeten zult hebben, zo zult gij niet wederkeren, om die op te nemen; voor den vreemdeling, voor den wees en voor de weduwe zal zij zijn; opdat u de HEERE, uw God, zegene, in al het werk uwer handen.
- 20 Wanneer gij uw olijfboom zult geschud hebben, zo zult gij de takken achter u niet nauw doorzoeken; voor den vreemdeling, voor den wees en voor de weduwe zal het zijn.
- 21 Wanneer gij uw wijngaard zult afgelezen hebben, zo zult gij de druiven achter u niet nalezen; voor den vreemdeling, voor den wees en voor de weduwe zal het zijn.
- 22 En gij zult gedenken, dat gij een knecht in Egypteland geweest zijt; daarom gebiede ik u deze zaak te doen.

Het was de plicht van de boer om niet alles van het land in te zamelen. Hij mocht van de HEERE niet inhalig zijn. Het land is namelijk van de HEERE. (o.a. Leviticus 25: 23 Joël 2: 18) Dit betekent dat de Heer uitmaakt wat en hoeveel er op groeit. De Heer zorgt dat de boer en de armen niet te kort komen. De boer kon dus rustig wat aren laten liggen. In Israël

hield niet iedereen zich overigens aan deze wetten. Ruth dacht: Uw volk is mijn volk, en uw God is mijn God en uw wet is mijn wet. Zij ging erop uit om te zien of er een boer was die zich aan deze wet hield. In dat geval zouden er aren op het veld blijven liggen. Die aren zou ze dan kunnen oplezen. In Israël oogstte men eerst de gerst, dan de tarwe en daarna de druiven. Ruth ging tijdens het begin van de gersteoogst naar het veld om aren te lezen. (Ruth 1: 22) Tijdens de gersteoogst is er op het land slechts gerst te vinden. Ruth verwachtte dit. Zij ging gerst zoeken. Ruth bleef oplezen totdat ook de tarweoogst voleindigd was.

Gerst en haar

Gerst ziet er uiterlijk bijna hetzelfde uit als tarwe. Gerst is een tarwekorrel met een lange haar erop. Het Hebreeuwse woord voor gerst is sheorah. Sheorah kan ook vertaald worden met "haar". Dit is de vrouwelijke vorm. De mannelijke vorm van sheorah spreken we uit als "Seir". Dit is de naam van Ezau. Ezau was erg harig, daarom werd hij Seir genoemd. Haar is de uitbeelding van macht en kracht. Ezau was een krachtig man, evenals Simson. Toen zijn lange haar afgeschoren werd raakte hij zijn kracht kwijt. (Richteren 16) Absalom had eveneens lang haar.

2 Samuël 14: 23-26

- 23 Alzo maakte zich Joab op, en toog naar Gesur; en hij bracht Absalom te Jeruzalem.
- 24 En de koning zeide: Dat hij in zijn huis kere, en mijn aangezicht niet zie. Alzo keerde Absalom in zijn huis, en zag des konings aangezicht niet.
- 25 Nu was er in gans Israël geen man zo schoon als Absalom, zeer te prijzen; van zijn voetzool af tot zijn hoofdschedel toe was er geen gebrek in hem.
- 26 En als hij zijn hoofd beschoor, (nu geschiedde het ten einde van elk jaar, dat hij het beschoor, omdat het hem te zwaar was, zo beschoor hij het), zo woog het haar zijns hoofds tweehonderd sikkelen, naar des konings gewicht.

Absalom schoor eenmaal per jaar zijn hoofdhaar af. Het gewicht van het afgeschoren haar was tweehonderd sikkelen.

2 Samuël 18: 9-15

- 9 Absalom nu ontmoette voor het aangezicht der knechten Davids; en Absalom reed op een muilnier; en als het muilnier kwam onder de dichte takken van een groten eik, zo werd zijn hoofd vast aan den eik, dat hij hangen

bleef tussen den hemel en tussen de aarde, en het muilnier, dat onder hem was, ging door.

- 10 Als dat één man zag, zo gaf hij het Joab te kennen, en zeide: Zie, ik heb Absalom zien hangen aan een eik.
- 11 Toen zeide Joab tot den man, die het hem te kennen gaf: Zie toch, gij hebt het gezien, waarom dan hebt gij hem niet aldaar ter aarde geslagen, alzo het aan mij stond om u tien zilverlingen en een gordel te geven?
- 12 Maar die man zeide tot Joab: En of ik al duizend zilverlingen op mijn handen mocht wegen, zo zou ik mijn hand aan des konings zoon niet slaan; want de koning heeft u, en Abisai, en Itai, voor onze oren geboden, zeggende: Hoedt u wie gij zijt, van den jongeling, van Absalom.
- 13 Of ik al valselijk tegen mijn ziel handelde, zo zou toch geen ding voor den koning verborgen worden; ook gij zelf zoudt er u van tegenover stellen.
- 14 Toen zeide Joab: Ik zal hier bij u alzo niet vertoeven; en hij nam drie pijlen, en stak ze in Absaloms hart, daar hij nog levens was in het midden van den eik.
- 15 En tien jongens, wapendragers van Joab, omringden hem, en zij sloegen Absalom, en doodden hem.

Toen hij aan zijn haar bleef hangen, raakte hij daardoor zijn macht kwijt. De huid (het ahar) van een dier komt overeen met het haar bij de mens. De wol van een schaap is daarvan een schitterend beeld. Wanneer een schaap geschoren wordt, is dit een type van een mens die zijn macht/kracht - en daarmee feitelijk zijn leven - kwijtraakt.

Jesaja 53: 6, 7

- 6 Wij dwaalden (een ongelovig Israël) allen als schapen, wij keerden ons een ieder naar zijn weg; doch de HEERE heeft onzer aller ongerechtigheid op Hem doen aanlopen.
- 7 Als dezelve geëist werd, toen werd Hij verdrukt; doch Hij deed Zijn mond niet open; als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerder, alzo deed Hij Zijn mond niet toe.

Het scheren van een schaap is een beeld van de kruisiging van de Here Jezus. Toen Jezus stierf werd Zijn kracht weggenomen. Hij liet Zich gewillig ter slachting leiden en deed Zijn mond niet open. Daarom is een schaap ook stil als hij geschoren wordt.

"Sheorah" is verwant aan "Sarah", de vrouw van Abraham. Sarah betekent "vorstin". "Sar" betekent "vorst". "Vorst" en "haar" zijn identieke begrippen. Ze spreken beide over macht. "Haar" spreekt dus - indirect - over koningschap. In de Bijbel wordt ook over het haar van de Heer gesproken.

Daniël 7: 9, 10

- 9 Dit zag ik, totdat er tronen gezet werden, en de Oude van dagen Zich zette, Wiens kleed wit was als de sneeuw, en het haar Zijns hoofds als zuivere wol; Zijn troon was vuurvonken, deszelfs raderen een brandend vuur.
- 10 Een vurige rivier vloeide, en ging van voor Hem uit, duizendmaal duizenden dienden Hem, en tien duizendmaal tien duizenden stonden voor Hem; het gericht zette zich, en de boeken werden geopend.

Openbaring 1: 10-14

- 10 En ik was in den geest op den dag des Heeren; en ik hoorde achter mij een grote stem, als van een bazuin,
- 11 Zeggende: Ik ben de Alfa en de Oméga, de Eerste en de Laatste; en hetgeen gij ziet, schrijf dat in een boek, en zend het aan de zeven Gemeenten, die in Azië zijn, *namelijk* naar Éfeze, en naar Smyrna, en naar Pérgamus, en naar Thyatíre, en naar Sardis, en naar Filadelfia, en naar Laodicéa.
- 12 En ik keerde mij om, om te zien de stem, die met mij gesproken had; en mij omgekeerd hebbende, zag ik zeven gouden kandelaren;
- 13 En in het midden van de zeven kandelaren Eén, den Zoon des mensen gelijk zijnde, bekleed met een lang kleed tot de voeten, en omgord aan de borsten met een gouden gordel;
- 14 En Zijn hoofd en haar was wit, gelijk als witte wol, gelijk sneeuw; en Zijn ogen gelijk een vlam vuurs;

We vinden hier een omschrijving van de verhoogde Christus. Het haar spreekt hier van de macht van de Here Jezus Christus, Die God is.

"Gerst" is een uitbeelding van de mens die heerschappij draagt. God gaf die macht aan de mens. De tarwekorrel (zie Ruth 2: 23) is een beeld van Adam. De gerstekorrel is een type van Adam bekleed met heerschappij. Daarom heeft gerst - in tegenstelling tot tarwe - een lange haar op de korrel. Ruth zocht gerst achter degenen in wiens ogen zij genade zou vinden. (Ruth 2: 2) Ruth is een beeld van een gelovige. Gelovigen zijn afhankelijk van Gods genade. Dit wil zeggen dat zij alles van God verwachten.

Een gelovige verwacht dat de Heer hem datgene zal geven wat hij nodig heeft. De mens heeft in de eerste plaats genade nodig.

Ruth 2: 3

- 3 Zo ging zij heen, en kwam en las op in het veld, achter de maaiers; en haar viel bij geval voor, een deel van het veld van Boaz, die van het geslacht van Elimélech was.

Ruth wist op dit moment vermoedelijk nog niet dat Boaz een familiere-latie was. Het was - zouden wij zeggen - toeval dat ze juist dáár terecht-kwam. Natuurlijk was het door God zó bewerkt, maar dat staat er niet!

Ruth 2: 4

- 4 En ziet, Boaz kwam van Bethlehem, en zeide tot de maa-ers: De HEERE zij met ulieden! En zij zeiden tot hem: De HEERE zegene u!

Boaz kwam van Bethlehem, het Broodhuis. Het is de plaats waar de Here Jezus Christus geboren werd. (Matthéüs 2: 4, 5) De maaiers lopen als het ware met de Naam van Jehovah op hun lippen. Dat is logisch, want Boaz is een type van Jehovah, namelijk van de Here Jezus Christus. Wanneer Boaz verschijnt wordt de Naam van Jehovah genoemd.

Ruth 2: 5

- 5 Daarna zeide Boaz tot zijn jongen, die over de maaiers gezet was: Wiens is deze jonge vrouw?

"Jongen" (Hebreeuws: nahar) betekent "dienaar" of "bediende". Een jongen is iemand die jonger is en dus ondergeschikt is. Saul nam een jongen mee om de ezellen van zijn vader te zoeken. (1 Samuël 9: 3) Jonathan had een jongen die pijlen voor hem zocht. (1 Samuël 20: 21, 22) Joab had tien jongens die Absalom doodden. (zie 2 Samuël 18: 15) Elia had ook een jongen bij zich. (1 Koningen 19: 3) Boaz vroeg "Van wie is deze vrouw?". Hij vroeg niet wie zij was, maar hij ging meteen een stap verder omdat hij wilde weten of Ruth nog vrij was.

Ruth 2: 6, 7

- 6 En de jongen, die over de maaiers gezet was, antwoordde en zeide: Deze is de Moabietische jonge vrouw, die met Naómi wedergekomen is uit de velden Moabs;

- 7 En zij heeft gezegd: Laat mij toch oplezen en aren bij de garven verzamelen, achter de maaiers; zo is zij gekomen en heeft gestaan van des morgens af tot nu toe; nu is haar te huis blijven weinig.

De vraag van Boaz werd niet rechtstreeks beantwoord. De jongen vertelde alleen dat Ruth met Naómi meegekomen was. Verder was er blijkbaar nog niets over haar bekend. Verder vertelt de jongen welke woorden Ruth gesproken had en hoelang zij al aan het werk is. Ruth was de hele morgen al aan het werk; vanaf de vroege morgen. Zij stond de hele tijd op het veld. Zij moest moeite doen om voedsel te zoeken, maar dat voedsel was er wél. Er staat: "haar te huis blijven is weinig". Dit betekent dat Ruth steeds op het land was en niet naar huis ging. Wanneer Ruth thuis was gebleven, zou zij geen voedsel hebben gevonden. Ruth vond genoeg voedsel voor haarzelf en voor Naómi. Zij zou er niet rijk van worden, maar voor iemand die niets had was het genoeg. Ruth is daarmee een uitbeelding van de gelovige. Een gelovige dient zich ook in te spannen om geestelijk voedsel tot zich te nemen. Er is voedsel genoeg. Een gelovige zal van het geestelijke voedsel dat hij ontvangt niet rijk worden. Toch ontvangt een gelovige, die uit genade leeft, onvoorstelbaar veel. Hij had niets, maar ontvangt alles; in afhankelijkheid aan God.

Ruth 2: 8, 9

- 8 Toen zeide Boaz tot Ruth: Hoort gij niet, mijn dochter? Ga niet, om in een ander veld op te lezen; ook zult gij van hier niet weggaan, maar hier zult gij u houden bij mijn maagden.
- 9 Uw ogen zullen zijn op dit veld, dat zij maaien zullen, en gij zult achter haarlieden gaan; heb ik den jongens niet geboden, dat men u niet aanroere? Als u dorst, zo ga tot de vaten, en drink van hetgeen de jongens zullen geschept hebben.

"Dochter" slaat op de volgende generatie van het volk Israël. "Maagden" zijn een type van de volkeren. (Matthéüs 25: 1-13) Israël wordt in de huidige/vijfde bedeling onder de volkeren gerekend. Boaz zorgde voor Ruth en Naómi, zonder officieel de lossen te zijn. Boaz zegt nu al dat Ruth bij hem moet blijven. Later zou zijn land door de lossing haar bezit worden. Boaz wijst alle zegeningen zondermeer aan Ruth toe. Zij leefde alsof ze al gelost was. Het was een vooruitgrijpen op de toekomstige lossing, die pas in Ruth 4 beschreven staat. De eenvoudigste illustratie van dit prin-

cipe vinden we in de geschiedenis van het volk Israël. Hoewel het volk onder het oude verbond leefde, ontving het toch de zegeningen die bij het nieuwe verbond hoorden. Israël werd uit Egypte geroepen en naar het beloofde land gebracht. Israël zal pas ná de dood en de opstanding van Christus en ná haar bekering tot de Heer definitief in het beloofde land wonen. Wij weten dat dit in de toekomst plaats zal vinden. Dán zal Christus komen om Zijn koninkrijk op aarde op te richten. De verlossing uit Egypte was niet de definitieve verlossing, maar het was wel het werk van God. Zo is het ook met de beloofde rust van Israël. Het volk zou in het beloofde land rust ontvangen.

Deuteronomium 12: 8-10

- 8 Gij zult niet doen naar alles, wat wij hier heden doen, een ieder al wat in zijn ogen recht is.
- 9 Want gij zijt tot nu toe niet gekomen in de rust en in de erfenis, die de HEERE, uw God, u geven zal.
- 10 Maar gij zult over de Jordaan gaan, en wonen in het land, dat u de HEERE, uw God, zal doen erven; en Hij zal u rust geven van al uw vijanden rondom, en gij zult zeker wonen.

De aanvankelijke vervulling staat vermeld in:

Jozua 1: 10-15

- 10 Toen gebod Jozua den ambtlieden des volks, zeggende:
- 11 Gaat door het midden des legers, en beveelt het volk, zeggende: Bereidt teerkost voor ulieden; want binnen nog drie dagen zult gijlieden over deze Jordaan gaan, dat gij ingaat, om te erven het land, hetwelk de HEERE, uw God, ulieden geeft om te beerven.
- 12 En Jozua sprak tot de Rubenieten en Gadieten, en den halven stam van Manasse, zeggende:
- 13 Gedenkt aan het woord, hetwelk Mozes, de knecht des HEEREN, ulieden geboden heeft, zeggende: De HEERE, uw God, geeft ulieden rust, en Hij geeft u dit land;
- 14 Laat uw vrouwen, uw kleine kinderen, en uw vee blijven in het land, dat Mozes ulieden aan deze zijde van de Jordaan gegeven heeft; maar gijlieden zult gewapend trekken, voor het aangezicht uwer broederen, alle strijdbare helden, en zult hen helpen;
- 15 Totdat de HEERE uw broederen rust geve, als ulieden, en dat zij ook erfelijk bezitten het land, dat de HEERE, uw

God, hun geeft; alsdan zult gijlieden wederkeren tot het land uwer erfenis, en zult het erfelijk bezitten, dat Mozes, de knecht des HEEREN, ulieden gegeven heeft, aan deze zijde van de Jordaan, tegen den opgang der zon.

Hier wordt over het land en over de rust gesproken. In het Nieuwe Testament staat dat Jozua het volk niet in de rust heeft gebracht.

Hebreeën 4: 4-10

- 4 Want Hij heeft ergens van den zevenden dag aldus gesproken: En God heeft op den zevenden dag van al Zijn werken gerust.
- 5 En in deze plaats wederom: Indien zij in Mijn rust zullen ingaan!
- 6 Dewijl dan blijft, dat sommigen in dezelve rust ingaan, en degenen, dien het Evangelie eerst verkondigd was, niet ingegaan zijn vanwege de ongehoorzaamheid,
- 7 Zo bepaalt Hij wederom een zekeren dag, *namelijk* heden, door David zeggende, zo langen tijd daarna (gelijkerwijs gezegd is): Heden, indien gij Zijn stem hoort, zo verhardt uw harten niet.
- 8 Want indien Jozua hen in de rust gebracht heeft, zo had Hij daarna niet gesproken van een anderen dag.
- 9 Er blijft dan een rustoever voor het volk Gods.
- 10 Want die ingegaan is in zijn rust, heeft zelf ook van zijn werken gerust, gelijk God van de Zijne.

Koning David heeft hen evenmin in de rust gebracht. Israël moet de beloofde rust nog steeds ingaan. God zal Israël in de zevende dag (een beeld van het koninkrijk, de duizend jaren; de zevende bedeling) in de rust brengen. Daarvan is de intocht ten tijde van Jozua een beeld. Israël is een beeld/type van de hele schepping; vanaf Adam tot aan de Jongste Dag. Deze schepping is nog niet verlost, maar leeft wel uit de verlossing die in de toekomst zal komen. Het nieuwe verbond - de belofte - was aan Abraham beloofd. Omdat het beloofd was, kon/kan elke Israëliet en elke heiden die deel wilde/wil hebben aan de zegeningen uit het nieuwe verbond leven. Dit komt het beste tot uitdrukking in het leven van de gelovige, behorend tot het lichaam van Christus. De gelovige van de huidige (vijfde) bedeling is verlost en zal in de toekomst verlost worden. Hij is in hope zalig geworden. (Romeinen 8: 24) Hij gelooft dingen die nu nog niet gezien worden. (Romeinen 8: 25) Hij leeft nu in de hemel (Éfeze 2: 6), omdat zijn burgerschap/wandel in de hemelen is. (Filippenzen 3: 21) Hij

is gezegend met elke geestelijke zegening in de hemel in Christus. (Éfeze 1: 3) Hij heeft een voorschot op de toekomstige erfenis ontvangen tot de verlossing van zijn lichaam. (Éfeze 1: 14) De gelovige leeft nu reeds vanuit de zegeningen die hij in de toekomst pas zal ontvangen. De verlossing van het lichaam moet nog plaatsvinden, maar hij leeft alsof hij al verlost is. Eeuwig leven ontvangt men pas na de dood. De gelovige heeft eeuwig leven ontvangen, hoewel hij nog niet letterlijk gestorven is. De gelovigen ten tijde van het Oude Testament leefden vanuit de zegeningen die ze pas in de toekomst zullen ontvangen. Zij geloofden in de komst van de Messias. Abraham woonde in het land dat het zijne niet was. Hij verwachtte de stad die fundamenten heeft. (Hebreeën 11: 10) Deze stad, namelijk het nieuwe Jeruzalem, wordt pas op de laatste bladzijde van de Bijbel genoemd (Openbaring 21: 9 vv.). Izak en Jakob leefden ook in het land dat het hunne niet was. Zij wisten dat de Heer het hen zou geven, maar zij wisten ook dat het in hun dagen (nog) niet zou gebeuren. Er is ook nog een toepassing op alle gelovigen door de eeuwen heen. De mensheid vanaf Adam leefde vanuit de zegeningen die verband hielden met de toekomst. De gelovigen hebben uitgezien naar de vervulling van de belofte. God zou hét Zaad uit de vrouw voortbrengen. Dat Zaad zou de kop vermorzelen van het zaad van de slang. (Genesis 3: 15) God zegende de gelovigen, omdat zij de vervulling van die belofte verwachtten.

Het oude verbond is een illustratie van het nieuwe verbond. Het was een aanleiding tot een betere hoop. (Hebreeën 7: 19) De wet was een schaduw der toekomstige goederen. (Hebreeën 10: 1) De wet getuigde van de rechtvaardigheid van God, die in de toekomst geopenbaard zal worden. Israël leefde uit de zegeningen van die schaduw. De hogepriester deed elk jaar verzoening voor de zonden van het volk. Het bloed van de stieren en de bokken kon het volk niet verlossen van haar zonden. (Hebreeën 9: 13) Er is dus nooit sprake geweest van een verzoening, omdat alléén Christus de verzoening tot stand kon brengen. God rekende het volk rein, omdat Hij geloof tot gerechtigheid rekende/rekent.

Ruth 2: 10

- 10 Toen viel zij op haar aangezicht, en boog zich ter aarde, en zij zeide tot hem: Waarom heb ik genade gevonden in uw ogen, dat gij mij kent, daar ik een vreemde ben?

Ruth boog zich voor Boaz en vroeg waarom zij genade gevonden had in zijn ogen. Ruth zocht genade en daarom vond zij genade. Wie genade zoekt, zal het vinden. Het was genade dat zij aren bij Boaz mocht oplezen. In de Bijbel gaat het uitgebreid over de gelovigen die er door de uitverkiesende genade van God zijn. We vragen ons wellicht af hoe het kon dat

God gemeenschap had met een zondaar, zoals bijvoorbeeld Adam. Hoe kan God, het Licht, gemeenschap hebben met de duisternis? God ziet naar een zondaar om, hoewel Hij de zonde haat. God heeft de zondaar lief. Hoe kan dat? God ziet naar ons om, omdat wij Zijn schepselen zijn. God moet verdriet gehad hebben, toen Adam in zonde viel. God was namelijk de Verliezer, toen Adam door zonde verloren ging. God heeft ons verloren en daarom ziet Hij naar ons om.

Lukas 19: 7-10

- 7 En allen, die het zagen, murmureerden, zeggende: Hij is tot een zondigen man ingegaan, om te herbergen.
- 8 En Zachéüs stond, en zeide tot den Heere: Zie, de helft van mijn goederen, Heere, geef ik den armen; en indien ik iemand iets door bedrog ontvreemd heb, dat geef ik vierdubbel weder.
- 9 En Jezus zeide tot hem: Heden is dezen huize zaligheid geschied, nademaal ook deze een zoon van Abraham is.
- 10 Want de Zoon des mensen is gekomen, om te zoeken en zalig te maken, dat verloren was.

Verloren zondaren vinden genade in de ogen van God. Dit geldt voor individuen en daarom ook voor volkeren. Israël en de overige volken zullen genade vinden in de ogen van God. (Jeremia 31: 2) God ziet naar Zijn schepping om. De situatie van deze zondige wereld maakt onderdeel uit van Gods plan. Dit betekent niet dat God wilde dat de zonde in deze wereld kwam. Het betekent evenmin dat deze wereld automatisch met God verzoend wordt, omdat dat een onderdeel van Gods plan zou zijn. Dat is niet waar: de Bijbel leert geen alverzoening! Wij kunnen weten dat God de mens (Adam) uit een gevallen, zondige aardbodem geformeerd heeft. Men concludeert daaruit dat de mens er niets aan kon doen dat hij een zondaar werd. Aangezien de mens niets aan zijn situatie kan veranderen, zou hij - in die gedachtegang - automatisch behouden worden, omdat God dat alles zo gewild heeft. Dit is onbijbels! In de Bijbel vraagt God aan de men zich met Hem te laten verzoenen.

2 Korinthe 5: 18-21

- 18 En al deze dingen zijn uit God, Die ons met Zichzelf verzoend heeft door Jezus Christus, en ons de bediening der verzoening gegeven heeft.
- 19 Want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende, hun zonden hun niet toerekenende; en heeft het woord der verzoening in ons gelegd.

- 20 Zo zijn wij dan gezanten van Christus wege, alsof God door ons bade; wij bidden van Christus wege: laat u met God verzoenen.
- 21 Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem.

Paulus bidt namens Christus tot de zondaren dat zij zich zouden laten verzoenen. Het staat er niet andersom. Er staat niet dat Paulus namens de zondaren tot Christus bidt. Als ieder mens "automatisch" behouden zou worden was het helemaal niet nodig geweest dat God in/door de Here Jezus de wereld verzoende. Alléén wanneer een mens vraagt of God hem wil (ver)lossen doet God dat. Fundamenteel heeft God het al gedaan in/door het offer van Zijn Zoon, de Here Jezus Christus. God vraagt vervolgens om geloof; geloof in Hem en geloof in (het offer van) Zijn Zoon. (o.a. Johannes 3: 18, 36; 1 Johannes 5: 10)

Ruth beschouwde zichzelf als een vreemde. Daarom verbaasde zij zich over het feit dat Boaz haar ter wille was. Ruth is een type van een gelovige in het algemeen. Daarnaast is zij specifiek een beeld van een gelovig Israël. In de Bijbel staat dat de gelovige een "bijwoner en vreemdeling" op aarde is.

Hebreeën 11: 13

- 13 Deze allen (de gelovigen uit het Oude Testament, die hiervóór genoemd werden) zijn in het geloof gestorven, de beloften niet verkregen hebbende, maar hebben dezelve van verre gezien, en geloofd, en omhelsd, en hebben beleden, dat zij gasten en vreemdelingen op de aarde waren.

Dit staat bijvoorbeeld in: Genesis 23 : 4 en Genesis 47 : 9. "Kennen" betekent "gemeenschap hebben". Bij Ruth en Boaz is er sprake van een familierelatie. In dit gedeelte merken we daar nog niets van. Boaz zag weliswaar naar Ruth om, maar hij zou haar pas lossen nadat zij hem erop had gewezen dat hij de lossers was. Zo is het ook in de relatie tussen God en de mens. Wij weten uit de Schrift dat de natuurlijke mens dood is door de misdaden en de zonden. (Éfeze 2: 1)

Romeinen 5: 6, 8

- 6 Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven.

- 8 Maar God bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, als wij nog zondaars waren.

God kijkt niet naar zondaren om, omdat Hij hen heeft overgegeven (losgelaten) aan hun begeerlijkheden.

Romeinen 1 : 21-25

- 21 Omdat zij, God kennende, Hem als God niet hebben verheerlijkt of gedankt; maar zijn verijdeld geworden in hun overleggingen en hun onverstandig hart is verduisterd geworden;
- 22 Zich uitgevende voor wijzen, zijn zij dwaas geworden;
- 23 En hebben de heerlijkheid des onverderfelijken Gods veranderd in de gelijkenis eens beelds van een verderfelijk mens, en van gevogelte, en van viervoetige en kruipende gedierten.
- 24 Daarom heeft God hen ook overgegeven in de begeerlijkheden hunner harten tot onreinigheid, om hun lichamen onder elkander te onteren;
- 25 Als die de waarheid Gods veranderd hebben in de leugen, en het schepsel geëerd en gediend hebben boven den Schepper, Die te prijzen is in der eeuwigheid, amen.

Er is geen communicatie tussen God en de zondaar. Hieruit heeft de mens de conclusie getrokken dat God óf niet bestaat óf al is overleden. God heeft de banden met de ongelovige wereld afgesneden, omdat men - hoewel men God kan kennen - Hem niet als God verheerlijkt of gedankt heeft. Toch heeft God naar de mens omgezien en hem Zijn genade aangeboden; in Christus Jezus. Geloof is het enige dat God vraagt. Als de mens erkent dat hij een zondaar is en Gods genade nodig heeft, dan ontvangt hij die genade.

Ruth 2: 11, 12

- 11 En Boaz antwoordde en zeide tot haar: Het is mij wel aangezegd alles, wat gij bij uw schoonmoeder gedaan hebt, na den dood uws mans, en hebt uw vader en uw moeder, en het land uwer geboorte verlaten, en zijt heengegaan tot een volk, dat gij van te voren niet kendet.
- 12 De HEERE vergelde u uw daad en uw loon zij volkomen, van den HEERE, den God Israëls, onder Wiens vleugelen gij gekomen zijt om toevlucht te nemen!

Al het goede van Ruth is Boaz aangezegd. Met andere woorden: hij weet alles van Ruth. Boaz is een type van de Heer. Daarom is het niet verwonderlijk dat elders in de Schrift nog zo'n situatie staat. (Johannes 4 : 1-30) De Here Jezus ontmoette een vrouw uit Samaria bij de fontein Jakobs.

Johannes 4 : 5-7, 16-18

- 5 Hij kwam dan in een stad van Samaria, genaamd Sichar, nabij het stuk land, hetwelk Jakob zijn zoon Jozef gaf.
- 6 En aldaar was de fontein Jakobs. Jezus dan, vermoeid zijnde van de reize, zat alzo neder nevens de fontein. Het was omtrent de zesde ure.
- 7 Er kwam een vrouw uit Samaria om water te putten. Jezus zeide tot haar: Geef Mij te drinken.
- 16 Jezus zeide tot haar: Ga heen, roep uw man, en kom hier.
- 17 De vrouw antwoordde en zeide: Ik heb geen man. Jezus zeide tot haar: Gij hebt wel gezegd: Ik heb geen man.
- 18 Want gij hebt vijf mannen gehad, en dien gij nu hebt, is uw man niet; dat hebt gij met waarheid gezegd.

De Heer had in Samaria een gesprek met een vrouw. Hij bleek volledig van haar situatie op de hoogte te zijn. Zij erkent op grond daarvan dat Hij een profeet is. Na de ontmoeting met de Here Jezus ging zij naar de stad.

Johannes 4 : 25, 26, 28, 29

- 25 De vrouw zeide tot Hem: Ik weet, dat de Messias komt (Die genaamd wordt Christus); wanneer Die zal gekomen zijn, zo zal Hij ons alle dingen verkondigen.
- 26 Jezus zeide tot haar: Ik ben het, Die met u spreek.
- 28 Zo verliet de vrouw dan haar watervat, en ging heen in de stad en zeide tot de lieden:
- 29 Komt, ziet een Mens, Die mij gezegd heeft alles, wat ik gedaan heb; is Deze niet de Christus?

De Samaritaanse vrouw wist dat de Here Jezus Christus de Messias moest zijn. Hoe kon dat? De Samaritanen waren ontstaan nadat Israël onder Nebukadnézar in de ballingschap was weggestuurd. Het volk dat achterbleef in het land vermengde zich met heidense volkeren. Dit mengvolk kennen wij als de Samaritanen. In de dagen van de ballingschap traden de profeten op en werden de profetische boeken geschreven. De Samaritanen kennen deze profetische boeken niet. Zij kennen

wel de Mozaïsche boeken (Genesis t/m Deuteronomium), omdat die dateren van vóór de ballingschap. Samaritanen geloven op grond van de boeken van Mozes dat de Messias zal komen. Ze zullen Hem kunnen herkennen, omdat Hij hun álles zal zeggen. De Christus zal hun de waarheid verder openbaar maken. De Samaritaanse vrouw wist dat de Man vóór haar de Messias moest zijn, omdat Hij haar alles bekend gemaakt had. De Samaritaanse vrouw is een beeld van Israël dat tot geloof komt.

Boaz kende Ruth. Hij wist precies wie zij was en wat zij had gedaan. Toen Ruth Boaz ontmoette dacht ze dat Boaz haar niet kende. Zij was verbaasd dat hij alles van haar bleek te weten. De conclusie is dat hij de Verlosser moest zijn en dus genade bewees! Zoals Boaz Ruth kende, zo kent de Heer ons. De Heer is de Kenner der harten van allen. (Handelingen 1: 24) Ruth had - na de dood van haar man - haar vader en moeder verlaten. Zij had haar land verlaten en was heengegaan tot een volk dat zij van tevoren niet kende. Dit zelfde geldt voor Abraham.

Hebreeën 11: 8

8 Door het geloof is Abraham, geroepen zijnde, gehoorzaam geweest, om uit te gaan naar de plaats, die hij tot een erfdeel ontvangen zou; en hij is uitgegaan, niet wetende, waar hij komen zou.

Abraham vertrok eerst uit Ur der Chaldeeën. Hij woonde een bepaalde tijd met zijn familie in Haran. (Genesis 11: 31) Toen zijn vader overleden was, trok hij met zijn neef Lot naar Kanaän (Genesis 12: 1-4) Abraham had Lot nog lange tijd bij zich voordat hij uiteindelijk alléén overbleef. Door het geloof is de gelovige in de praktijk vaak gedwongen om banden te verbreken. Een voorbeeld daarvan is te vinden bij de discipelen.

Matthéüs 19: 27-29

- 27 Toen antwoordde Petrus, en zeide tot Hem: Zie, wij hebben alles verlaten, en zijn U gevolgd, wat zal ons dan worden?
- 28 En Jezus zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, dat gij, die Mij gevolgd zijt, in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des mensen zal gezeten zijn op den troon Zijner heerlijkheid, dat gij ook zult zitten op twaalf tronen, oordelende de twaalf geslachten Israëls.
- 29 En zo wie zal verlaten hebben, huizen, of broeders, of zusters, of vader, of moeder, of vrouw, of kinderen, of akkers, om Mijns Naams wil, die zal honderdvoud ontvangen, en het eeuwige leven beërven.

De discipelen hadden alles opgegeven. Zij hadden er andere relaties en andere "familie" ontvangen. Dit wil zeggen dat ze in een andere gemeenschap zijn geplaatst. In de toekomstige eeuw (namelijk na de opstanding van de Here Jezus Christus) ontvingen zij het eeuwige leven. Boaz zei tegen Ruth dat de HEERE haar naar haar daden zou vergelden. In de praktijk vergold Boaz Ruth en gaf haar loon. Dat komt omdat Boaz een type van de Heer is. Hij vertegenwoordigde Jehovah. Ruth nam in de eerste plaats haar toevlucht tot Israël, maar daarmee ook tot de God van Israël. Zij zocht toevlucht (bescherming) onder de vleugelen van de HEERE. Uit veel Schriftplaatsen in de Bijbel blijkt dat de Heer de Toevlucht is voor degenen die op Hem vertrouwen. (o.a. in Psalm 46: 2; 91: 2, 9; 142: 6) De Heer zal ook de Toevlucht zijn voor het volk Israël.

Joël 3: 12-16

- 12 De heidenen zullen zich opmaken, en optrekken naar het dal van Jósafat; maar aldaar zal Ik zitten, om te richten alle heidenen van rondom.
- 13 Slaat de sikkel aan, want de oogst is rijp geworden; komt aan, daalt henen af, want de pers is vol, en de perskuipen lopen over; want hunlieder boosheid is groot.
- 14 Menigten, menigten in het dal des dorswagens; want de dag des HEEREN is nabij, in het dal des dorswagens.
- 15 De zon en maan zijn zwart geworden, en de sterren hebben haar glans ingetrokken.
- 16 En de HEERE zal uit Sion brullen, en uit Jeruzalem Zijn stem geven, dat hemel en aarde beven zullen; maar de HEERE zal de Toevlucht Zijns volks, en de Sterkte der kinderen Israëls zijn.

Uit de omschrijving uit Joël 3: 15 blijkt dat het hier gaat om het aanbrennen van de "dag des HEEREN". Dan zal Israël haar toevlucht zoeken bij de HEERE; op grond van geloof. "Vleugel" betekent "beschermer" of "bescherming". Een vleugel kan een positieve en een negatieve betekenis hebben.

Matthéüs 23: 36, 37

- 36 Voorwaar zeg Ik u: Al deze dingen zullen komen over dit geslacht.
- 37 Jeruzalem, Jeruzalem! gij, die de profeten doodt, en steigmat, die tot u gezonden zijn! hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkterwijs een hen haar kiekens bijeenvergadert onder de vleugels; en gijlieden hebt niet gewild.

Deze betekenis is positief, omdat het de vleugel van de Heer is. De Heer wilde Israël graag onder Zijn vleugels vergaderen, maar Israël wilde niet. De negatieve betekenis vinden we in:

Daniël 9: 26, 27

- 26 En na die twee en zestig weken zal de Messias uitgeroeid worden, maar het zal niet voor Hem zelve zijn; en een volk des vorsten, hetwelk komen zal, zal de stad en het heiligdom verderven, en zijn einde zal zijn met een overstromenden vloed, en tot het einde toe zal er krijg zijn, en vastelijk besloten verwoestingen.
- 27 En hij zal velen het verbond versterken een week; en in de helft der week zal hij het slachtoffer en het spijsoffer doen ophouden, en over den gruwelijken vleugel zal een verwoester zijn, ook tot de voleinding toe, die vastelijk besloten zijnde, zal uitgestort worden over den verwoeste.

Het woord "vleugel" wordt in dit verband gebruikt voor een afgod. Het gaat in Daniël 9 over een gruwelijke vleugel. "Gruwel" wijst op afgoderij en dat is voor de Heer een gruwel. Alles wat de Heer een gruwel noemt is afgoderij. Enkele voorbeelden:

Deuteronomium 7: 25

- 25 De gesneden beelden van hun goden zult gij met vuur verbranden; het zilver en goud, dat daaraan is, zult gij niet begeren, noch voor u nemen, opdat gij daardoor niet verstrikt wordt; want dat is den HEERE, uw God, een gruwel.

Deuteronomium 17: 1

- 1 Gij zult den HEERE, uw God, geen os of klein vee offeren, waaraan een gebrek zij of enig kwaad; want dat is den HEERE, uw God, een gruwel.

Deuteronomium 23: 18

- 18 Gij zult geen hoerenloon noch hondenprijs in het huis des HEEREN, uws Gods, brengen, tot enige gelofte; want ook die beiden zijn den HEERE, uw God, een gruwel.

"De gruwelijke vleugel" is een afgodsbeeld. Dit beeld wordt in het midden van de 70-ste week in Jeruzalem opgericht.

Matthéüs 24: 15, 16

- 15 Wanneer gij dan zult zien den gruwel der verwoesting, waarvan gesproken is door Daniël, den profeet, staande in de heilige plaats; (die *het* leest, die merke daarop!)
- 16 Dat alsdan, die in Judéa zijn, vlieden op de bergen;

In Matthéüs 24 en 25 worden de profetieën door de Heer in chronologische volgorde gezet, zodat wij inzicht in die profetieën kunnen krijgen. De Heer noemt Daniël hier een profeet en verwijst naar Daniël 9 : 27. Wanneer Israëlieten in de toekomst zien dat die gruwel (een afgodsbeeld) wordt opgericht, dienen zij met grote haast te vluchten. Dit alles vindt plaats in het midden van de 70-ste week. Gedurende de eerste helft van de 70-ste week zal men het land kunnen verlaten. Wanneer het afgodsbeeld wordt opgericht zullen de grenzen worden gesloten. Niemand kan dan het land meer verlaten. De oprichting van dat afgodsbeeld staat in Openbaring 13.

Ruth 2: 13

- 13 En zij zeide: Laat mij genade vinden in uw ogen, mijn heer, dewijl gij mij getroost hebt, en dewijl gij naar het hart uwer dienstmaagd gesproken hebt, hoewel ik niet ben, gelijk één uwer dienstmaagden.

"Hoewel ik niet ben, gelijk één uwer dienstmaagden" wil zoveel zeggen als "was ik maar als één van uw dienstmaagden". Ruth vroeg om genade en noemde Boaz "mijn heer". Sara noemde Abraham ook haar heer.

Genesis 18: 10-12

- 10 En Hij zeide: Ik zal voorzeker weder tot u komen, omtrent dezen tijd des levens; en zie, Sara, uw huisvrouw, zal een zoon hebben! En Sara hoorde het aan de deur der tent, welke achter Hem was.
- 11 Abraham nu en Sara waren oud, en wel bedaad; het had Sara opgehouden te gaan naar de wijze der vrouwen.
- 12 Zo lachte Sara bij zichzelf, zeggende: Zal ik wellust hebben, nadat ik oud geworden ben, en mijn heer oud is?

Abraham was de man van Sara. De man staat boven de vrouw, zodat het terecht is dat Sara haar man "heer" noemde. Ruth noemde Boaz haar heer, hoewel hij haar man (nog) niet was. Het is een vooruitgrijpen op

hetgeen later werkelijkheid zou worden. Boaz was ook de heer van Ruth, want hij schonk haar genade. Ruth zei dat Boaz haar getroost had. Haar heer was dus bovendien haar trooster. "Trooster" is de vertaling van het Hebreeuwse "Menachiem". Dit is één van de Namen van de Messias. Dé Trooster (de vertroosting Israëls; Lukas 2 : 25) is in de eerste plaats de Messias, de Here Jezus Christus. In de tweede plaats is het de Geest van de Messias. Die Geest wordt de ándere Trooster genoemd.

Johannes 14: 15-17, 25, 26

- 15 Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden.
 - 16 En Ik zal den Vader bidden, en Hij zal u een anderen Trooster geven, opdat Hij bij u blijve in der eeuwigheid;
 - 17 *Namelijk* den Geest der waarheid, Welken de wereld niet kan ontvangen; want zij ziet Hem niet, en kent Hem niet; maar gij kent Hem; want Hij blijft bij ulieden, en zal in u zijn.
 - 18 Ik zal u geen wezen laten; Ik kom *weder* tot u.
-
- 25 Deze dingen heb Ik tot u gesproken, bij u blijvende.
 - 26 Maar de Trooster, de Heilige Geest, Welken de Vader zenden zal in Mijn Naam, Die zal u alles leren, en zal u indachtig maken alles, wat Ik u gezegd heb.

De Trooster is Christus en de Geest van Christus is de andere Trooster. De Here Jezus zei dat als Hij wegging, Hij een andere Trooster zou zenden. Die andere Trooster blijkt de Heer Zelf te zijn. Hij zou hen namelijk geen wezen laten, maar Zelf (weder)komen.

Johannes 14: 3

- 3 En zo wanneer Ik heen zal gegaan zijn, en u plaats zal bereid hebben, zo kome Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat gij ook zijn moogt, waar Ik ben.

De Heer is Degene Die troost; zelfs overvloedig.

2 Korinthe 1: 3-7

- 3 Geloofd zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, de Vader der barmhartigheden, en de God aller vertroosting;
- 4 Die ons vertroost in al onze verdrukking, opdat wij zouden kunnen vertroosten degenen, die in allerlei verdrukking zijn, door de vertroosting, met welke wij zelve van God vertroost worden.

- 5 Want gelijk het lijden van Christus overvloedig is in ons, alzo is ook door Christus onze vertroosting overvloedig.
- 6 Doch hetzij dat wij verdrukt worden, *het is* tot uw vertroosting en zaligheid, die gewrocht wordt in de lijdzaamheid van hetzelfde lijden, hetwelk wij ook lijden; hetzij dat wij vertroost worden, *het is* tot uw vertroosting en zaligheid;
- 7 En onze hoop van u is vast, als die weten, dat, gelijk gij gemeenschap hebt aan het lijden, *gij* ook alzo *gemeenschap* hebt aan de vertroosting.

De Heer vertroost, want Hij is dé Trooster. Wanneer iemand tot geloof komt (sinds de opstanding van de Here Jezus Christus), ontvangt hij Christus in zijn hart, namelijk de Heilige Geest. De Geest is de onzienlijke Christus. Ruth zei ook dat Boaz naar haar hart gesproken had. In de toekomst zal de Heer naar het hart van Israël spreken.

Hoséa 2: 13-15

- 13 Daarom, ziet, Ik zal haar lokken, en zal haar voeren in de woestijn; en Ik zal naar haar hart spreken.
- 14 En Ik zal haar geven haar wijngaarden van daar af, en het dal Achor, tot een deur der hoop; en aldaar zal zij zingen, als in de dagen harer jeugd, en als ten dage, toen zij optoog uit Egypteland.
- 15 En het zal te dien dage geschieden, spreekt de HEERE, dat gij Mij noemen zult: Mijn Man; en Mij niet meer noemen zult: Mijn Baäl!

Dit zal gebeuren als Israël tot geloof zal zijn gekomen. Dán zal zij de Heer dienen. Dán zal de Heer tot haar hart spreken.

Ruth 2: 14

- 14 Als het nu etenstijd was, zeide Boaz tot haar: Kom hier bij, en eet van het brood, en doop uw bete in den azijn. Zo zat zij neder aan de zijde van de maaiers, en hij langde haar geroost koren, en zij at, en werd verzadigd, en hield over.

"Etenstijd" is de tijd waarop men gezamenlijk een maaltijd gebruikt. "Eten" wijst op gemeenschap; men nuttigt samen hetzelfde voedsel. Ruth kreeg voedsel aangereikt dat Boaz tot zich nam. Het Hebreeuwse woord

(chometz), dat hier met "azijn" vertaald is, kan ook met "het gedeseemde" (o.a. Exodus 12 : 15; 13 : 3, 7) of met "zuurdesem" (o.a. Leviticus 2 : 11) worden vertaald. Het wordt soms ook vertaald met "edik". (alleen in Numeri 6 : 3 Psalm 69 : 22 Spreuken 10 : 26; 25 : 20) Ruth kreeg brood en "azijn". We zouden verwachten dat Ruth brood en wijn kreeg. Het Chaldeeuwse woord voor "wijn" is chamar. (Ezra 6 : 9; 7 : 22 Daniël 5 : 1, 2, 4, 23) Het heeft dezelfde stam als "chometz". In beide gevallen komt er nog een (andere) derde letter achter deze stam. Beide woorden zijn daarom nauw aan elkaar verwant. Ruth at, werd verzadigd en hield over. Wanneer een gelovige brood van de Heer ontvangt, wordt hij verzadigd en houdt hij ervan over. Het brood van de Heer is Hij feitelijk Zelf. Hij is het Brood des Levens, namelijk het levende Brood. Hij verzadigt met hemels brood.

Psalm 105: 1-7, 38-40

- 1 Looft den HEERE, roept Zijn Naam aan, maakt Zijn daden bekend onder de volken.
 - 2 Zingt Hem, psalmzingt Hem, spreekt aandachtelijk van al Zijn wonderen.
 - 3 Roemt u in den Naam Zijner heiligheid; het hart dergenen, die den HEERE zoeken, verblijde zich.
 - 4 Vraagt naar den HEERE en Zijn sterkte; zoekt Zijn aangezicht geduriglijk.
 - 5 Gedenkt Zijner wonderen, die Hij gedaan heeft, Zijner wondertekenen, en der oordelen Zijns monds.
 - 6 Gij zaad van Abraham, Zijn knecht, gij kinderen van Jakob, Zijn uitverkorene!
 - 7 Hij is de HEERE, onze God; Zijn oordelen zijn over de gehele aarde.
-
- 38 Egypte was blijde, als zij uittrokken, want hun verschrikking was op hen gevallen.
 - 39 Hij breidde een wolk uit tot een deksel, en vuur om den nacht te verlichten.
 - 40 Zij baden, en Hij deed kwakkelen komen, en Hij verzadigde hen met hemels brood.

Hier wordt over het manna gesproken, dat de HEERE aan Israël gaf. Het wordt "hemels brood" genoemd. Het is feitelijk een omschrijving voor de Here Jezus Christus, zoals uit diverse verzen blijkt uit:

Johannes 6 : 29-35, 38, 41,42, 47-51, 57, 58

- 29 Jezus antwoordde en zeide tot hen: Dit is het werk Gods, dat gij gelooft in Hem, Dien Hij gezonden heeft.

- 30 Zij zeiden dan tot Hem: Wat teken doet Gij dan, opdat wij het mogen zien, en U geloven? Wat werkt Gij?
 - 31 Onze vaders hebben het Manna gegeten in de woestijn; gelijk geschreven is: Hij gaf hun het brood uit den hemel te eten.
 - 32 Jezus dan zeide tot hen: Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Mozes heeft u niet gegeven het brood uit den hemel; maar Mijn Vader geeft u dat ware Brood uit den hemel.
 - 33 Want het Brood Gods is Hij, Die uit den hemel nederdaalt, en Die der wereld het leven geeft.
 - 34 Zij zeiden dan tot Hem: Heere, geef ons altijd dit Brood.
 - 35 En Jezus zeide tot hen: Ik ben het Brood des levens; die tot Mij komt, zal geenszins hongeren, en die in Mij gelooft, zal nimmermeer dorsten.
-
- 38 Want Ik ben uit den hemel nedergedaald, niet opdat Ik Mijn wil zou doen, maar den wil Desgenen, Die Mij gezonden heeft.
-
- 41 De Joden dan murmureerden over Hem, omdat Hij gezegd had: Ik ben het Brood, Dat uit den hemel nedergedaald is.
 - 42 En zij zeiden: Is deze niet Jezus, de Zoon van Jozef, Wiens vader en moeder wij kennen? Hoe zegt Deze dan: Ik ben uit den hemel nedergedaald?
-
- 47 Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Die in Mij gelooft, heeft het eeuwige leven.
 - 48 Ik ben het Brood des levens.
 - 49 Uw vaders hebben het Manna gegeten in de woestijn, en zij zijn gestorven.
 - 50 Dit is het Brood, dat uit den hemel nederdaalt, opdat de mens daarvan ete, en niet sterve.
 - 51 Ik ben dat levende Brood, dat uit den hemel nedergedaald is; zo iemand van dit Brood eet, die zal in der eeuwigheid leven. En het Brood, dat Ik geven zal, is Mijn vlees, hetwelk Ik geven zal voor het leven der wereld.
-
- 57 Gelijkerwijs Mij de levende Vader gezonden heeft, en Ik leve door den Vader; *alzo* die Mij eet, dezelve zal leven door Mij.
 - 58 Dit is het Brood, dat uit den hemel nedergedaald is; niet gelijk uw vaders het Manna gegeten hebben, en zijn gestorven. Die dit Brood eet, zal in der eeuwigheid leven.

Dit gesprek tussen de Here Jezus Christus en de joden vond plaats vanwege de wonderbare spijziging, die in het begin van Johannes 6 staat.

Johannes 6: 9-13

- 9 Hier is een jongskens, dat vijf gerstebroden heeft, en twee visjes; maar wat zijn deze onder zo velen?
- 10 En Jezus zeide: Doet de mensen nederzitten. En er was veel gras in die plaats. Zo zaten dan de mannen neder, omtrent vijf duizend in getal.
- 11 En Jezus nam de broden, en gedankt hebbende, deelde Hij ze den discipelen, en de discipelen dengenen, die nedergezeten waren; desgelijks ook van de visjes, zoveel zij wilden.
- 12 En als zij verzadigd waren, zeide Hij tot Zijn discipelen: Vergadert de overgeschoten brokken, opdat er niets verloren ga.
- 13 Zij vergaderden ze dan, en vulden twaalf korven met brokken van de vijf gerstebroden, welke overgeschoten waren dengenen, die gegeten hadden.

Bij de wonderbare spijziging bleven er twaalf manden met gerstebrood over. Ook hier wordt gerst genoemd. Er was weinig voor handen: slechts vijf gerstebroden en twee visjes, maar dat was voldoende. Er bleef zelfs veel over. Gerstebrood is brood dat leven geeft. Het leven dat God geeft, is het eeuwige leven. Dit legt de Heer in de rest van Johannes 6 uit, zoals wij reeds hebben gezien. Hij geeft leven aan een stervende ziel. De mens komt van nature leven te kort. Hij vecht in zijn bestaan om het leven vast te houden, maar dat lukt niet. Christus heeft leven in Zichzelf. Hij is dat levende Brood. Hij geeft het aan degene die gelooft. De Heer zal in de toekomst Zijn - inmiddels gelovige - volk Israël, waarvan Ruth een type is, verzadigen.

Jeremia 31: 10-14

- 10 Hoort des HEEREN woord, gij heidenen! en verkondigt in de eilanden, die verre zijn, en zegt: Hij, Die Israël verstrooid heeft, zal hem weder vergaderen, en hem bewaren als een herder zijn kudde.
- 11 Want de HEERE heeft Jakob vrijgekocht, en Hij heeft hem verlost uit de hand desgenen, die sterker was dan hij.
- 12 Dies zullen zij komen, en op de hoogte van Sion juichen, en toevloeien tot des HEEREN goed, tot het koren, en tot den most, en tot de olie, en tot de jonge schapen en runderen; en hun ziel zal zijn als een gewaterde hof, en zij

zullen voortaan niet meer treurig zijn.

- 13 Dan zal zich de jonkvrouw verblijden in den rei, daartoe de jongelingen en ouden te zamen; want Ik zal hunlieder rouw in vrolijkheid veranderen, en zal hen troosten, en zal hen verblijden naar hun droefenis.
- 14 En Ik zal de ziel der priesteren met vettigheid dronken maken; en Mijn volk zal met Mijn goed verzadigd worden, spreekt de HEERE.

Boaz gaf Ruth te veel voedsel. Wij zouden zeggen dat hij dat deed omdat hij een oogje op haar had. De Heer geeft de gelovige ook méér dan hij nodig heeft. De Heer geeft overvloedig. Hij geeft méér dan een gelovige ooit zal kunnen vragen, al moet hij zijn wensen soms wel aanpassen aan dat wat Hij geeft.

Ruth 2: 15, 16

- 15 Als zij nu opstond, om op te lezen, zo gebod Boaz zijn jongens, zeggende: Laat haar ook tussen de garven oplezen, en beschaamt haar niet.
- 16 Ja, laat ook allengskens van de handvullen voor haar wat vallen, en laat het liggen, dat zij het opleze, en bestraft haar niet.

Ruth had gegeten van het voedsel van haar heer. Daarna stond zij op om op de akker van haar heer te werken. Zij hoefde niet achter de maaiers aan te lopen, maar zij mocht tussen de garven (schoven) oplezen en werd niet beschaamd. God zal de gelovigen nooit beschamen.

Romeinen 9: 33

- 33 Gelijk geschreven is: Ziet, Ik leg in Sion een steen des aanstoots, en een rots der ergernis; en een ieder, die in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden.

Romeinen 10: 9-11

- 9 *Namelijk*, indien gij met uw mond zult belijden den Heere Jezus, en met uw hart geloven, dat God Hem uit de doden opgewekt heeft, zo zult gij zalig worden.
- 10 Want met het hart gelooft men ter rechtvaardigheid en met den mond belijdt men ter zaligheid.
- 11 Want de Schrift zegt: Een ieder, die in Hem gelooft, die zal niet beschaamd worden.

"Allengskens" betekent "onmerkbaar iets doen". "Allengskens" komt van het Hebreeuwse woord "sjalal", dat verband houdt met het Hebreeuwse woord "sjaloom", dat "vrede" betekent. Ook dit wijst weer naar de Here Jezus Christus, want Hij is/geeft vrede. (Jesaja 9 : 5 Micha 5: 4; Johannes 16 : 33 Romeinen 5: 1) De maaiers moesten een deel laten vallen van de handvullen (van de grote hoeveelheden) die zij verzamelden. Zo bleef er voor Ruth méér liggen dan normaal het geval zou zijn geweest. Ook dit wijst op genade.

Ruth 2: 17, 18

- 17 Alzo las zij op in dat veld, tot aan den avond; en zij sloeg uit, wat zij opgelezen had, en het was omtrent een efa gerst.
- 18 En zij nam het op, en kwam in de stad; en haar schoonmoeder zag, wat zij opgelezen had; ook bracht zij voort, en gaf haar, wat zij van haar verzadiging overgehouden had.

Ruth werkte van de morgen tot de avond; de gehele dag. Aan het eind van haar werkdag sloeg zij de halmen uit. Hoe dat precies in zijn werk ging, weten we niet. Waarschijnlijk nam ze een garf in de hand en sloeg ermee op de grond, zodat de graankorrels eruit vielen. Ruth liet het stro achter en nam het gedorst graan mee naar huis. De hoeveelheid bleek omtrent een efa gerst te zijn. Een efa is een inhoudsmaat. Niemand weet precies hoeveel dat was. Men zegt dat een grote efa 36,4 liter was en een kleine efa 21,8 liter. Daarnaast is het van belang te weten wat het woord "efa" betekent. "Efa" is een vragend voornaamwoord. Het betekent "hoezo?" of "waar?". Het betekent hier: "Hoeveel gerst is er?" of "Waar is de gerst?". Deze vragen versterken de gedachte dat wij het niet weten. Gerst staat voor koningschap en daarmee voor het koninkrijk in het algemeen. Aangezien wij niet weten wat een efa precies is, wijst dit op het verborgen koninkrijk. Ruth ging na het dorsen met alles dat zij die dag verzameld had naar huis. Dat was niet alleen het graan, maar ook dat wat overgebleven was van de maaltijd. Zij had "een wonderbare spijziging" meegemaakt.

Ruth 2: 19

- 19 Toen zeide haar schoonmoeder tot haar: Waar hebt gij heden opgelezen, en waar hebt gij gewrocht? Gezegend zij, die u gekend heeft! En zij verhaalde haar schoonmoeder, bij wien zij gewrocht had, en zeide: De naam des mans, bij welken ik heden gewrocht heb, is Boaz.

Naómi zag wat Ruth, na een dag werken, mee naar huis bracht. Zij vroeg waar Ruth had opgelezen en waar zij gewerkt (gewrocht) had. Zij vroeg naar iets wat zij niet wist (wat voor haar verborgen was). Naómi proefde als het ware dat er iets bijzonders gebeurd was. Zij zei: "Gezegend is degene, die u bekend heeft." We hebben reeds gezien dat "kennen" overeenkomt met "gemeenschap hebben met". We weten dat Ruth bij Boaz aan de maaltijd had deelgenomen. De maaltijd is een uitbeelding van gemeenschap. Toen Ruth zei hoe de man heette bij wie ze gewerkt had, ging er bij Naómi een lichtje branden.

Ruth 2: 20

- 20 Toen zeide Naómi tot haar schoondochter: Gezegend zij hij den HEERE, Die Zijn weldadigheid niet heeft nagelaten aan de levenden en aan de doden! Voorts zeide Naómi tot haar: Die man is ons nabestaande; hij is een van onze lossers.

"Gezegend" slaat op Boaz. Hij wordt in één adem met de HEERE genoemd, Die Zijn weldadigheden niet nagelaten heeft aan de levenden en aan de doden. De "levenden" zijn Naómi en Ruth. De "doden" zijn Elimélech, Machlon en Chiljon. De woorden uit dit vers lijken sterk op de woorden uit Ruth 1 : 8. Daar sprak Naómi ook over de doden en over haar leven. Waarom sprak Naómi over levenden en doden? Naómi is de uitbeelding van het volk Israël. Dat is een tijdloos beeld van alle generaties bij elkaar: de levenden en de doden. Ruth is de uitbeelding van een deel van Israël, namelijk de gelovige generatie. In de toekomst zal de Heer de gewisse weldaden van David aan Zijn volk Israël geven.

Jesaja 55: 3, 4

- 3 Neigt uw oor, en komt tot Mij, hoort en uw ziel zal leven; want Ik zal met u een eeuwig verbond maken, en u geven de gewisse weldadigheden van David.
- 4 Ziet, Ik heb hem tot een getuige der volken gegeven, een vorst en gebiedder der volken.

Feitelijk moeten de diverse woorden in Jesaja 55 : 4 met hoofdletters worden geschreven, want het gaat hier uiteraard om de Zone Davids, de Here Jezus Christus. "Ziet, Ik heb Hem tot Getuige der volken gegeven, tot Vorst en Gebieder der volken." Naómi sprak een zegen uit en verblijdde zich over de weldaden. De volgende zin begint met "Voorts ...". Er wordt op deze manier speciale aandacht voor dit zinnetje gevraagd. Met een korte inleiding wordt er apart vermeld dat Boaz de nabestaande, name-

lijk de lossers, is. Boaz was aangetrouwde familie van Naómi en Ruth. De lossers staat het meest na(bij) aan de familie. Hij is een nabestaande. Boaz was een naaste van aómi, omdat hij een broer van Elimélech was. Er was nog een andere lossers. (Ruth 4 : 1) De naam Boaz komt ook voor in de tempel. Het is dan de naam van een pilaar in de tempel van Sálomo. (1 Koningen 7 : 21; 2 Kronieken 3 : 17) Naast deze pilaar staat nog een andere pilaar. Deze pilaar heet "Jachin". Boaz betekent "de sterke komt". "Jachin" betekent "hij grondvest", "hij fundeert". Op deze twee pilaren rustte het huis van God. Die pilaren zijn een beeld van de Heer. Hij draagt de tempel, want Hij is de Sterke, Die zal komen. Hij grondvest en formeert.

Zacharia 12:1

- 1 De last van het woord des HEEREN over Israël. De HEERE spreekt, Die den hemel uitbreidt, en de aarde grondvest, en des mensen geest in zijn binnenste formeert.

Het huis van God kan op diverse niveaus worden toegepast. Het kan de omschrijving zijn voor de schepping, de Gemeente, Israël of een gelovige. De apostelen werden ook pilaren genoemd.

Galaten 2: 8, 9

- 8 (Want Die in Petrus krachtelijk wrocht tot het apostelschap der besnijdenis, Die wrocht ook krachtelijk in mij onder de heidenen);
- 9 En als Jakobus, en Cefas, en Johannes, die geacht waren pilaren te zijn, de genade, die mij gegeven was, bekenden, gaven zij mij en Barnabas de rechterhand der gemeenschap, opdat wij tot de heidenen, en zij tot de besnijdenis zouden gaan;

Boaz is een type van Jehovah (de HEERE). Hij zou de lossers zijn van zijn familie (Zijn volk). Jehovah had een verbond met Israël gesloten. Zij had beloofd God lief te hebben. God vroeg dit van het volk. (Deuteronomium 10 : 12; Jozua 22 : 5; 23 : 11)

Matthéüs 22: 35-40

- 35 En één uit hen, zijnde een wetgeleerde, heeft gevraagd, Hem verzoekende, en zeggende:
- 36 Meester! welk is het grote gebod in de wet?
- 37 En Jezus zeide tot hem: Gij zult liefhebben den Heere, uw God, met geheel uw hart, en met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand.

38 Dit is het eerste en het grote gebod.

39 En het tweede aan dit gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelfven.

40 Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten.

Uit deze tekst blijkt dat "Jehovah" en "de Naaste" Dezelfden zijn. Deze twee zijn één. Omdat God de Naaste is, is Hij ook de Lossers. Wij kennen Hem onder de naam Jehovah Jezus Christus: de Here Jezus Christus. Jehovah verscheen o.a. aan Adam, Noach, Abraham en aan Mozes. Die Jehovah zal ook op de Olijfberg verschijnen (Zacharia 14 : 4) wanneer Israël de Naam des HEEREN zal aanroepen (Joël 2 : 32) en op grond daarvan behouden zal worden. Zij zal de littekens in Zijn handen zien.

Zacharia 12: 10; 13: 6, 7

10 Doch over het huis Davids, en over de inwoners van Jeruzalem, zal Ik uitstorten den Geest der genade en der gebeden; en zij zullen Mij aanschouwen, Dien zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen, als met de rouwklage over een enig zoon; en zij zullen over Hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over een eerstgeborene.

6 En zo iemand tot Hem zegt: Wat zijn deze wonden in Uw handen? zo zal Hij zeggen: Het zijn de wonden, waarmede Ik geslagen ben, in het huis Mijner liefhebbers.

7 Zwaard! ontwaak tegen Mijn Herder, en tegen den Man, Die Mijn Metgezel is, spreekt de HEERE der heirscharen; sla dien Herder, en de schapen zullen verstrooid worden; maar Ik zal Mijn hand tot de kleinen wenden.

Uiteraard hoort alles in Zacharia 13: 6 met hoofdletters worden geschreven, want het gaat om de Herder, zoals uit Zacharia 13: 7 blijkt. Jehovah hing aan het kruis. Wij noemen Hem: de Here Jezus Christus. In het Hebreeuws is dat: Jehovah Jehoshua Mashiach. Hij is één en Dezelfde. Hij verscheen op de Sinaï. Later "verscheen" Hij op Golgotha en in de toekomst zal Hij op de Olijfberg verschijnen.

Johannes 8: 51-56

51 Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Zo iemand Mijn woord zal bewaard hebben, die zal den dood niet zien in der eeuwigheid.

- 52 De Joden dan zeiden tot Hem: Nu bekennen wij, dat Gij den duivel hebt. Abraham is gestorven, en de profeten; en zegt Gij: Zo iemand Mijn woord bewaard zal hebben, die zal den dood niet smaken in der eeuwigheid?
- 53 Zijt Gij meerder, dan onze vader Abraham, welke gestorven is, en de profeten zijn gestorven; wien maakt Gij Uzelven?
- 54 Jezus antwoordde: Indien Ik Mijzelf eer, zo is Mijn eer niets; Mijn Vader is het, Die Mij eert, Welken gij zegt, dat uw God is.
- 55 En gij kent Hem niet, maar Ik ken Hem; en indien Ik zeg, dat Ik Hem niet ken, zo zal Ik ulieden gelijk zijn, dat is een leugenaar; maar Ik ken Hem, en bewaar Zijn woord.
- 56 Abraham, uw vader, heeft met verheuging verlangd, opdat hij Mijn dag zien zou; en hij heeft *hem* gezien, en is verblijd geweest.

Jehovah en Jezus zijn Dezelfde

"Mijn dag" is hier een omschrijving voor de dag des HEEREN. Abraham was in de geest op de dag des Heren geweest. Jehovah was aan Abraham verschenen en had met hem gesproken. (o.a. Genesis 15: 1-6) Later verscheen deze Jehovah in het vlees (Johannes 1: 14) onder de Naam Jezus van Nazareth. Eén van de grote bezwaren van het jodendom tegen het christendom is dat zij denkt dat het christendom naast Jehovah nog iemand anders aanbidt. De joden zijn ervan overtuigd dat hun God geen Zoon heeft. Daarom hebben zij er bezwaar tegen als Jezus van Nazareth aanbeden wordt. Het christendom kent echter slechts één God. De Here Jezus is niemand anders dan Jehovah. De Here Jezus is God geopenbaard in het vlees. (Johannes 1: 14) Het misverstand met de joden is niet op zijn plaats. Hun God hééft geen Zoon. Hun God is de Zoon! De Heer zegt steeds dat er buiten Hem geen God bestaat.

Jesaja 45: 5, 6

- 5 Ik ben de HEERE, en niemand meer, buiten Mij is er geen God; Ik zal u gorden, hoewel gij Mij niet kent.
- 6 Opdat men wete, van den opgang der zon en van den ondergang, dat er buiten Mij niets is, Ik ben de HEERE, en niemand meer.

Er zijn veel Schriftplaatsen waaruit blijkt dat Jehovah Dezelfde is als de Verlosser. Diverse voorbeelden:

2Samuël 22:1-4

- 1 En David sprak de woorden dezes lieds tot den HEERE, ten dage als de HEERE hem verlost had uit de hand van al zijn vijanden, en uit de hand van Saul.
- 2 Hij zeide dan: De HEERE is mij mijn Steenrots, en mijn Burg, en mijn Uithelper.
- 3 God is mijn Rots, ik zal op Hem betrouwen; mijn Schild en de Hoorn mijns heils, mijn Hoog Vertrek en mijn Toevlucht, mijn Verlosser! Van geweld hebt Gij mij verlost!
- 4 Ik riep den HEERE aan, Die te prijzen is, en ik werd verlost van mijn vijanden.

Psalm 19 komt in grote lijnen overeen met 2Samuël 22. Dit lof- en danklied van David staat tweemaal in de Bijbel. Het gaat over de verlossing.

Psalm 19: 9-11, 15

- 9 De bevelen des HEEREN zijn recht, verblijdende het hart; het gebod des HEEREN is zuiver, verlichtende de ogen.
- 10 De vreze des HEEREN is rein, bestaande tot in eeuwigheid, de rechten des HEEREN zijn waarheid, samen zijn zij rechtvaardig.
- 11 Zij zijn begeerlijker dan goud, ja, dan veel fijn goud; en zoeter dan honig en honigzeem.
- 15 Laat de redenen mijns monds, en de overdenking mijns harten welbehagelijk zijn voor Uw aangezicht, o HEERE, mijn Rotssteen en mijn Verlosser!

Psalm 78: 31-35

- 31 Als Gods toorn tegen hen opging, dat Hij van hun vetsten doodde, en de uitgelezenen van Israël nedervelde.
- 32 Boven dit alles zondigden zij nog, en geloofden niet, door Zijn wonderen.
- 33 Dies deed Hij hun dagen vergaan in ijdelheid, en hun jaren in verschrikking.
- 34 Als Hij hen doodde, zo vraagden zij naar Hem, en keerden weder, en zochten God vroeg;
- 35 En gedachten, dat God hun Rotssteen was, en God, de Allerhoogste, hun Verlosser.

Jesaja 41: 4, 8-10, 13-15

- 4 Wie heeft *dit* gewrocht en gedaan, roepende de geslachten van den beginne? Ik, de HEERE, Die de Eerste ben, en met den Laatste ben Ik Dezelfde.

- 8 Maar gij, Israël, Mijn knecht! gij Jakob, dien Ik verkoren heb! het zaad van Abraham, Mijn liefhebber!
- 9 Gij, welken Ik gegrepen heb van de einden der aarde, en uit haar bijzonderste geroepen heb; en zeide tot u: Gij zijt Mijn knecht; u heb Ik uitverkoren, en heb u niet verworpen.
- 10 Vrees niet, want Ik ben met u; zijt niet verbaasd, want Ik ben uw God; Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met de rechterhand Mijner gerechtigheid.

- 13 Want Ik, de HEERE, uw God, grijp uw rechterhand aan, Die tot u zeg: Vrees niet, Ik help u.
- 14 Vrees niet, gij wormpje Jakobs, gij volkje Israëls! Ik help u, spreekt de HEERE, en uw Verlosser is de Heilige Israëls!
- 15 Ziet, Ik heb u tot een scherpe nieuwe dorssleder gesteld, die scherpe pinnen heeft; gij zult bergen dorsen en vermalen, en heuvelen zult gij stellen gelijk kaf.

Voor alle duidelijkheid is Jesaja 41: 4 hier ook vermeld. Bij het vergelijken van dit vers met Jesaja 44: 6, Openbaring 1: 8, 11, 17, 18 en Openbaring 22: 13, dan blijkt duidelijk dat de Here Jezus Christus de Eerste en de Laatste is. Aangezien het hier van de HEERE - Jehovah - wordt gezegd kunnen wij slechts één conclusie trekken: De HEERE en de Here Jezus Christus is één en dezelfde Persoon.

Jesaja 44: 1, 2, 6-8, 24

- 1 Maar hoor nu Mijn knecht Jakob, en Israël, dien Ik verkoren heb!
- 2 Zo zegt de HEERE, uw Maker, en uw Formeerder van den buik af, Die u helpt: Vrees niet, o Jakob, Mijn knecht, en gij, Jeschurun, dien Ik uitverkoren heb!

- 6 Zo zegt de HEERE, de Koning van Israël, en zijn Verlosser, de HEERE der heirscharen: Ik ben de Eerste, en Ik ben de Laatste, en behalve Mij is er geen God.
- 7 En wie zal, gelijk als Ik, roepen en het verkondigen, en het ordentelijk voor Mij stellen, sedert dat Ik een eeuwig volk gesteld heb? en laat ze de toekomstige dingen, en die komen zullen, hun verkondigen.
- 8 Verschrikt niet, en vreest niet; heb Ik het u van toen af niet doen horen en verkondigd? Want gijlieden zijt Mijn getuigen: is er ook een God behalve Mij? Immers, is er geen andere *rotssteen*: Ik ken er geen?

- 24 Alzo zegt de HEERE, uw Verlosser, en Die u geformeerd heeft van den buik af: Ik ben de HEERE, Die alles doet, Die den hemel uitbreidt, Ik alleen, en Die de aarde uitspant door Mijzelfven;

Jesaja 48: 12, 13, 17, 20

- 12 Hoor naar Mij, o Jakob! en gij Israël, Mijn geroepene! Ik ben Dezelfde; Ik ben de Eerste, ook ben Ik de Laatste.
- 13 Ook heeft Mijn hand de aarde gegrond, en Mijn rechterhand heeft de hemelen met de palm afgemeten; wanneer Ik ze roep, staan zij daar te zamen.

- 17 Alzo zegt de HEERE, uw Verlosser, de Heilige Israëls: Ik ben de HEERE, uw God, Die u leert, wat nut is, Die u leidt op den weg, *dien* gij gaan moet.

- 20 Gaat uit van Babel, vliedt van de Chaldeën, verkondigt met de stemme des gejuichs, doet zulks horen, brengt het uit tot aan het einde der aarde, zegt: De HEERE heeft Zijn knecht Jakob verlost!

Deze verlossing staat uiteraard model voor de toekomstige verlossing van Israël uit alle volkeren, waarvan Babel een type is.

Jesaja 49: 3-7, 26

- 3 En Hij heeft tot Mij gezegd: Gij zijt Mijn Knecht, Israël, door Welken Ik verheerlijkt zal worden.
- 4 Doch Ik zeide: Ik heb te vergeefs gearbeid, Ik heb Mijn kracht onnuttelijk en ijdelijk toegebracht; gewisselijk, Mijn recht is bij den HEERE, en Mijn werkloon is bij Mijn God.
- 5 En nu zegt de HEERE, Die Mij Zich van *moeders* buik af tot een Knecht geformeerd heeft, dat Ik Jakob tot Hem wederbrengen zou; maar Israël zal zich niet verzamelen laten; nochtans zal Ik verheerlijkt worden in de ogen des HEEREN, en Mijn God zal Mijn Sterkte zijn.
- 6 Verder zeide Hij: Het is te gering, dat Gij Mij een Knecht zoudt zijn, om op te richten de stammen van Jakob, en om weder te brengen de bewaarden in Israël; Ik heb U ook gegeven tot een Licht der heidenen, om Mijn heil te zijn tot aan het einde der aarde.
- 7 Alzo zegt de HEERE, de Verlosser van Israël, Zijn Heilige, tot de verachte ziel, tot Dien, aan Welken het volk een

gruwel heeft, tot den Knecht dergenen, die heersen: Koningen zullen het zien en opstaan, ook vorsten, en zij zullen zich voor U buigen; om des HEEREN wil, Die getrouw is, om den Heilige Israëls, Die U verkoren heeft.

- 26 En Ik zal uw verdrukkers spijzen met hun eigen vlees, en van hun eigen bloed zullen zij dronken worden, als van zoeten wijn; en alle vlees zal gewaar worden, dat Ik, de HEERE, uw Heiland ben, en uw Verlosser, de Machtige Jakobs.

Jesaja 54: 4-6

- 4 Vrees niet, want gij zult niet beschaamd worden, en word niet schaamrood, want gij zult niet te schande worden; maar gij zult de schaamte uwer jonkheid vergeten, en den smaad uws weduwschaps zult gij niet meer gedenken.
- 5 Want uw Maker is uw Man, HEERE der heirscharen is Zijn Naam; en de Heilige Israëls is uw Verlosser; Hij zal de God des gansen aardbodems genaamd worden.
- 6 Want de HEERE heeft u geroepen, als een verlaten vrouw en bedroefde van geest; nochtans zijt gij de huisvrouw der jeugd, hoewel gij versmaad zijt geweest, zegt uw God.

Ruth was ook een weduwe. Deze tekst houdt dus verband met de geschiedenis van Ruth. Jehovah is de Maker en de Man (de Echtgenoot). Hij is de Verlosser en de Heilige Israëls. Dit is een mooie omschrijving voor Boaz. Hij ontfermde zich over Ruth. Hij gaf haar een plaats om te werken. Hij gaf haar te eten en te drinken. Hij beschermde haar. Boaz werd uiteindelijk de man van Ruth. Jehovah wordt in de toekomst de Man van (een wedergeboren) Israël.

Jesaja 63: 15, 16

- 15 Zie van den hemel af, en aanschouw van Uw heilige en Uw heerlijke woning; waar zijn Uw ijver en Uw mogendheden, het gerommel Uws ingewands en Uwer barmhertigheden? Zij houden zich tegen mij in.
- 16 Gij zijt toch onze Vader, want Abraham weet van ons niet, en Israël kent ons niet; Gij, o HEERE! zijt onze Vader, onze Verlosser van ouds af is Uw Naam.

Jeremia 14: 7-9

- 7 Hoewel onze ongerechtigheden tegen ons getuigen, o HEERE! doe het om Uws Naams wil; want onze afkeringen zijn menigvuldig, wij hebben tegen U gezondigd.
- 8 O Israëls Verwachting, Zijn Verlosser in tijd van benauwdheid! waarom zoudt Gij zijn als een vreemdeling in het land, en als een reiziger, die slechts inkeert om te vernachten?
- 9 Waarom zoudt Gij zijn als een versaagd man, als een held, die niet kan verlossen? Gij zijt toch in het midden van ons, o HEERE! en wij zijn naar Uw Naam genoemd, verlaat ons niet.

Jeremia 50: 33, 34

- 33 Zo zegt de HEERE der heirscharen: De kinderen Israëls en de kinderen van Juda zijn te zamen verdrukt geweest; en allen, die hen gevangen hadden, hebben hen vast gehouden; zij hebben hen geweigerd los te laten.
- 34 Maar hun Verlosser is sterk, HEERE der heirscharen is Zijn Naam; Hij zal hun twist zekerlijk twisten, opdat Hij het land in rust brenge, maar de inwoners van Babel beroere.

Als er HEERE in de Statenvertaling met hoofdletters staat betekent dit dat er in het Hebreeuws de Naam Jehovah staat. Jehovah betekent: "Ik ben", "Ik ben, Die Ik ben", "Ik zal zijn, Die Ik zijn zal" enz. (Exodus 3: 13-15) Het jodendom spreekt de Naam Jehovah niet uit. Zij leest in plaats van Jehovah "de Naam" of "de Eeuwige". Dit is een aardige beschrijving van de betekenis van de Naam Jehovah. Hij is altijd Dezelfde: gisteren, heden en in eeuwigheid. (Hebreeën 13: 8) Wie is deze Persoon? Het is de Here Jezus Christus! Bovenstaande teksten spraken allemaal over Jehovah als de Verlosser. Deze teksten zijn in hoge mate profetisch. Jehovah beloofde van het recht van lossing gebruik te maken. Hij zal het doen, want Hij is getrouw! De functie van lossing staat beschreven in de wet op de lossing. (Leviticus 25) Het recht om te lossen was geen plicht om te lossen. Iemand had het recht, maar niet de plicht om voor een ander als lossing op te treden. Een lossing mocht weigeren, want de lossing werd uit vrije wil gedaan.

Leviticus 25: 23-28

- 23 Het land ook zal niet voor altoos verkocht worden; want het land is het Mijne, dewijl gij vreemdelingen en bijwoners bij Mij zijt.
- 24 Daarom zult gij, in het ganse land uwer bezitting, lossing voor het land toelaten.

- 25 Wanneer uw broeder zal verarmd zijn, en iets van zijn bezitting verkocht zal hebben, zo zal zijn lossers, die hem nabestaande is, komen, en zal het verkochte zijns broeders lossen.
- 26 En wanneer iemand geen lossers zal hebben, maar zijn hand bekomen en hij gevonden zal hebben, zoveel genoeg is tot zijn lossing;
- 27 Dan zal hij de jaren zijner verkoping rekenen, en het overschot zal hij den man, wien hij het verkocht had, weder uitkeren; en hij zal weder tot zijn bezitting komen.
- 28 Maar indien zijn hand niet gevonden heeft, wat genoeg is, om aan hem weder uit te keren, zo zal zijn verkochte goed zijn in de hand van deszelfs koper tot het jubeljaar toe; maar in het jubeljaar zal het uitgaan, en hij zal tot zijn bezitting wederkeren.

Joden en Arabieren maken nog steeds ruzie over de vraag van wie het land is. De Bijbel zegt dat het land van de Heer is. (vers 23) Israël woonde bij de Heer in. Wanneer van twee broers de ene al zijn bezittingen had verloren, dan had de andere het recht om als lossers voor zijn broer op te treden. Men verkocht een stuk land, omdat men van het geld zijn schulden kon betalen. De lossers had het recht de verloren bezittingen van zijn broer terug te kopen. Degene die op dat moment eigenaar van die bezittingen was, moest dit toestaan. Voor de (tijdelijke) eigenaar was het een lossingsplicht. Er werd niet onderhandeld, want de prijs stond vast. De lossers was de naaste, omdat hij het naaste familielid was. De gelovige is verlost (gelost) door de Heer, Die dé Naaste is. Hij hoefde niet te lossen, maar Hij deed het wel. De geschiedenis van Ruth is profetisch, omdat de Heer in die tijd nog niet als lossers was opgetreden. De verarmde man kon ook zijn eigen lossers zijn. Dat recht had hij. De koopsom werd dan verminderd met een bedrag voor het gebruik van het land.

In het jubeljaar moest het bezit worden teruggegeven. Een definitieve verkoop van land was niet mogelijk. Men is ervan overtuigd dat deze wet in de toekomst over de hele wereld zal worden toegepast; als Christus op Zijn troon zit. Deze wet is belangrijk voor de economie. Door deze wet is het niet mogelijk grootgrondbezitter te worden. Na verloop van tijd (maximaal na vijftig jaar) moesten de bezittingen aan de oorspronkelijke eigenaar teruggegeven worden. Elke koop bleek uiteindelijk een huur te zijn. De huurprijs werd vooraf betaald. Het recht van de lossing kostte de lossers wel geld. Niet iedereen kon dat doen. In het boek Ruth werd deze wet op de lossing toegepast.

Het recht tot lossing had direct met het erfrecht te maken. "Lossing" was namelijk nodig vanwege de afwezigheid van een erfgenaam. Daartoe was het zogenaamde "zwagerhuwelijk" door de Heer ingesteld.

Deuteronomium 25: 5-10

- 5 Wanneer broeders samenwonen, en één van hen sterft, en geen zoon heeft, zo zal de vrouw des verstorvenen aan geen vreemden man daarbuiten geworden; haar mans broeder zal tot haar ingaan, en nemen haar zich ter vrouwe, en doen haar den plicht van eens mans broeder.
- 6 En het zal geschieden, dat de eerstgeborene, dien zij zal baren, zal staan in den naam zijns broeders, des verstorvenen; opdat zijn naam niet uitgedelgd worde uit Israël.
- 7 Maar indien dezen man zijns broeders vrouw niet bevalen zal te nemen, zo zal zijn broeders vrouw opgaan naar de poort tot de oudsten, en zeggen: Mijns mans broeder weigert zijn broeder een naam te verwekken in Israël; hij wil mij den plicht van eens mans broeders niet doen.
- 8 Dan zullen hem de oudsten zijner stad roepen, en tot hem spreken; blijft hij dan daarbij staan, en zegt: Het bevalt mij niet haar te nemen;
- 9 Zo zal zijns broeders vrouw voor de ogen der oudsten tot hem toetreden, en zijn schoen van zijn voet uittrekken, en spuwen in zijn aangezicht, en zal betuigen en zeggen: Alzo zal dien man gedaan worden, die zijns broeders huis niet zal bouwen.
- 10 En zijn naam zal in Israël genoemd worden: Het huis desgenen, dien de schoen uitgetogen is.

Wanneer een man zonder kinderen stierf behoorde zijn broer nageslacht voor hem te verwekken bij de weduwe, zijn schoonzuster. De zwager was in dat geval de lossers. De lossers zorgde voor een erfgenaam. We vinden in Genesis 38 een voorbeeld van een zwagerhuwelijk. Juda had drie zonen. De eerste zoon - Er - had Tamar tot vrouw. Hij stierf zonder nageslacht te hebben verwekt.

Genesis 38: 6, 7

- 6 Juda nu nam een vrouw voor Er, zijn eerstgeborene, en haar naam was Tamar.
- 7 Maar Er, de eerstgeborene van Juda, was kwaad in des HEEREN ogen; daarom doodde hem de HEERE.

De tweede zoon - Onan - moest toen voor een erfgenaam zorgen. Hij deed dit niet en de Heer doodde ook hem.

Genesis 38: 8-10

- 8 Toen zeide Juda tot Onan: Ga in tot uws broeders huisvrouw, en trouw haar in uws broeders naam, en verwek uw broeder zaad.
- 9 Doch Onan, wetende, dat dit zaad voor hem niet zoude zijn, zo geschiedde het, als hij tot zijns broeders huisvrouw inging, dat hij het verloor tegen de aarde, om zijn broeder geen zaad te geven.
- 10 En het was kwaad in des HEEREN ogen, wat hij deed; daarom doodde Hij hem ook.

Thamar zou wachten op de derde zoon. Juda gaf zijn derde zoon echter niet aan Thamar.

Genesis 38: 11

- 11 Toen zeide Juda tot Thamar, zijn schoondochter: Blijf weduwe in uws vaders huis, totdat mijn zoon Sela groot wordt; want hij zeide: Dat niet misschien ook deze sterve, gelijk zijn broeders! Zo ging Thamar heen, en bleef in haar vaders huis.

Thamar had wel in de gaten dat Juda haar niet zou doen volgens de wet. Daarom zorgde zij ervoor, dat zij gemeenschap had met Juda. Op die wijze werd er toch nageslacht verwekt. Uit deze gemeenschap werden Perez en Zerah geboren. (Genesis 38: 23-30) Een christen leeft niet onder de wet. Toch is het wel de moeite waard om de wet te bestuderen en te zien wat de wet leert. De wet getuigt namelijk van de manier, waarop de rechtvaardigheid Gods tot stand komt. Het erfrecht wordt in de wet geregeld. De wet van het recht der erve wordt beschreven in Numeri 27. Deze wet voorziet erin dat dochters ook mogen erven.

Numeri 27: 1-5

- 1 Toen naderden de dochteren van Zeláfead, den zoon van Hefer, den zoon van Gilead, den zoon van Machir, den zoon van Manasse, onder de geslachten van Manasse, den zoon van Jozef (en dit zijn de namen zijner dochteren: Machla, Noa, en Hogla, en Milka, en Tirza);
- 2 En zij stonden voor het aangezicht van Mozes, en voor

het aangezicht van Eleázar, den priester, en voor het aangezicht van de oversten, en van de ganse vergadering, aan de deur van de tent der samenkomst, zeggende:

- 3 Onze vader is gestorven in de woestijn, en hij is niet geweest in het midden der vergadering dergenen, die zich tegen den HEERE vergaderd hebben in de vergadering van Korach; maar hij is in zijn zonde gestorven, en had geen zonen.
- 4 Waarom zou de naam onzes vaders uit het midden van zijn geslacht weggenomen worden, omdat hij geen zoon heeft? Geef ons een bezitting in het midden der broederen van onzen vader.
- 5 En Mozes bracht haar rechtzaak voor het aangezicht des HEEREN.

Zeláfead was gestorven. Hij had geen zonen. De dochters kwamen bij Mozes en vroegen of zij een bezitting mochten krijgen in het midden van de broederen van hun vader. Mozes ging met dit verzoek naar de Wetgever, namelijk naar de HEERE Zelf.

Numeri 27: 6-8

- 6 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende:
- 7 De dochteren van Zeláfead spreken recht; gij zult haar ganselijk geven de bezitting ener erfenis, in het midden van de broederen haars vaders; en gij zult de erfenis haars vaders op haar doen komen.
- 8 En tot de kinderen Israëls zult gij spreken, zeggende: Wanneer iemand sterft, en geen zoon heeft, zo zult gij zijn erfenis op zijn dochter doen komen.

Hier wordt het erfrecht van de vrouw vastgesteld. Wanneer er geen zonen waren, mochten de dochters erven. Een vrouw kon zo ook het recht op de troon erven. Zij mocht niet op de troon zitten, maar wel de man met wie zij was getrouwd. De man erfde de troon via zijn vrouw. De vrouw had wel rechten, maar zij mocht die in verband met de troon niet hanteren. Als de vrouw een zoon kreeg, dan kwam de troon via de moeder bij de zoon terecht. Het recht van de troon van Israël kwam ooit bij Maria terecht. (Matthéüs 1: 16) Jozef trouwde Maria en zo werd hij de erfgenaam van de troon van David. Maria mocht niet op de troon. Haar man was door het huwelijk de rechthebber op de troon. De wet in Numeri 27 was noodzakelijk om de rechten van de Here Jezus veilig te stellen.

Hebreeuws wordt van rechts naar links gelezen; dit in tegenstelling tot de meeste talen, die van links naar rechts worden gelezen. In het Hebreeuws zijn de meeste woorden te herleiden tot een stam van twee letters. Tarwe is afgeleid van de stam, bestaande uit een "cheet" en een "teeth". Aan deze stam kunnen letters worden toegevoegd, waardoor een woord een andere betekenis krijgt. In het Nederlands gaat dit niet op, maar in het Hebreeuws hebben woorden met dezelfde stam een bepaald onderling verband.

Ruth 2: 21

21 En Ruth, de Moabietische, zeide: Ook, omdat hij tot mij gezegd heeft: Gij zult u houden bij de jongens, die ik heb, totdat zij den gansen oogst, die ik heb, zullen hebben voleindigd.

Ruth vertelde aan Naómi wat Boaz nog meer tegen haar gezegd heeft. "Ook omdat" betekent "Bovendien heeft hij tot mij gezegd". "Jongens" is hier de omschrijving voor de dienstknechten van Boaz. Zolang er geoogst werd, mocht Ruth in de zegeningen van de oogst delen. Ruth zou gedurende de hele oogst op het land van Boaz werken. Het bleef dus niet bij die ene dag. De Bijbel zegt dat de aarde des HEEREN is. Enkele teksten:

Psalm 24: 1

1 Een psalm van David. De aarde is des HEEREN, mitsgaders haar volheid, de wereld, en die daarin wonen.

1 Korinthe 10: 26-28

- 26 Want de aarde is des Heeren, en de volheid derzelve.
 27 En indien u iemand van de ongelovigen noodt, en gij daar gaan wilt, eet al wat ulieden voorgesteld wordt, niets ondervragende, om des gewetens wil.
 28 Maar zo iemand tot ulieden zegt: Dat is afgodenoffer; eet *het* niet, om desgenen wil, die u dat te kennen gegeven heeft, en om des gewetens wil. Want de aarde is des Heeren, en de volheid derzelve.

De aarde is van de Heer; inclusief allen die daarin wonen. Alles wat de aarde oplevert is van de Heer.

Ruth 2: 22

22 En Naómi zeide tot haar schoondochter Ruth: Het is goed, mijn dochter, dat gij met zijn maagden uitgaat, opdat zij u niet tegenvallen in een ander veld.

"Tegenvallen" betekent "lastig vallen" of "tegenstaan". Naómi vond het goed dat Ruth bij Boaz terecht kwam. Dáár werd voor Ruth gezorgd en dáár was zij veilig. Ruth werd door Boaz en zijn personeel beschermd. Dat was voor Ruth de makkelijkste weg.

Ruth 2: 23

23 Alzo hield zij zich bij de maagden van Boaz, om op te lezen, totdat de gersteoogst en tarweoogst voleindigd waren; en zij bleef bij haar schoonmoeder.

Bij Ruth 2 : 2 kwam gerst al aan bod. Hier wordt de tarwe genoemd. Tarwe is een beeld van de individuele mens; van de mens als zondaar. Het Hebreeuwse woord voor "tarwe" is "chitah". **zie zijlijn 1** Tarwe heeft dezelfde stam als "zondaar" of "zonde". Hiermee is tarwe een beeld van de zondaar en de zonde. Een zondaar zou, als hij een boom was (en dat is hij typologisch ook), omgehakt moeten worden. Dit is een beeld van dood. Wanneer hij tot geloof komt staat hij op. Hiervan is het rijtje uit de afgehouden tronk van Isai (Jesaja 11: 1) een beeld. Het wijst op opstanding; in de eerste plaats uiteraard de opstanding van de Here Jezus Christus, want Hij is dat rijtje. Hij werd ook wedergeboren.

Matthéüs 19: 28

28 En Jezus zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, dat gij, die Mij gevolgd zijt, in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des mensen zal gezeten zijn op den troon Zijner heerlijkheid, dat gij ook zult zitten op twaalf tronen, oordelende de twaalf geslachten Israëls.

Hieruit volgt dat de dood van Adam een functie vervulde in het verlossingsplan van God. Wanneer iemand niet sterft, kan hij niet behouden worden. Hij moet sterven en opstaan, namelijk wedergeboren worden.

Johannes 12: 23-25

- 23 Maar Jezus antwoordde hun, zeggende: De ure is gekomen, dat de Zoon des mensen zal verheerlijkt worden.
 24 Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Indien het tarwegraan in de aarde niet valt, en sterft, zo blijft hetzelve alleen; maar indien het sterft, zo brengt het veel vrucht voort.
 25 Die zijn leven liefheeft, zal hetzelve verliezen; en die zijn leven haat in deze wereld, zal hetzelve bewaren tot het eeuwig leven.

De Here Jezus Christus haalt hier het beeld van het tarwegraan aan. Het is in de eerste plaats op Hemzelf van toepassing. Hij is de Zoon des mensen die gestorven is, maar vervolgens veel vrucht draagt. Die vrucht wijst namelijk op gelovigen die in Hem zouden/zullen geloven.

Matthéüs 13: 36-38

- 36 Toen nu Jezus de scharen van Zich gelaten had, ging Hij naar huis. En Zijn discipelen kwamen tot Hem, zeggende: Verklaar ons de gelijkenis van het onkruid des akkers.
- 37 En Hij, antwoordende, zeide tot hen: Die het goede zaad zaait, is de Zoon des mensen;
- 38 En de akker is de wereld; en het goede zaad zijn de kinderen (zonen) des Koninkrijks; en het onkruid zijn de kinderen (zonen) des bozen;

Het zaad is geen beeld van dingen, maar van mensen. Hét Zaad is de Zoon des mensen. Hij is het tarwegraan dat in de aarde gekomen is en veel vrucht draagt in de vorm van de zonen van het koninkrijk. In 1 Korinthe 15: 36 gaat het over de opstanding. Het lichaam wordt gezaaid én opgewekt. Het zaaien (de begrafenis) van het lichaam wordt vergeleken met het zaaien van tarwegraan.

1 Korinthe 15: 35-38, 42-44

- 35 Maar, zal iemand zeggen: Hoe zullen de doden opgewekt worden, en met hoedanig een lichaam zullen zij komen?
- 36 Gij dwaas, hetgeen gij zaait, wordt niet levend, tenzij dat het gestorven is;
- 37 En hetgeen gij zaait, daarvan zaait gij het lichaam niet, dat worden zal, maar een bloot graan, naar het voorvalt, van tarwe, of van enig der andere granen.
- 38 Maar God geeft hetzelfde een lichaam, gelijk Hij wil, en aan een ieder zaad zijn eigen lichaam.
- 42 Alzo zal ook de opstanding der doden zijn. Het lichaam wordt gezaaid in verderfelijheid, het wordt opgewekt in onverderfelijheid;
- 43 Het wordt gezaaid in oneer, het wordt opgewekt in heerlijkheid; het wordt gezaaid in zwakheid, het wordt opgewekt in kracht.
- 44 Een natuurlijk lichaam wordt er gezaaid, een geestelijk lichaam wordt er opgewekt. Er is een natuurlijk lichaam, en er is een geestelijk lichaam.

Wie dit soort dingen niet weet is een dwaas. Er is slechts leven ná de dood. Het zaaien wordt toegepast op de dood van de mens. Daarom werden mensen begraven in plaats van gecremeerd: men geloofde in de

opstanding. Van tarwe wordt gezegd dat het in de aarde moet vallen en sterven om vrucht te dragen. (Johannes 12: 24) Jezus brengt het tarwegraan op Zichzelf van toepassing. Het is ook op elk mens van toepassing. De mens moet sterven om vrucht te kunnen dragen. Wie gestorven is, is gerechtvaardigd van de zonde. (Romeinen : 7) Door dood en opstanding wordt de mens gerechtvaardigd. (Romeinen 4: 25) Tarwe spreekt dus over dood. De gerstooogst en de tarweoogst duurden vijftig dagen, namelijk zeven weken. Voorbij de zeven ligt de acht (7 + 1 = 8). Voorbij de vervulling van de zeven (7 x 7) ligt de vijftig. De acht en de vijftig liggen voorbij de zeven. Deze getallen hebben een gelijksoortige betekenis. Ze spreken beide over de nieuwe schepping. Noach kwam met de ark uit een "oude wereld" in een "nieuwe wereld". De naam Noach heeft de getalswaarde 58. De getallen 58, 580 en 5800 spreken ook van een nieuwe schepping. Toen Jakob en Ezau zich uiteindelijk met elkaar verzoenden, gaf Jakob 580 beesten aan Ezau. (Genesis 32 : 13-16) Bij deze verzoening kwam de eenheid (een beeld van de nieuwe schepping) tot stand.

"Zeven" is het getal van deze tegenwoordige wereld. Denk bijvoorbeeld aan de zevenduizend jaar van het bestaan van deze schepping, de zeven dagen van de week en de zeven bedelingen. De geschiedenis van deze wereld en van de mensheid staat in het teken van de zeven. Deze wereld is een wereld van de zevende dag. De zevende dag is de "sabbat", wat "rust" betekent. Voor het volk van God is er altijd rust geweest. De gelovigen moeten leren om vanuit die rust te leven. Gelovigen hoeven niet te werken, maar slechts te geloven.

Romeinen 3: 27, 28

- 27 Waar is dan de roem? Hij is uitgesloten. Door wat wet? Der werken? Neen, maar door de wet des geloofs.
- 28 Wij besluiten dan, dat de mens door het geloof gerechtvaardigd wordt, zonder de werken der wet.

Romeinen 11: 3-6

- 3 Heere! zij hebben Uw profeten gedood, en Uw altaren omgeworpen; en ik ben alleen overgebleven en zij zoeken mijn ziel.
- 4 Maar wat zegt tot hem het Goddelijk antwoord? Ik heb Mijzelfen *nog* zeven duizend mannen overgelaten, die de knie voor het *beeld* van Baäl niet gebogen hebben.
- 5 Alzo is er dan ook in dezen tegenwoordigen tijd een overblijfsel geworden, naar de verkiezing der genade.
- 6 En indien het door genade is, zo is het niet meer uit de

werken; anderszins is de genade geen genade meer; [en indien het is uit de werken, zo is het geen genade meer; anderszins is het werk geen werk meer.]

Het gedeelte tussen haken komt in de Griekse grondtekst niet voor.

Galaten 2: 16

16 Doch wetende, dat de mens niet gerechtvaardigd wordt uit de werken der wet, maar door het geloof van Jezus Christus, zo hebben wij ook in Christus Jezus geloofd, opdat wij zouden gerechtvaardigd worden uit het geloof van Christus, en niet uit de werken der wet; daarom dat uit de werken der wet geen vlees zal gerechtvaardigd worden.

"Werken" is "actief zijn om iets te verdienen". Gelovigen werken niet om iets te verdienen. Zij mogen actief zijn in de dingen van de Heer. God heeft hen geschapen in Christus Jezus tot goede werken.

Éfeze 2: 8-10

8 Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave;
9 Niet uit de werken, opdat niemand roeme.
10 Want wij zij Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat wij in dezelve zouden wandelen.

"Het is Gods gave" (vers 8) wijst niet op "geloof", maar op "zalig worden". Wij worden geacht in goede werken te wandelen die God voorbereid heeft. God is het namelijk Die in ons (in)werkt.

Filippenzen 2: 12-14

12 Alzo dan, mijn geliefden, gelijk gij te allen tijd gehoorzaam geweest zijt, niet als in mijn tegenwoordigheid alleen, maar veelmeer nu in mijn afwezen, werkt uws zelfs zaligheid met vreze en beven:
13 Want het is God, Die in u werkt beide het willen en het werken, naar *Zijn* welbehagen.
14 Doet alle dingen zonder murmureren en tegenspreken;

Wij bewerken onze zaligheid door te allen tijde gehoorzaam te zijn; uiteraard gehoorzaamheid aan God. Dán doen wij alle dingen zonder murmureren en tegenspreken. Wij spreken God dan niet tegen, maar laten Hem het werk in ons doen; naar Zijn welbehagen. De zeven spreekt over het verlossingswerk van God. Het is het getal van de volheid, namelijk van de volheid van Gods werken. Gods werk is het verlossingswerk, de zeven. Na het verlossingswerk komt de nieuwe schepping, de acht. De dag van de opstanding van de Here Jezus was de achtste dag; een zondag, de eerste dag der week. Er begint een nieuwe reeks. Wanneer de zeven voorbij is, is de zonde weggedaan. Dan zijn we in de acht. Zolang deze wereld van zonde voortduurt, wordt er gezondigd. Zolang er gezondigd wordt, behoren wij te vergeven. Dat hoort tot zeventig maal zevenmaal toe. (Matthéüs 18 : 21, 22) In de acht hoeft er niet meer vergeven te worden, want dan wordt er niet meer gezondigd. De oogst duurde totaal vijftig dagen. Daarbij werd gerekend van de dag van het offer van de garf der eerstelingen.

Leviticus 23: 9-17

9 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende:
10 Spreek tot de kinderen Israëls, en zeg tot hen: Als gij in het land zult gekomen zijn, hetwelk Ik u geven zal en gij zijn oogst zult inoogsten, dan zult gij een garf der eerstelingen van uw oogst tot den priester brengen.
11 En hij zal die garf voor het aangezicht des HEEREN bewegen, opdat het voor u aangenaam zij; des anderen daags na den sabbat zal de priester die bewegen.
12 Gij zult ook op den dag, als gij die garf bewegen zult, bereiden een volkomen lam, dat éénjarig is, ten brandoffer den HEERE;
13 En zijn spijsoffer twee tienden meelbloem, met olie gemengd, ten vuuroffer, den HEERE tot een liefelijken reuk; en zijn drankoffer van wijn, het vierde deel van een hin.
14 En gij zult geen brood, noch geroost koren, noch groene aren eten, tot op dienzelven dag, dat gij de offerande uws Gods zult gebracht hebben; het is een eeuwige inzetting voor uw geslachten, in al uw woningen.
15 Daarna zult gij u tellen van den anderen dag na den sabbat, van den dag, dat gij de garf des beweegoffers zult gebracht hebben; het zullen zeven volkomen sabbatten zijn;
16 Tot den anderen dag, na den zevenden sabbat, zult gij vijftig dagen tellen, dan zult gij een nieuw spijsoffer den HEERE offeren.

17 Gijlieden zult uit uw woningen twee beweegbroden brengen, zij zullen van twee tienden meelbloem zijn, gedesemd zullen zij gebakken worden; het zijn de eerstelingen den HEERE.

Dat is de dag na de sabbat in de week van de ongezuurde broden. De vijftig dagen verliepen van zondag tot zondag. Het waren zeven volkomen sabbatten ($7 \times 7 = 49$). Op de vijftigste dag werd een nieuw spijsoffer gebracht. Ons pinksterfeest heeft ook met vijftig te maken. Tussen eerste paasdag en eerste pinksterdag liggen vijftig dagen. Het pinksterfeest in Handelingen 2 was vijftig dagen na de opstanding van Christus. De tarwe- en de gersteoogst zijn een aanduiding voor de gehele tegenwoordige wereld. God heeft deze wereld tot stand gebracht, maar Hij is er nog niet mee klaar. We weten uit Matthéus 13: 38, 39 dat de akker de wereld is en de oogst de voleinding der eeuw. De oogst, die de wereld voortbrengt, is ten behoeve van de Heer. Zolang deze wereld bestaat, wordt er geoogst (ingezameld). Ruth bleef de hele oogsttijd bij Boaz. Ze bleef daar in afwachting van het moment waarop de akker (de wereld) niets meer opbracht. Vanaf dat moment hoeft de akker ook niets meer op te brengen, want dán verschijnt de nieuwe schepping. Dat is de breedste toepassing van het beeld van de oogst. De oogst kan ook toegepast worden op Israël en op de gelovige. Ruth bleef bij haar schoonmoeder. "Blijven" betekent "wonen". In het evangelie en in de brieven van Johannes komt het woord "blijven" vaak voor. (1 Johannes 2: 6, 10; Johannes 3 en 4) "Blijven" houdt een definitieve vestiging in of "voor altijd wonen". De Here Jezus woonde niet blijvend onder ons. Hij ging weer terug naar de hemel. Christus blijft wel voor altijd in de gelovige.

Kolossenzen 1: 24-27

- 24 Die mij nu verblijde in mijn lijden voor u, en vervulle in mijn vlees de overblijfselen van de verdrukkingen van Christus, voor Zijn lichaam, hetwelk is de Gemeente.
- 25 Welker dienaar ik geworden ben, naar de bedeling van God, die mij gegeven is aan u, om te vervullen het Woord Gods;
- 25 Welker dienaar ik geworden ben, naar de bedeling van God, die mij gegeven is aan u, om te vervullen het Woord Gods;
- 26 *Namelijk* de verborgenheid, die verborgen is geweest van *alle* eeuwen en van *alle* geslachten, maar nu geopenbaard is aan Zijn heiligen;
- 27 Aan wie God heeft willen bekend maken, welke zij de

rijkdom der heerlijkheid dezer verborgenheid onder de heidenen, welke is Christus in (*onder*) u, de Hoop der heerlijkheid;

De liefde Gods blijft ook in de gelovige.

Romeinen 5: 1-5

- 1 Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God, door onzen Heere Jezus Christus;
- 2 Door Welken wij ook de toeleiding hebben door het geloof tot deze genade, in welke wij staan, en roemen in de hoop der heerlijkheid Gods.
- 3 En niet alleenlijk *dit*, maar wij roemen ook in de verdrukkingen, wetende, dat de verdrukking lijdzaamheid werkt;
- 4 En de lijdzaamheid bevinding, en de bevinding hoop;
- 5 En de hoop beschaamt niet, omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door den Heiligen Geest, Die ons is gegeven.

Dit betekent dat Christus sinds het moment van Zijn opstanding voor altijd in gelovigen woont.

4 Ruth 3

Ruth 3: 1

- 1 En Naómi, haar schoonmoeder, zeide tot haar: Mijn dochter! zoude ik u geen rust zoeken, dat het u welga?

Dit vers begint met het voegwoordje "en". In dit vers koppelt het voegwoord "en" Ruth 2aan Ruth 3vast. Ruth 3is daarmee het logische vervolg op Ruth 2 Naómi wilde rust zoeken voor Ruth, zodat het goed met haar zou gaan. Dit had Naómi ook gezegd in:

Ruth 1: 9

- 9 De HEERE geve u, dat gij ruste vindt, een ieder in het huis van haar man! En als zij haar kuste, hieven zij haar stem op en weenden;

Hier is "rust" (Hebreeuws: "menoechah") een vrouwelijk woord. Dit blijkt uit het achtervoegsel: de letter "hee". Het heeft betrekking op de aardse rust (een man en een gezin). In Ruth 3: 1 is "rust" een mannelijk woord ("maanoeach"). Dit slaat op de hemelse (geestelijke) rust van God (dé Man). "Rust" is bestemd voor het volk van God. Ruth is hier dan ook speciaal een type van de toekomstige gelovigen (uit Israël). Hoe kan men de rust ingaan? Hebreeën 3 en 4 spreken over de rust voor het volk van God. In Hebreeën 3 wordt gesproken over de verlossing van Israël uit Egypte. Israël zou daarna de rust ingaan. Dat is nog steeds niet gebeurd, omdat er een voorwaarde aan was/is verbonden om de rust in te kunnen gaan.

Hebreeën 3: 7-11

- 7 Daarom, gelijk de Heilige Geest zegt: Heden, indien gij Zijn stem hoort,
- 8 Zo verhardt uw harten niet, gelijk *het geschied* is in de verbittering, ten dage der verzoeking, in de woestijn;
- 9 Alwaar Mij uw vaders verzocht hebben; zij hebben Mij beproefd, en hebben Mijn werken gezien, veertig jaren lang.
- 10 Daarom was Ik vertoornd over dat geslacht, en sprak: Altijd dwalen zij met het hart, en zij hebben Mijn wegen niet gekend.
- 11 Zo heb Ik dan gezworen in Mijn toorn; Indien zij in Mijn rust zullen ingaan!

In de NBG-vertaling staat: "Nooit zullen zij tot Mijn rust ingaan!", hetgeen tegenwoordig beter wordt begrepen dan hetgeen in de Statenvertaling staat. Men begrijpt niet (meer) wat het woordje "indien" betekent. Met het woordje "nooit" geven de vertalers van de NBG-vertaling precies aan wat zijzelf geloven, namelijk dat Israël nooit de rust zal ingaan. Zij geloven niet in een toekomstig herstel van Israël op grond van geloof! De Bijbel zegt echt: "Indien zij in Mijn rust zullen ingaan!". "Indien" betekent "onder bepaalde voorwaarden" of "voorwaardelijk". De rest van Hebreeën 3 geeft de betekenis van "indien" aan. De voorwaarde om de rust in te gaan is "geloof". Dit wordt uitgelegd in:

Hebreeën 3: 17-19

- 17 Over welke nu is Hij vertoornd geweest veertig jaren? Was het niet over degenen, die gezondigd hadden, welke lichamen gevallen zijn in de woestijn?
- 18 En welken heeft Hij gezworen, dat zij in Zijn rust niet zouden ingaan, anders dan degenen, die ongehoorzaam geweest waren.

19 En wij zien, dat zij niet hebben kunnen ingaan vanwege hun ongelooft.

Het volk Israël had niet aan de voorwaarde voldaan. Zij had gezondigd. Zij was ongehoorzaam en ongelovig geweest. Daarom kon zij Kanaän niet binnengaan. "Ongelooft" was dé zonde van het volk Israël.

Hebreeën 4: 1-3

- 1 Laat ons dan vrezen, dat niet te eniger tijd, de belofte van in Zijn rust in te gaan nagelaten zijnde, iemand van u schijne achtergebleven te zijn.
- 2 Want ook ons is het Evangelie verkondigd, gelijk als hun; maar het woord der prediking deed hun geen nut, dewijl het met het geloof niet gemengd was in degenen, die het gehoord hebben.
- 3 Want wij, die geloofd hebben, gaan in de rust, gelijk Hij gezegd heeft: Zo heb Ik dan gezworen in Mijn toorn: Indien zij zullen ingaan in Mijn rust! hoewel *Zijn* werken van de grondlegging der wereld af al volbracht waren.

Aan Israël was gepredikt dat zij het beloofde land zou ingaan. De HEERE zou haar daar brengen. Israël geloofde dit niet. Zij murmureerde. Met uitzondering van Jozua en Kaleb kwamen er 600.000 mensen (van twintig jaar en ouder) in de woestijn om. Degenen die verlost werden uit Egypte kwamen dus niet in Kanaän, omdat zij niet geloofden. De voorwaarde was én is geloof. Er is altijd een rust voor het volk van God. De enige voorwaarde is: bereid zijn naar het Woord van God te luisteren en het te geloven. Gods Woord zal in de rust leiden. Er is altijd over een rust gesproken. Dat was zo in de dagen van Mozes, van Jozua en van David. In de Bijbel is het beërven van de zaligheid hetzelfde als het ingaan in de rust. Naómi zei: "Zou ik voor u geen rust zoeken?". Wat die rust betekent zegt zij er meteen achteraan: "dat het u welga". "Rusten" wil zeggen: ophouden met werken. Dat kan iemand zich alléén permitteren, wanneer het hem wel gaat!

Ruth 3: 2

- 2 Nu dan, is niet Boaz, met wiens maagden gij geweest zijt, van onze bloedvriendschap? Zie, hij zal dezen nacht gerst op den dorsvloer wassen.

"Bloedvriendschap" betekent "verwantschap". Naómi vertelde aan Ruth wát zij moest gaan doen om gelost te worden. Het is heel interessant om te lezen op welke wijze die (ver)lossing tot stand zou komen. Er wordt in dit vers gesproken over: "gerst", "de dorsvloer" en over "wannen".

Vóór het graan gewand kan worden, dient het eerst gedorst te worden. "Dorsen" en "wannen" hebben te maken met de besnijdenis. De besnijdenis is het wegnemen van de omhulling (van de eikel van het mannelijk lid) en de openbaring van de eikel. De omhulling staat voor de uiterlijke dingen (de buitenkant, het lichaam des vleses, de oude schepping). De eikel staat voor de innerlijke, geestelijke dingen (de nieuwe schepping, de nieuwe mens). De besnijdenis is daarmee een beeld van de wedergeboorte: het oude wordt weggedaan en het nieuwe wordt geopenbaard. Bij het dorsen wordt het kaf (het omhulsel) van de graankorrel losgemaakt (gescheiden). Het kaf en het graan liggen dan door elkaar. Bij het wannen wordt het kaf tussen het graan weggehaald. Het kaf (de buitenkant, die tijdelijk is) moet verdwijnen. "Wannen" gebeurt door alles omhoog te gooien. De wind blaast het kaf weg, zodat alleen het koren overblijft. De wind is een beeld van de Geest. Het dorsen en wannen is óók een beeld van de oordelende werking van de Geest. De dorsvloer is de plaats van het oordeel. Het proces van dorsen is een uitbeelding van dood en opstanding. "Scheiden" is immers een vorm van sterven. Na de wedergeboorte vindt het proces van wannen plaats. Dat noemen wij "heiligmaking". Wij kennen het onderscheid tussen:

oude mens	-	nieuwe mens
oude schepping	-	nieuwe schepping
ziel	-	Geest
kaf	-	graan

De oude mens moet minder worden en de nieuwe moet wassen (groeien).

Johannes 3: 27-30

- 27 Johannes antwoordde en zeide: Een mens kan geen ding aannemen, zo het hem uit den hemel niet gegeven zij.
- 28 Gijzelfen zijt mijn getuigen, dat ik gezegd heb: Ik ben de Christus niet; maar dat ik voor Hem heen uitgezonden ben.
- 29 Die de bruid heeft, is de bruidegom, maar de vriend des bruidegoms, die staat en hem hoort, verblijdt zich met blijdschap om de stem des bruidegoms. Zo is dan deze mijn blijdschap vervuld geworden.
- 30 Hij moet wassen, maar ik minder worden.

Dit principe geldt voor iedere gelovige! In Ruth 3: 2 wordt er niet gedorst en gewannen. Het dorsen en wannen wordt genoemd, omdat het verband houdt met de lossing. We worden op deze manier bepaald bij "dood en opstanding" en bij "heiligmaking".

Ruth 3: 3

- 3 Zo baad u, en zalf u, en doe uw klederen aan, en ga af naar den dorsvloer; maar maak u den man niet bekend, totdat hij geëindigd zal hebben te eten en te drinken.

Ruth moest zich van Naómi gereedmaken om haar "bruidegom" te ontmoeten. Boaz zou de bruidegom worden, omdat hij de lossen zou zijn. Ruth moest zich:

Baden. Het baden geeft aan dat zij gereinigd moest worden. De reiniging geschiedde met water. Water is een beeld van het Woord van God.

Éfeze 5: 23-26

- 23 Want de man is het hoofd der vrouw, gelijk ook Christus het Hoofd der Gemeente is; en Hij is de Behouder des lichaams.
- 24 Daarom, gelijk de Gemeente aan Christus onderdanig is, alzo ook de vrouwen aan haar eigen mannen in alles.
- 25 Gij mannen, hebt uw eigen vrouwen lief, gelijk ook Christus de Gemeente liefgehad heeft, en Zichzelven voor haar heeft overgegeven;
- 26 Opdat Hij haar heiligen zou, haar gereinigd hebbende met het bad des waters door het Woord;

Zalven. De zalving is een beeld van het ontvangen van de Heilige Geest.

2 Korinthe 1: 19-22

- 19 Want de Zoon van God, Jezus Christus, Die onder u door ons is gepredikt, namelijk door mij, en Silvánus, en Timótheüs, was niet ja en neen, maar is geweest ja in Hem.
- 20 Want zovele beloften Gods als er zijn, die zijn in Hem ja, en zijn in Hem amen, Gode tot heerlijkheid door ons.
- 21 Maar Die ons met u bevestigt in Christus, en Die ons gezalfd heeft, is God;
- 22 Die ons ook heeft verzegeld, en het onderpand des Geestes in onze harten gegeven.

Kleden. "Kleden" is een beeld van het bekleed worden met Christus.

Galaten 3: 25-28

- 25 Maar als het geloof gekomen is, zo zijn wij niet meer onder den tuchtmeester.
- 26 Want gij zijt allen kinderen Gods door het geloof in Christus Jezus.
- 27 Want zovelen als gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan.
- 28 Daarin is noch Jood noch Griek; daarin is noch dienstbare noch vrije; daarin is geen man en vrouw; want gij allen zijt één in Christus Jezus.

"Het aandoen van Christus" komt overeen met "het aandoen van de nieuwe mens".

Éfeze 4: 20-24

- 20 Doch gij hebt Christus alzo niet geleerd;
- 21 Indien gij naar Hem gehoord hebt, en door Hem geleerd zijt, gelijk de waarheid in Jezus is;
- 22 *Te weten* dat gij zoudt afleggen, aangaande de vorige wandeling, den ouden mens, die verdorven wordt door de begeerlijkheden der verleiding;
- 23 En dat gij zoudt vernieuwd worden in den geest uws gemoeds,
- 24 En den nieuwen mens aandoen, die naar God geschapen is in ware rechtvaardigheid en heiligheid.

Kolossenzen 3: 5-11

- 5 Doodt dan uw leden, die op de aarde zijn, namelijk hoerij, onreinigheid, schandelijke beweging, kwade begeerlijkheid, en de gierigheid, welke is afgodendienst.
- 6 Om welke de toorn Gods komt over de kinderen der ongehoorzaamheid;
- 7 In dewelke ook gij eertijds hebt gewandeld, toen gij in dezelve leefdet.
- 8 Maar nu legt ook gij dit alles af, namelijk gramschap, toornigheid, kwaadheid, lastering, vuil spreken uit uwen mond.
- 9 Liegt niet tegen elkander, dewijl gij uitgedaan hebt den ouden mens met zijn werken,
- 10 En aangedaan hebt den nieuwen mens, die vernieuwd wordt tot kennis, naar het evenbeeld Desgenen, Die hem geschapen heeft;

- 11 Waarin niet is Griek en Jood, besnijdenis en voorhuid, barbaar en Scyth, dienstknecht en vrije; maar Christus is alles en in allen.

Beide Schriftgedeelten zeggen feitelijk hetzelfde: de oude mens afleggen en de nieuwe mens aandoen. In de Bijbel wordt aan Israël tijd gegeven om zich gereed te maken voor de Bruidegom.

Openbaring 19: 5-9

- 5 En een stem kwam uit den troon, zeggende: Looft onzen God, gij al Zijn dienstknechten, en gij, die Hem vreest, beiden klein en groot!
- 6 En ik hoorde als een stem ener grote schare, en als een stem veler wateren, en als een stem van sterke donderslagen, zeggende: Halleluja, want de Heere, de almachtige God, heeft als Koning geheerst (*heeft het koningschap aanvaard*).
- 7 Laat ons blijde zijn, en vreugde bedrijven, en Hem de heerlijkheid geven; want de bruiloft des Lams is gekomen, en Zijn vrouw heeft zichzelf bereid.
- 8 En haar is gegeven, dat zij bekleed worde met rein en blinkend fijn lijnwaad; want dit fijn lijnwaad zijn de rechtvaardigmakingen der heiligen.
- 9 En hij zeide tot mij: Schrijf, zalig zijn zij, die geroepen zijn tot het avondmaal van de bruiloft des Lams. En hij zeide tot mij: Deze zijn de waarachtige woorden Gods.

"Zijn vrouw (Israël) heeft zichzelf bereid" betekent dat zij zich gereed gemaakt heeft. Een type hiervan vinden wij in de persoon van Esther, die zich ook gereed maakte om naar de koning te gaan.

Esther 5: 1

- 1 Het geschiedde nu aan den derden dag, dat Esther een koninklijk kleed aantrok, en stond in het binnenste voorhof van des konings huis, tegenover het huis des konings; de koning nu zat op zijn koninklijken troon, in het koninklijke huis, tegenover de deur van het huis.

Zij naderde tot de koning en vond toen genade in de zijn ogen. Wie in geloof tot de Here Jezus Christus nadert, vindt genade in Zijn ogen.

Ruth 3: 4

- 4 En het zal geschieden, als hij nederligt, dat gij de plaats zult merken (*bemerken*), waar hij zal nedergelegen zijn; ga dan in, en sla zijn voetdeksel (*voeteinde*) op, en leg u; zo zal hij u te kennen geven, wat gij doen zult.

Naómi vertelde Ruth wat zij moest doen. Het zal de bedoeling geweest zijn dat Ruth Boaz het hof maakte. Naómi koos daarvoor een geschikte tijd uit. Ruth moest op Boaz letten, zodat zij wist waar hij ging liggen om te slapen. Later zou Boaz wel vertellen wat Ruth verder moest doen. Ruth gaf zich over aan de leiding van Naómi en aan wat Boaz wilde. We hoeven dit vers niet te lezen in een historische context. Het is belangrijker om te weten wat de betekenis van dit vers is. Naómi is een type van de natie Israël. Ruth is een type van een bepaalde generatie van Israël. Wanneer er ooit een bepaalde generatie van Israël tot bekering (tot aanvaarding van dé Losser) komt, is dat op grond van de overlevering der vaders. De bekering is op grond van hetgeen uit de geschiedenis van Israël aan het volk is overgeleverd. De wet zegt in:

Exodus 20: 10-12

- 10 Maar de zevende dag is de sabbat des HEEREN uws Gods; dan zult gij geen werk doen, gij, noch uw zoon, noch uw dochter, noch uw dienstknecht, noch uw dienstmaagd, noch uw vee, noch uw vreemdeling, die in uw poorten is;
- 11 Want in zes dagen heeft de HEERE den hemel en de aarde gemaakt, de zee en al wat daarin is, en Hij rustte ten zevenden dage; daarom zegende de HEERE den sabbatdag, en heiligde denzelven.
- 12 Eert uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land, dat u de HEERE uw God geeft.

"Eert uw vader en uw moeder" betekent dat Israël moet luisteren naar wat God (de Vader) en het volk (de moeder) tot hen zegt. In dit vers is Naómi de moeder en Boaz de vader. Ruth deed wat Naómi en Boaz zeiden. Israël moet doen hetgeen God tot Abraham, Izak en Jakob heeft gesproken. De instructies, die God aan hen gaf, gelden ook voor de latere generaties van Israël. Er is namelijk geen andere boodschap voor het volk. Die boodschap gold in het verleden en die geldt ook voor de toekomst. Die boodschap was én is dat Israël haar vertrouwen zou/zal moeten stellen op Jehovah (haar Verlosser).

Ruth 3: 5

- 5 En zij zeide tot haar: Al wat gij tot mij zegt, zal ik doen.

Als wij dit vers lezen, moet er bij ons een lichtje gaan branden. Uit de Schrift blijkt dat het volk Israël hetzelfde tegen Jehovah heeft gezegd.

Exodus 19: 5-8

- 5 Nu dan, indien gij naarstiglijk Mijner stem zult gehoorzamen, en Mijn verbond houden, zo zult gij Mijn eigendom zijn uit alle volken, want de ganse aard is Mijn.
- 6 En gij zult Mij een priesterlijk koninkrijk, en een heilig volk zijn. Dit zijn de woorden, die gij tot de kinderen Israëls spreken zult.
- 7 En Mozes kwam en riep de oudsten des volks, en stelde voor hun aangezichten al deze woorden, die de HEERE hem geboden had.
- 8 Toen antwoordde al het volk gelijkelijk, en zeide: Al wat de HEERE gesproken heeft, zullen wij doen! En Mozes bracht de woorden des volks weder tot den HEERE.

Mozes (de stamvader van het volk) kwam met de woorden van God bij het volk. Het volk gaf haar "jawoord" op de woorden van de HEERE (Jehovah). Op die wijze begon het oude verbond. Het oude verbond was feitelijk een huwelijk tussen God en Israël. Israël beloofde haar Heer trouw. Zij beloofde dat zij God zou dienen. Zij zou alles doen wat God had gevraagd. Dat gebeurde echter niet. Israël was ontrouw en diende God niet. Het oude verbond is een type van het nieuwe verbond. Wanneer de lossing tot stand komt, namelijk bij de opstanding van de Here Jezus Christus, staan we aan het begin van het nieuwe verbond. Daarom is het niet vreemd dat in Ruth 3: 5 staat dat Ruth een belofte van trouw deed.

Ruth 3: 6

- 6 Alzo ging zij af naar den dorsvloer, en deed naar alles, wat haar schoonmoeder haar geboden had.

Ruth had beloofd om te doen wat Naómi gesproken had en zij deed het ook. Zij hield zich aan haar woord. Israël hield zich onder het oude verbond niet aan haar woord. Het volk zondigde al vóórdat zij de wet had aanvaard. De wet was al gebroken voordat zij kwam. Dit is het grote verschil met hetgeen Ruth deed. Bij Ruth verliep alles volgens plan. Daarmee

is zij een type van de generatie van het volk Israël, die in de toekomst - in geloof - de Heer zal gehoorzamen.

Ruth 3:7

7 Als nu Boaz gegeten en gedronken had, en zijn hart vrolijk was, zo kwam hij om neder te liggen aan het uiterste van een koren hoop. Daarna kwam zij stillletjes in, en sloeg zijn voetdeksel op, en legde zich.

Letterlijk staat er "Als Boaz ophield van eten en drinken". Ophouden met eten en drinken betekent, dat de maaltijd was afgelopen. Het nuttigen van een maaltijd beeldt gemeenschap uit. Daarmee is een maaltijd een beeld van communicatie of leven. Daarmee is de betekenis van dit vers feitelijk gegeven. Boaz hield op te eten en te drinken en daarmee hield - typologisch gezien - zijn leven op. Dit gebeurde op de dorsvloer. De dorsvloer is de plaats waar gedorst werd, hetgeen eveneens een beeld is van dood. Dorsen is namelijk het scheiden van het graan en het kaf. Sterven is ook een vorm van scheiden. Het lichaam is de buitenkant van de mens. De buitenkant van het graan is het kaf. De dood is het wegnemen van het lichaam der zonde; dus het wegnemen van het kaf. De dood en opstanding met Christus is hetzelfde als het dorsen van het graan op de dorsvloer. Boaz is hiermee een beeld van de Here Jezus Christus. Zoals Boaz ophield met eten en drinken, zo hield het leven van de Here Jezus Christus eveneens op. Hij stierf aan het kruis.

"Vrolijk" is de vertaling van het Hebreeuwse woordje "toov", dat beter met "goed" vertaald kan worden. Het hart van Boaz was na de maaltijd goed (tevreden, verzadigd, welgedaan). Na een werkdag en na de maaltijd was alles volbracht. Boaz kon gaan slapen. "Zijn hart was goed" slaat op het volbrachte werk van de Here Jezus. Zijn aardse leven was volbracht. "Nederliggen" is hetzelfde als slapen. Slapen is een beeld van de dood. Slapen betekent ook "rusten". De Here Jezus rustte na Zijn werk in het graf. Boaz ging slapen "aan het uiterste van een hoop". "Uiterste" betekent "aan het einde" (ernaast, erbuiten). "Een hoop" is een verzameling. Het is een verzameling van iets dat bij elkaar hoort. Het is daarmee een beeld van de legerplaats (de maatschappij, de samenleving, de wereld). Wanneer men uitgaat buiten de legerplaats, is men buiten de maatschappij. Men is dood voor de wereld. Bovendien is sterven in zeker opzicht "het ingaan in de rust". "Aan het uiterste van een hoop gaan slapen" betekent "buiten de legerplaats sterven". Dit slaat op het lijden en sterven van de Here Jezus; buiten de legerplaats.

In dit vers staan derhalve vier uitdrukkingen voor "sterven" (dood):

- het beëindigen van de maaltijd
- het hart was welgedaan, want alles was volbracht
- het nederliggen om te gaan slapen
- de plaats van het oordeel, namelijk op de dorsvloer aan het uiterste van een hoop

Ruth kwam stillletjes in (in het graf) en sloeg het voetdeksel van Boaz op. Zij ging liggen waar Boaz lag. Zij lag aan Boaz' voeten. Dit spreekt over "vernedering". De slapende Boaz is een type van de Here Jezus in het graf. Ruth ging aan de voeten van Boaz liggen. Ze is een type van het toekomstige, gelovige volk Israël. Dat gelovige volk zal één plant met Christus zijn in de gelijkmaking Zijns doods. (Romeinen 6:5) Romeinen 6 gaat over de verbondenheid tussen Christus en de gelovigen (sinds Zijn opstanding). Elke gelovige - óók het toekomstige, gelovige volk Israël - is verbonden met Christus in Zijn dood, in Zijn begrafenissen en in Zijn opstanding.

Romeinen 6:1-6

- 1 Wat zullen wij dan zeggen? Zullen wij in de zonde blijven, opdat de genade te meerder worde?
- 2 Dat zij verre. Wij, die der zonde gestorven zijn, hoe zullen wij nog in dezelve leven?
- 3 Of weet gij niet, dat zovelen als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn?
- 4 Wij zijn dan met Hem begraven, door den doop in den dood, opdat, gelijkerwijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden.
- 5 Want indien wij met Hem een plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, zo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding;
- 6 Dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen.

"Doop" wil zeggen "verbonden zijn met" of "verenigd zijn met". Bij het dopen gaat iemand ergens in op/onder. Wanneer iemand in water gedoopt wordt, dan gaat hij onder in het water. "In" is "één zijn met". Wanneer iemand in Christus gedoopt is, dan is hij in Christus opgegaan. Water is een beeld van het Woord van God. Christus is het Woord van God. De doop in water is een type (uitbeelding) van de doop in Christus.

Het is niet hetzelfde. In Romeinen 6 : 3 wordt niet over water gesproken, maar over Christus. 1 Korinthe 10 : 2 wordt bijvoorbeeld over de doop in de wolk gesproken. Wie in Christus gedoopt is, is één geheel geworden met Christus. In de huidige (vijfde) bedeling wordt men door de doop in Christus een lid van het Lichaam van Christus. Dat is de meest nauwe vorm die mogelijk is. De Gemeente van onze bedeling vormt namelijk het Lichaam van Christus, terwijl Christus Zelf het hoofd is. Ditzelfde principe geldt óók voor een gelovig volk Israël in de toekomst, maar dan op een lager niveau. Zij zal niet het lichaam van Christus zijn, maar de bruid des Lams. Dat is een lager niveau, maar aangezien zij eveneens in Christus gedoopt zal worden, zal zij - hoewel op een andere manier - één geheel worden met Christus. De gedachte van Romeinen 6 : 5 staat ook in Ruth 3: 7. Ruth (de toekomstige, gelovige generatie van Israël) zal met Boaz (de Here Jezus Christus) opstaan.

Ruth 3: 8

8 En het geschiedde te middernacht, dat die man verschrikte, en om zich greep; en ziet, een vrouw lag aan zijn voetdeksel.

Er staat vertaald: "verschrikte, en om zich greep". Het woordje "en" kan vaak vertaald worden met "namelijk" en dat geldt ook voor dit vers, dat beter vertaald kan worden met "verschrikte, namelijk greep om zich heen". Boaz bewoog in zijn slaap en draaide zich om. Hij zag dat Ruth aan zijn voeten lag. "Te middernacht" wijst op de tijd van het oordeel. Te middernacht werden de eerstgeborenen van Egypte gedood. (Exodus 12 : 28-30) Dit is een beeld van het oordeel dat over de wereld zal komen. "Te middernacht" wordt de Heer geprezen en loofde David de rechten Zijn gerechtigheid. (Job 34 : 19, 20) "Te middernacht" zal de Bruidegom komen. Dit wijst op de volgende bedeling, wanneer de Bruidegom - de Here Jezus Christus - Zijn koninkrijk op aarde zal oprichten. (Matthéüs 25 : 3-6) Paulus en Silas zaten in de gevangenis. Te middernacht loofden zij de Heer met lofzangen. (Handelingen 16 : 23-25)

Ruth 3: 9

9 En hij zeide: Wie zijt gij? En zij zeide: Ik ben Ruth, uw dienstmaagd, breid dan uw vleugel uit over uw dienstmaagd, want gij zijt de lossen.

"Dienstmaagd" is hetzelfde als "slavin". Ruth stelde zich ten dienste van Boaz. Zij onderwierp zich aan hem. In de toekomst zal Israël zich aan de

Heer onderwerpen. De dienstmaagd is een type van het oude Israël. Jezus zegt tot Israël in:

Johannes 8: 30-34

- 30 Als Hij deze dingen sprak, geloofden velen in Hem.
- 31 Jezus dan zeide tot de Joden, die in Hem geloofden: Indien gijlieden in Mijn woord blijft, zo zijt gij waarlijk Mijn discipelen;
- 32 En zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken.
- 33 Zij antwoordden Hem: Wij zijn Abrahams zaad, en hebben nooit iemand gediend; hoe zegt Gij dan: Gij zult vrij worden?
- 34 Jezus antwoordde hun: Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Een ieder, die de zonde doet, is een dienstknecht der zonde.

De Heer zei dat Israël in slavernij was. Israël was ongehoorzaam en leefde in zonde. Iemand die in zonde leeft, is niet vrij. Een zondaar moet vrijgemaakt worden. Israël moest ook vrijgemaakt worden, maar wilde niet. "Breed dan u vleugel uit" wil zeggen dat Ruth aan Boaz om ontferming vroeg. Ruth nam haar toevlucht tot de vleugels van Boaz. Vleugels beelden bescherming uit. (Ruth 2: 12) Vleugels worden in de Bijbel het meest genoemd in verband met afgoden. De vleugelen zijn in dat verband een beeld van de bescherming van de afgoden. In het verleden, gedurende de vorige/vierde bedeling, wilde Israël zich niet onder de vleugels van de HEERE vergaderen. (Matthéüs 23: 34-39) Hier in Ruth 3: 9 vertelde Ruth wie zij was. Bovendien zei zij wie Boaz was, namelijk: "Gij zijt de lossen." Ruth kwam tot aanvaarding van haar lossen. Dit is het beeld van Israël dat in de toekomst tot aanvaarding van haar Messias (Verlosser) zal komen.

Ruth 3: 10

- 10 En hij zeide: Gezegend zijt gij den HEERE, mijn dochter! Gij hebt deze uw laatste weldadigheid beter gemaakt dan de eerste, dewijl gij geen jonge gezellen zijt nagegaan, hetzij arm of rijk.

Boaz noemde Ruth "mijne dochter". In de toekomst zal de Heer Israël "dochter Sion" noemen. (Jesaja 62: 10, 11; Zacharia 2: 8-10) Boaz sprak van de eerste en de laatste weldadigheid van Ruth. De eerste weldadigheid was dat Ruth bij Boaz op de akker kwam om aren te lezen. De laatste weldadigheid was dat Ruth bij Boaz op de dorsvloer kwam en hem als lossen

aanvaardde. De laatste weldadigheid was beter dan de eerste. Hiermee wordt bedoeld dat het tweede (nieuwe) verbond beter is dan het eerste (oude) verbond. De eerste weldadigheid is het koningshuis van David als oude schepping. De laatste weldadigheid is het koningschap van de Zone Davids (Christus) als Eersteling van een nieuwe schepping.

Jesaja 55: 1-4

- 1 O alle gij dorstigen! komt tot de wateren, en gij, die geen geld hebt, komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld, en zonder prijs, wijn en melk!
- 2 Waarom weegt gijlieden geld uit voor hetgeen geen brood is, en uw arbeid voor hetgeen niet verzadige kan? Hoort aandachtiglijk naar Mij, en eet het goede, en laat uw ziel in vettigheid zich verlustigen.
- 3 Neigt uw oor, en komt tot Mij, hoort en uw ziel zal leven; want Ik zal met u een eeuwig verbond maken, en u geven de gewisse weldadigheden van David.
- 4 Ziet, Ik heb hem tot een getuige der volken gegeven, een vorst en gebiedder der volken.

De weldadigheden van koning David waren niet gewis (getrouw). David stierf en met het koningshuis liep het slecht af. De laatste weldadigheid is de weldadigheid van de Zone Davids. Deze weldadigheid is getrouw. "Getrouw" wil zeggen dat het blijvend is.

Handelingen 13: 25-30, 34

- 25 Doch als Johannes den loop vervulde, zeide hij: Wien meent gijlieden, dat ik ben? Ik ben *de Christus* niet; maar ziet, Hij komt na mij, Wien ik niet waardig ben de schoenen *Zijner* voeten te ontbinden.
- 26 Mannen broeders, kinderen van het geslacht Abrahams, en die onder u God vrezen, tot u is het woord dezer zaligheid gezonden.
- 27 Want die te Jeruzalem wonen, en hun oversten, Dezen niet kennende, hebben ook de stemmen der profeten, die op elken sabbat *dag* gelezen worden, *Hem* veroordelende, vervuld;
- 28 En geen oorzaak des doods vindende, hebben zij van Pilatus begeerd, dat Hij zou gedood worden.
- 29 En als zij alles volbracht hadden, wat van Hem geschreven was, namen zij *Hem* af van het hout, en legden *Hem* in het graf.

30 Maar God heeft Hem uit de doden opgewekt;

34 En dat Hij Hem uit de doden heeft opgewekt, also dat Hij niet meer zal tot verderving keren, heeft Hij aldus gezegd: Ik zal ulieden de weldadigheden Davids geven, die getrouw zijn;

Handelingen 13: 34 zegt dat Jesaja 55: 3 over de opstanding van Christus spreekt. Christus stond op uit de dood en de dood heerst niet meer over Hem. Hij is getrouw (blijvend) en daarom zijn Zijn weldadigheden getrouw. "Jonge gezellen" slaat waarschijnlijk op de afgoden. Ruth liep geen andere goden (mannen) achterna; arm noch rijk. Zij diende geen andere goden. Zij wilde de HEERE dienen en zij wendde zich tot Hem. Afgoden zijn "mannen" ten opzichte van de vrouw "Israël". Dé Man is de HEERE. De Man is de Verlosser van Israël.

Ruth 3: 11

11 En nu, mijn dochter, vrees niet; al wat gij gezegd hebt, zal ik u doen; want de ganse stad mijns volks weet, dat gij een deugdelijke vrouw zijt.

Boaz zei dat Ruth niet hoefde te vrezen. Wanneer de Heer Zich openbaart, zegt Hij ook: "Vrees niet". Enkele teksten:

Matthéüs 10: 24-28

- 24 De discipel is niet boven den meester, noch de dienstknecht boven zijn heer.
- 25 Het zij den discipel genoeg, dat hij worde gelijk zijn meester, en de dienstknecht gelijk zijn heer. Indien zij den Heere des huizes Beëlzebul hebben geheten, hoeveel te meer Zijn huisgenoten!
- 26 Vreest dan hen niet; want er is niets bedekt, hetwelk niet zal ontdekt worden, en verborgen, hetwelk niet zal geweten worden.
- 27 Hetgeen Ik u zeg in de duisternis, zegt het in het licht; en hetgeen gij hoort in het oor, predikt dat op de daken.
- 28 En vreest u niet voor degenen, die het lichaam doden, en de ziel niet kunnen doden; maar vreest veel meer Hem, Die beide ziel en lichaam kan verderven in de hel.

Matthéüs 28: 9, 10

- 9 En als zij heengingen, om Zijn discipelen te boodschappen, ziet, Jezus is haar ontmoet, zeggende: Weest gegroet! En zij, tot Hem komende, grepen Zijn voeten, en aanbaden Hem.
- 10 Toen zeide Jezus tot haar: Vreest niet; gaat henen, boodschapt Mijn broederen, dat zij heengaan naar Galiléa, en aldaar zullen zij Mij zien.

Lukas 1: 13, 30

- 13 Maar de engel zeide tot hem: Vrees niet, Zacharias! want uw gebed is verhoord, en uw vrouw Elizabet zal u een zoon baren, en gij zult zijn naam heten Johannes.
- 30 En de engel zeide tot haar: Vrees niet, Maria, want gij hebt genade bij God gevonden.

Lukas 2: 10

- 10 En de engel zeide tot hen: Vreest niet, want, ziet, ik verkondig u grote blijdschap, die al den volke wezen zal;

Johannes 12: 15

- 15 Vrees niet, gij dochter Sions, zie, uw Koning komt, zittende op het veulen ener ezelin.

Boaz zei dat hij alles zou doen wat Ruth gezegd heeft. Zo komen de woorden van Naómi via Ruth bij Boaz terecht. Eerst zei Naómi wat Ruth moest doen. Ruth deed alles wat Naómi zei. Daarna deed Boaz alles wat Ruth tot hem zei. Hetgeen Israël door de eeuwen heen overgeleverd heeft gekregen, was afkomstig van de HEERE Zelf. Israël zal uiteindelijk hetzelfde woord tot de Heer spreken. De Heer maakte Zich bekend als de Losser. Hij stelde Zich voor in:

Exodus 20: 2

- 2 Ik ben de HEERE uw God, Die u uit Egypteland, uit het diensthuis, uitgeleid heb.

In de toekomst zal Israël tot de Heer komen en zeggen: "Wij zijn in slavernij. Leidt Gij ons alstublieft uit. Gij zijt de Losser!" Boaz noemde Ruth "een deugdelijke vrouw". "Deugdelijk" betekent "krachtig". Ruth was krachtig in de HEERE. Wat wist Boaz van Ruth op grond waarvan hij haar een deugdelijke vrouw noemde? Hij wist dat Ruth tot de God van Israël was

gekomen. (Ruth 2: 12) Hij wist dat zij op zijn akker aren kwam lezen. Ruth wilde echter niet alleen de aren, maar ook Boaz zelf. Daarom noemde Boaz haar een deugdelijke vrouw. De Heer noemt Israël een deugdelijke vrouw, als zij zich tot de Heer bekeert.

Spreuken 31: 10, 11

- 10 *Aleph.* Wie zal een deugdelijke huisvrouw vinden? Want haar waardij is verre boven de robijnen.
- 11 *Beth.* Het hart haars heren vertrouwt op haar, zodat hem geen goed zal ontbreken.

Ruth 3: 12

- 12 Nu dan, wel is waar, dat ik een lossers ben; maar er is nog een lossers, nader dan ik.

We zouden vanaf Ruth 3: 11 verder kunnen lezen bij Ruth 4: 13. Daar staat dat Boaz Ruth tot vrouw nam en dat Ruth een zoon baarde. Boaz loste Ruth en Ruth zorgde voor een erfgenaam. De geschiedenis had afgelopen kunnen zijn, maar nu komt de complicatie. In Ruth 3: 12 staat namelijk dat er nóg een andere lossers was. Deze geschiedenis komt ertussendoor. Het is de onderbreking. "Nader" wil zeggen "nog dichterbij". Die andere lossers stond nóg dichterbij Ruth. Die andere lossers was het méést naaste familielid. In Ruth 3: 9 zei Ruth tegen Boaz: "Gij zijt de lossers". Het lijkt dan alsof er geen andere lossers is. Boaz ontkende dat niet maar hij lichtte het wel nader toe. Hij zei: "Het is waar dat ik de lossers ben, maar er is nog een lossers, nader dan ik." Voor ons doet het er niet toe dat er een andere lossers was die niet wilde lossen. Er wordt ons niet verteld wie die andere lossers was. De naam is dus niet belangrijk. Toch wordt die andere lossers vermeld. Boaz is de lossers wel, maar er was éérs een ander. Daarop ligt de klemtoon. Het houdt verband met de typologie. Typologie is het bestuderen van de verborgen betekenissen van de Schrift. De verborgen betekenissen zijn dikwijls de belangrijkste betekenissen. Dit geldt óók voor het boek Ruth. De verborgen betekenissen houden in de Bijbel verband met "de verborgenheid". Deze verborgenheid is geopenbaard door Zijn heilige apostelen en profeten.

Éfeze 3: 2-6

- 2 Indien gij maar gehoord hebt van de bedeling der genade Gods, die mij gegeven is aan u;
- 3 Dat Hij mij door openbaring heeft bekend gemaakt deze verborgenheid, (gelijk ik met weinige woorden te voren geschreven heb;

- 4 Waaraan gij, dit lezende, kunt bemerken mijn wetenschap, in deze verborgenheid van Christus),
- 5 Welke in andere eeuwen den kinderen der mensen niet is bekend gemaakt, gelijk zij nu is geopenbaard aan Zijn heilige apostelen en profeten, door den Geest;
- 6 *Namelijk* dat de heidenen zijn mede-erfgenamen, en van hetzelfde lichaam, en mededeelgenoten Zijner belofte in Christus, door het Evangelie;

De verborgenheid houdt verband met de huidige/vijfde bedeling (de bedeling der genade Gods; Éfeze 3: 2) én met de volgende/zesde bedeling (de bedeling van de volheid der tijden; Éfeze 1: 10). De verborgenheid is de tijd waarin Jezus Christus de Koning van het koninkrijk der hemelen is. Christus en Zijn koninkrijk zijn gedurende de vijfde bedeling verborgen. Gedurende de zesde bedeling wordt Zijn koninkrijk langzaam maar zeker geopenbaard. De verborgenheid is - in de heilshistorie - de periode tussen het lijden, dat op Christus komen zou en de heerlijkheid daarna. (1 Petrus 1: 11) Deze verborgenheid was van vóór de nederwerping (grondlegging) der wereld bekend. Het was een onderdeel van Gods plan, maar het werd niet rechtstreeks geopenbaard. God heeft de verborgenheid aan Paulus geopenbaard. Het blijkt dat deze verborgenheid in de Schrift verborgen was via de methode van de typologie. Letterlijke geschiedenissen blijken een verborgen betekenis te hebben. Typologie gaat over verborgen dingen. Een voorbeeld daarvan vinden we in Matthéüs 13. De Here Jezus sprak in gelijkenissen. Gelijkenissen zijn verhalen, waarin uitsluitend over geestelijke (overdrachtelijke, typologische) dingen gesproken wordt. De discipelen vroegen de Here Jezus waarom Hij in gelijkenissen sprak.

Matthéüs 13: 3, 10-15

- 3 En Hij sprak tot hen vele dingen door gelijkenissen, zeggende: ...
- 10 En de discipelen tot Hem komende, zeiden tot Hem: Waarom spreekt Gij tot hen door gelijkenissen?
- 11 En Hij, antwoordende, zeide tot hen: Omdat het u (de discipelen) gegeven is, de verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen te weten, maar dien (de schare, het joodse volk) is het niet gegeven.
- 12 Want wie heeft, dien zal gegeven worden, en hij zal overvloediglijk hebben; maar wie niet heeft, van dien zal genomen worden, ook dat hij heeft.
- 13 Daarom spreek Ik tot hen door gelijkenissen, omdat

zij ziende niet zien, en horende niet horen, noch ook verstaan.

- 14 En in hen wordt de profetie van Jesaja vervuld, die zegt: Met het gehoor zult gij horen, en geenszins verstaan; en ziende zult gij zien, en geenszins bemerken.
- 15 Want het hart dezes volks is dik geworden, en zij hebben met de oren zwaarlijk gehoord, en hun ogen hebben zij toegedaan; opdat zij niet te eniger tijd met de ogen zouden zien, en met de oren horen, en met het hart verstaan, en zich bekeren, en Ik hen geneze.

De Here Jezus zei dat de verborgenheden voor de gelovigen bestemd zijn; niet voor de ongelovigen. De gelijkenissen worden niét gebruikt om iets duidelijk te maken. Een gelijkenis verbergt de waarheid. Wanneer wij de Waarheid hebben leren verstaan, herkennen wij die Waarheid ook in de oudtestamentische geschriften. Dat is een bevestiging van het feit dat de verborgenheid in voorgaande eeuwen bekend was bij God. De verborgenheid komt tot uitdrukking in Zijn Woord. Het kost ons soms wat moeite om die verborgenheid terug te vinden. Vanaf Ruth 3: 12 gaat het nadrukkelijk over iets dat verborgen is. De andere lossers is de grote onbekende. Het gaat om een verborgen aangelegenheid. Ten eerste wordt Boaz als de lossers aangekondigd. Ten tweede is er sprake van een verborgen verlossers. Ten derde komt de geopenbaarde lossers. Dat is Boaz. Hij was al eerder ten tonele verschenen. Hij zou de "oude" Boaz genoemd kunnen worden.

Ruth 3: 13

- 13 Blijf dezen nacht over; voorts in den morgen zal het geschieden, indien hij u lost, goed, laat hem lossen; maar indien het hem niet lust u te lossen, zo zal ik u lossen, zo waarachtig als de HEERE leeft; leg u neder tot den morgen toe.

De nacht waarin Ruth en Boaz nederlagen is een type van de zaterdag (de sabbat). De zaterdag is de tijd waarin de Here Jezus in het graf rustte. De Here Jezus stierf op vrijdag. Op zaterdag lag Hij in het graf. Op zondag (de eerste dag der week) stond Hij op. Naómi zocht rust voor Ruth. Die nacht vond Ruth rust bij Boaz. Zij vond rust tijdens het slapen. Slapen staat model voor de dood. Alleen door te sterven vindt men rust. Wij hebben rust gevonden, omdat wij met Christus gestorven zijn.

Terwijl Boaz tegen Ruth sprak, noemde hij de Naam van Jehovah. Ruth moest wachten tot de morgen. Dan zou de lossing geregeld worden.

Ruth 3: 14

- 14 Alzo lag zij neder aan zijn voetdeksel tot den morgen toe; en zij stond op, eer dat de één den ander kennen kon; want hij zeide: Het worde niet bekend, dat een vrouw op den dorsvloer gekomen is.

In deze vertaling staat "zij stond op". In een andere vertaling staat "hij stond op". In de NBG-vertaling staat: "en stond op" (zonder persoonlijk voornaamwoord). In de Hebreeuwse grondtekst staat geen persoonlijk voornaamwoord. Uit het zinsverband moet blijken welk persoonlijk voornaamwoord gebruikt moet worden. Wanneer uit het zinsverband niet blijkt dat het om een vrouw gaat, gebruikt men in onze taal in principe het mannelijk persoonlijk voornaamwoord. In dit vers maakt het niet uit of er "hij" of "zij" staat. Het gaat in vers 14 om de typologie. Boaz en Ruth stonden beiden op.

Romeinen 6: 4, 5

- 4 Wij zijn dan met Hem begraven, door den doop in den dood, opdat, gelijkerwijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden.
- 5 Want indien wij met Hem één plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, zo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding;

"Opstaan" heeft betrekking op de "opstanding". De opstanding vindt 's morgens vroeg plaats. Wanneer in de Bijbel de term "vroeg opstaan" wordt gebruikt, is dat (vaak) een heenwijzing naar de opstanding van de Here Jezus Christus, evenals de term "de derde dag".

Jozua 3: 1, 2

- 1 Jozua dan maakte zich des morgens vroeg op, en zij reisden van Sittim, en kwamen tot aan de Jordaan, hij en al de kinderen Israëls; en zij vernachtten aldaar, eer zij overtrokken.
- 2 En het geschiedde, dat de ambtlieden, op het einde van drie dagen, door het midden des legers gingen;

Jozua (Hebreeuws: Jehoshuah/Jezus) stond vroeg op. De Here Jezus Christus stond vroeg in de morgen op uit het graf. Boaz is een type van Christus, Die - als Eersteling van het nieuwe verbond - opstond. Boaz is in deze geschiedenis de eersteling van het huwelijksverbond. Ruth is een type van de eerstelingen van het volk Israël (het gelovig overblijfsel in de toekomst), die "in Christus" zullen zijn. "Eer dat de één de ander kennen kon" wil zeggen dat de één de ander niet zou kennen (bekennen). Het was wel de bedoeling dat Ruth en Boaz elkaar zouden "kennen". Dat "kennen" zou wachten tot Ruth 4 : 13 Het huwelijk is in de Bijbel geen papieren aangelegenheid. Het huwelijk begint op het moment dat men gemeenschap met elkaar heeft. In de Bijbel is het huwelijk méér dan vleselijke gemeenschap. Omdat het huwelijk ook een zakelijke aangelegenheid is, moet het eveneens via de wet geregeld worden.

Genesis 24: 61-67

- 61 En Rebekka maakte zich op met haar jonge dochteren, en zij reden op kemelen, en volgden den man; en die knecht nam Rebekka, en toog heen.
- 62 Izak nu kwam, van daar men komt tot den put Lachai-roi; en hij woonde in het zuiderland.
- 63 En Izak was uitgegaan om te bidden in het veld, tegen het naken van den avond; en hij hief zijn ogen op en zag toe, en ziet, de kemelen kwamen!
- 64 Rebekka hief ook haar ogen op, en zij zag Izak; en zij viel van den kemel af.
- 65 En zij zeide tot den knecht: Wie is die man, die ons in het veld tegemoet wandet? En de knecht zeide: Dat is mijn heer! Toen nam zij den sluier, en bedekte zich.
- 66 En de knecht vertelde aan Izak al de zaken, die hij gedaan had.
- 67 En Izak bracht haar in de tent van zijn moeder Sara; en hij nam Rebekka, en zij werd hem ter vrouw, en hij had haar lief. Alzo werd Izak getroost na zijner moeders dood.

Rebekka en Izak gingen niet eerst naar de burgerlijke stand. Izak nam Rebekka en zij werd hem ter vrouw en hij had haar lief. De burgerlijke stand is er niet opdat wij voor de wet zouden kunnen trouwen. Een huwelijk kan ook bij een notaris gesloten worden. Er moet namelijk een akte zijn. In de praktijk stapt men naar de notaris om de huwelijksvoorwaarden te regelen. De huwelijksvereenkomst hoort bij de wet geregeld te worden. De wet bepaalt de rechten en de plichten die men ten opzichte van elkaar heeft. De vrouw is aan de man verbonden door de wet.

Romeinen 7:1-4

- 1 Weet gij niet, broeders! (want ik spreek tot degenen, die de wet verstaan) dat de wet heerst over den mens, zo langen tijd als hij leeft?
- 2 Want een vrouw, die onder den man staat, is aan den levenden man verbonden door de wet; maar indien de man gestorven is, zo is zij vrijgemaakt van de wet des mans.
- 3 Daarom dan, indien zij eens anderen mans wordt, terwijl de man leeft, zo zal zij een overspeelster genaamd worden; maar indien de man gestorven is, zo is zij vrij van de wet, alzo dat zij geen overspeelster is, als zij eens anderen mans wordt.
- 4 Zo dan, mijn broeders, gij zijt ook der wet gedood door het lichaam van Christus, opdat gij zoudt worden eens Anderen, *namelijk* Desgenen, Die van de doden opgewekt is, opdat wij Gode vruchten dragen zouden.

De reden voor het "elkaar niet kennen" is een typologische reden. In de nacht sliepen Boaz en Ruth bij elkaar, maar zij hadden geen gemeenschap met elkaar. Zij waren bij elkaar (één plant met elkaar), maar de éénwording had een zekere begrenzing. Toen het morgen werd, stond Boaz op voordat er gemeenschap plaats had. Boaz had gezegd dat eerst de lossing geregeld moest worden. Pas wanneer vaststond dat Boaz degene zou zijn die Ruth zou lossen, kon het huwelijk plaatsvinden. Tot zolang moest Ruth wachten. "Het worde niet bekend, dat een vrouw op de dorsvloer gekomen is" wil zeggen dat het verborgen moest blijven dat er een vrouw op de dorsvloer was geweest. In het Hebreeuws staat er "de vrouw". De vrouw - Ruth - staat voor Israël. De verborgenheden zullen later pas geopenbaard worden. Dat geldt voor de opgewekte Christus. Dat geldt eveneens voor het nieuwe verbond en voor het koninkrijk. Dit alles zal voor Israël verborgen blijven tot het moment dat zij tot geloof in haar Messias komt.

Ruth 3:15

- 15 Voorts zeide hij: Lang den sluier, die op u is, en houd dien; en zij hield hem; en hij mat zes *maten* gerst, en legde ze op haar; daarna ging hij in de stad.

"Voorts zeide hij" is in het Hebreeuws letterlijk: "En hij zeide". "Langen" betekent in dit geval "aanreiken" of "aangeven". "Houden" betekent hier "omhoog houden" of "vasthouden".

Ruth kwam tot Boaz en Boaz zei: "Doe je sluier maar af". Ruth moest Boaz haar sluier aanreiken en zij moest hem omhoog houden. De sluier werd gebruikt om te ontvangen. Zolang Ruth de sluier op haar hoofd hield, kon zij niets ontvangen. Toen zij de sluier afdeed, kon zij ontvangen. Boaz vulde de sluier met zes maten gerst. "Gerst" spreekt van het koningschap. Het getal "zes" is het getal van de mens. Het is specifiek het getal van de Zoon des mensen, de Here Jezus Christus. De mens werd op de zesde dag geschapen om de aarde te onderwerpen en over haar te heersen. In de volgende/zesde bedeling zal de laatste Adam komen en Zijn koninkrijk over de gehele aarde oprichten. Dan zal Hij over de hele aarde regeren. Zes maten gerst spreken dus van het koningschap van de uiteindelijke Verlosser, de Here Jezus Christus. Boaz vulde de sluier met gerst en legde deze vervolgens op Ruth. Waarschijnlijk legde hij de gevulde sluier op haar schouders. Dit betekent dat de heerschappij op haar werd gelegd. De heerschappij wordt namelijk op de schouder gedragen.

Jesaja 9:1-5

- 1 Het volk, dat in duisternis wandelt, zal een groot licht zien; degenen, die wonen in het land van de schaduw des doods, over dezelve zal een licht schijnen.
- 2 Gij hebt dit volk vermenigvuldigd, maar Gij hebt de blijdschap niet groot gemaakt; zij zullen *nochtans* blijde wezen voor Uw aangezicht, gelijk men zich verblijdt in den oogst, gelijk men verheugd is, wanneer men de buit uitdeelt.
- 3 Want het juk van hun last, en den stok hunner schouders, en den staf desgenen, die hen dreef, hebt Gij verbroken, gelijk ten dage der Midianieten;
- 4 Toen de ganse strijd dergenen, die streden, met gedruis geschiedde, en de klederen in het bloed gewenteld en verbrand werden, tot een voedsel des vuurs.
- 5 Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouder; en men noemt Zijn naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst;

Wie met Christus is gestorven, begraven en opgestaan, zal met Christus delen in Zijn heerlijkheid. Dit geldt nu reeds voor de Gemeente, maar - zoals uit Jesaja 9 blijkt - zal het in te toekomst óók voor Israël gelden. Ook Israël zal delen in Zijn (aardse) koninkrijk. "De sluier afdoen" is een beeld van het in werking treden van het nieuwe verbond. De bedekking wordt dan namelijk weggenomen. In 2Korinthe 3 maakt Paulus een vergelijking tussen het oude en het nieuwe verbond.

2 Korinthe 3:1-8

- 1 Beginnen wij onszelven wederom u aan te prijzen? Of behoeven wij ook, gelijk sommigen, brieven van voorschrijving aan u, of *brieven* van voorschrijving van u?
- 2 Gijlieden zijt onze brief, geschreven in onze harten, bekend en gelezen van alle mensen.
- 3 Als die openbaar zijt geworden, dat gij een brief van Christus zijt, en door onzen dienst bereid, die geschreven is niet met inkt, maar door den Geest des levenden Gods, niet in stenen tafelen, maar in vlezen tafelen des harten.
- 4 En zodanig een vertrouwen hebben wij door Christus bij God.
- 5 Niet dat wij van onszelven bekwaam zijn iets te denken, als uit onszelven; maar onze bekwaamheid is uit God;
- 6 Die ons ook bekwaam gemaakt heeft, *om te zijn* dienaars des Nieuwen Testaments, niet der letter, maar des Geestes; want de letter doodt, maar de Geest maakt levend.
- 7 En indien de bediening des doods in letteren *bestaande*, en in stenen ingedrukt, in heerlijkheid is geweest, alzo dat de kinderen Israëls het aangezicht van Mozes niet konden sterk aanzien, om de heerlijkheid zijns aangezichts, die te niet gedaan zou worden.
- 8 Hoe zal niet veel meer de bediening des Geestes in heerlijkheid zijn?

"Vlezen tafelen des harten" wil zeggen: "vlezen tafelen, namelijk harten". Dit vers is aangehaald uit:

Jeremia 31 : 31-34

- 31 Ziet, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat Ik met het huis van Israël en met het huis van Juda een nieuw verbond zal maken;
- 32 Niet naar het verbond, dat Ik met hun vaders gemaakt heb, ten dage als Ik hun hand aangreep, om hen uit Egypteland uit te voeren, welk Mijn verbond zij vernietigd hebben, hoewel Ik hen getrouwd had, spreekt de HEERE;
- 33 Maar dit is het verbond, dat Ik na die dagen met het huis van Israël maken zal, spreekt de HEERE: Ik zal Mijn wet in hun binnenste geven, en zal die in hun hart schrijven; en Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn.

- 34 En zij zullen niet meer, een ieder zijn naaste, en een ieder zijn broeder, leren, zeggende: Kent den HEERE! want zij zullen Mij allen kennen, van hun kleinste af tot hun grootste toe, spreekt de HEERE; want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven, en hunner zonden niet meer gedenken.

In Jeremia 31 gaat het over een nieuw verbond ter vervanging van het oude verbond. Het werd in de eerste plaats aan Israël beloofd. De wet zal dan niet op stenen tafelen geschreven worden, zoals onder het oude verbond der wet, maar het zal op vlezen tafelen geschreven worden, namelijk in het hart. Het nieuwe verbond zal door de Geest van God in de harten (het binnenste) der mensen zijn. Paulus was een dienaar van het nieuwe testament (verbond). Het nieuwe verbond maakt levend. Het oude verbond - dat der wet - was "letter". De letter is de wet; op stenen tafelen geschreven. De letter - de wet - doodt. Daarom heet het oude verbond "een bediening des doods". De wet veroordeelde de mens tot de dood. De bediening van het oude verbond was in heerlijkheid, want het oude verbond spreekt over het werk dat door de Here Jezus Christus tot stand zou/zal worden gebracht. De bediening des Geestes heeft echter een veel grotere heerlijkheid.

2 Korinthe 3: 10-18

- 10 Want ook het verheerlijkte is zelfs niet verheerlijkt in dezen dele, ten aanzien van deze uitnemende heerlijkheid.
- 11 Want indien hetgeen te niet gedaan wordt, in heerlijkheid was, veel meer *is*, hetgeen blijft, in heerlijkheid.
- 12 Dewijl wij dan zodanige hoop hebben, zo gebruiken wij vele vrijmoedigheid in het spreken;
- 13 En *doen niet* gelijkerwijs Mozes, die een deksel op zijn aangezicht legde, opdat de kinderen Israëls niet zouden sterk zien op het einde van hetgeen te niet gedaan wordt.
- 14 Maar hun zinnen zijn verhard geworden; want tot op *den dag* van heden blijft hetzelfde deksel in het lezen des Ouden Testaments, zonder ontdekt te worden, hetwelk door Christus te niet gedaan wordt.
- 15 Maar tot den huidigen *dag* toe, wanneer Mozes gelezen wordt, ligt een deksel op hun hart.
- 16 Doch zo wanneer het tot den Heere zal bekeerd zijn, zo wordt het deksel weggenomen.
- 17 De Heere nu is de Geest; en waar de Geest des Heeren is, aldaar is vrijheid.

18 En wij allen, met ongedekten aangezichte de heerlijkheid des Heeren als in een spiegel aanschouwende, worden naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Heeren Geest.

Een deksel komt overeen met een sluier. Mozes bedekte zijn aangezicht met een sluier, omdat zijn gezicht te veel straalde. Men kon niet tegen het licht van Mozes' stralende gezicht. "Hetzelfde deksel" is het deksel dat Mozes voor zijn aangezicht had. "Zonder ontdekt te worden" wil zeggen dat de bedekking niet werd weggenomen. Ook vandaag de dag ligt die bedekking nog over het gezicht van elke ongelovige/religieuze Israëliet. Men leest en bestudeert de Schriften, maar men blijft verblind. Men houdt de sluier op en daarom is het Woord van God bedekt. De sluier (het deksel) wordt door Christus teniet gedaan. Wanneer Israël zich tot de Heer bekeert, zal de sluier verdwijnen. (vers 16) Zodra Israël zich tot haar Verlosser bekeert, wordt de bedekking weggenomen. Toen Ruth tot Boaz kwam, moest zij haar sluier afdoen. Zo kon zij de zegeningen van haar lossers ontvangen. Vers 18b: "... van heerlijkheid tot heerlijkheid ...". Dat wil zeggen "van de heerlijkheid van het oude verbond tot de heerlijkheid van het nieuwe verbond". Dit geldt uiteraard met name voor het volk Israël, want zij werd immers oorspronkelijk onder het oude verbond geplaatst.

1 Korinthe 11: 3-7

- 3 Doch ik wil, dat gij weet, dat Christus het Hoofd is eens iederen mans, en de man het hoofd der vrouw, en God het Hoofd van Christus.
- 4 Een ieder man, die bidt of profeteert, hebbende iets op het hoofd, die onteert zijn eigen hoofd;
- 5 Maar een iedere vrouw, die bidt of profeteert met ongedekten hoofde, onteert haar eigen hoofd; want het is een en hetzelfde, alsof haar het haar afgesneden ware.
- 6 Want indien een vrouw niet gedekt is, dat zij ook geschoren worde; maar indien het lelijk is voor een vrouw geschoren te zijn, of het haar afgesneden te hebben, dat zij zich dekke.
- 7 Want de man moet het hoofd niet dekken, overmits hij het beeld en de heerlijkheid Gods is; maar de vrouw is de heerlijkheid des mans.

Een gelovige man behoort, wanneer hij tot de Heer komt, geen hoofddeksel te dragen. Het gaat in 1 Korinthe 11 niet over de vrouw die een hoofd-

deksel op zou moeten zetten. Het gaat over de man die zijn hoofddeksel af moet zetten! De bedekking is namelijk door Christus, de (Ver)losser weggenomen.

Ruth 3: 16

16 Zij nu kwam tot haar schoonmoeder, dewelke zeide: Wie zijt gij, mijn dochter? En zij verhaalde haar alles, wat die man haar gedaan had.

"Zij nu kwam" dient vertaald te worden met "En zij kwam". Met "Wie zijt gij" vraagt Naómi eigenlijk: "Hoe is het gegaan?" of "Wat is er gebeurd?". Ruth vertelde haar wat er allemaal was gebeurd.

Ruth 3: 17

17 Ook zeide zij: Deze zes maten gerst heeft hij mij gegeven; want hij zeide tot mij: Kom niet ledig tot uw schoonmoeder.

Hoewel alles geregeld was, was Ruth nog niet gelost. Omdat de lossing in principe geregeld was, kreeg Ruth deze zes maten gerst mee. Die zijn een beeld van de zegeningen die ze nog zou ontvangen. De toekomstige, gelovige generatie van Israël, waarvan Ruth een type is, ontvangt zegeningen die de gehele geschiedenis door aan het volk (waarvan Naómi een beeld is) waren beloofd; op grond van geloof! Daarom werd Ruth met de gerst naar Naómi gestuurd. De gerst heeft met het koningschap en met het koninkrijk te maken. Het beerven van het koninkrijk was/is voor Israël bestemd. Dat werd al bij de uittocht uit Egypte gezegd.

Exodus 19: 1-6

- 1 In de derde maand, na het uittrekken der kinderen Israëls uit Egypteland, ten zelfden dage kwamen zij in de woestijn Sinaï.
- 2 Want zij togen uit Rafidim, en kwamen in de woestijn Sinaï, en zij legerden zich in de woestijn; Israël nu legerde zich aldaar tegenover dien berg.
- 3 En Mozes klom op tot God. En de HEERE riep tot hem van den berg, zeggende: Aldus zult gij tot het huis van Jakob spreken, en den kinderen Israëls verkondigen:
- 4 Gijlieden hebt gezien, wat Ik den Egyptenaren gedaan heb; hoe k u op vleugelen der arenden gedragen, en u tot Mij gebracht heb.

- 5 Nu dan, indien gij naarstiglijk Mijner stem zult gehoorzamen, en Mijn verbond houden, zo zult gij Mijn eigendom zijn uit alle volken, want de ganse aarde is Mijn;
- 6 En gij zult Mij een priesterlijk koninkrijk, en een heilig volk zijn. Dit zijn de woorden, die gij tot de kinderen Israëls spreken zult.

Israël beërfde deze belofte niet, omdat zij de stem van de HEERE niet gehoorzaam was. Een latere generatie van Israël erft het koninkrijk daadwerkelijk; op grond van geloof!

Ruth 3:18

- 18 Toen zeide zij: Zit *stil*, mijn dochter, totdat gij weet, hoe de zaak zal vallen; want die man zal niet rusten, tenzij dat hij heden deze zaak voleind hebbe.

Hier sprak Naómi tot Ruth. In de voorgaande verzen sprak Boaz tot Ruth. Ruth deed steeds wat haar gezegd werd. Nu zei Naómi: "Zit, mijn dochter". Het gaat om het "zitten". Tegen Christus wordt gezegd in:

Psalm 110:1

- 1 Een psalm van David. De HEERE heeft tot mijn Heere gesproken: Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden gezet zal hebben tot een voetbank Uwer voeten.

Kolossenzen 3:1

- 1 Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zo zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is, zittende aan de rechter *hand* Gods.

"Zitten" duidt op een situatie van rust. Zitten en rusten zijn synonieme begrippen. Zitten betekent ook "ophouden met werken". God rustte op de zevende dag. God hield toen op met werken. Zitten is geen situatie van ledigheid. "Hoe de zaak zal vallen" betekent "hoe de zaak terecht zal komen". Boaz zou nu al het werk doen. Hij zou niet rusten totdat de zaak voleind was. Dit is het evangelie! Israël, dat zich tot de Heer wendt, wordt geacht te gaan zitten. Israël moet wachten op wat in de toekomst zal gebeuren. De lossing van Israël vond niet plaats bij de dood en opstanding van de Here Jezus, omdat het volk niet tot geloof in haar Messias kwam. Het volk wacht nog op de toekomstige (ver)lossing. De lossing staat vast.

Het zál gebeuren op grond van hetgeen in het verleden door de Here Jezus Christus volbracht is. Het zál gebeuren op grond van hetgeen (overdrachtelijk) op de dorsvloer is gebeurd. De lossing van Israël vindt plaats op grond van de dood en opstanding van de Here Jezus Christus.

5 Ruth 4

Ruth 4:1

- 1 En Boaz ging op in de poort, en zette zich aldaar en ziet, de lossen, van welken Boaz gesproken had, ging voorbij; zo zeide hij: Wijk herwaarts, zet u hier, gij, zulk één! En hij week derwaarts, en zette zich.

Ruth 4: 1 begint met: "En Boaz ging op in de poort, ...". "Opgaan" is typologie voor "naar de hemel gaan". De Lossen, de Here Jezus Christus, ging naar de hemel. Dit vers spreekt dus over de hemelvaart van de Heer. De positie in de poort komt overeen met de positie in de hemel, aan de rechterhand Gods. De poort is de plaats van de heerschappij. "Poort" is de vertaling van het Hebreeuwse "sa'ar". Dit kan ook met "haar" worden vertaald. Wanneer wij een aar van gerst bekijken, dan valt direct op dat er lange haren op de korrel zitten; dit in tegenstelling tot tarwe, dat geen haar heeft. "Haar" wijst, evenals de poort, op heerschappij, op macht. Het beste voorbeeld hiervan vinden wij bij Simson. Toen hij zijn haar kwijtraakte, verdween zijn macht en kracht. "Gerst" en poort spreken beide over heerschappij. In de poort werd "recht" gesproken. De poort is de plaats waar van oudsher het stadsbestuur zetelde. Door de aanwezigheid van de poort werd de stad geregeerd. Een stad werd omgeven door een muur, met daarin een poort. Men hoefde slechts de poort te bewaken, dan had men de hele stad onder controle. De poort is hier een type van de hemel. De hemel is een hoge plaats. Van waaruit geregeerd wordt, is bij voorkeur een hoge plaats (een berg). Boaz ging naar de poort, want in de poort moest alles geregeld worden. We hebben nu drie herkenningspunten gevonden:

- * Boaz lag neder op de dorsvloer. (Ruth 3: 7) Dit is een beeld van de dood van de Here Jezus.
- * Boaz stond op in de morgen. (Ruth 3: 14) Dit is een beeld van de opstanding van de Here Jezus.
- * Boaz ging op in de poort. (Ruth 4: 1) Dit is een beeld van de hemelvaart van de Here Jezus.

Typologisch gezien zijn we in Ruth 4 : 1aangekomen bij het moment van de hemelvaart. Op dat moment verborg Christus Zich voor de wereld, maar speciaal voor Israël. Boaz ging in de poort zitten. Hij is een type van Christus, Die ten hemel voer en daar is gezeten aan de rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen.

Hebreeën 1:1-3

- 1 God, voortijds veelmaal en op velerlei wijze, tot de vaderen gesproken hebbende door de profeten, heeft in deze laatst dagen tot ons gesproken door den Zoon.
- 2 Welken Hij gesteld heeft tot een Erfgenaam van alles, door Welken Hij ook de wereld gemaakt heeft;
- 3 Dewelke, alzo Hij is het Afschijnsel Zijner heerlijkheid, en het uitgedrukte Beeld Zijner zelfstandigheid, en alle dingen draagt door het woord Zijner kracht, nadat Hij de reinigmaking onzer zonden door Zichzelfen te weeg gebracht heeft, is gezeten aan de rechter hand der Majesteit in de hoogste hemelen;

Ditzelfde vinden wij op vele plaatsen in het Nieuwe Testament. (o.a. Éfeze 1: 20, 21) Het werd reeds in het Oude Testament aangekondigd.

Psalm 110:1-5

- 1 Een psalm van David. De HEERE heeft tot mijn Heere gesproken: Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden gezet zal hebben tot een voetbank Uwer voeten.
- 2 De HEERE zal den scepter Uwer sterkte zenden uit Sion, zeggende: Heers in het midden Uwer vijanden.
- 3 Uw volk zal zeer gewillig zijn op den dag Uwer heirkracht, in heilig sieraad; uit de baarmoeder des dageraads zal U de dauw Uwer jeugd zijn.
- 4 De HEERE heeft gezworen, en het zal Hem niet berouwen: Gij zijt Priester in eeuwigheid, naar de ordening van Melchizédek.
- 5 De HEERE is aan Uw rechterhand; Hij zal koningen verslaan ten dage Zijns toorns.

Deze verzen zijn een profetie over de hemelvaart van Christus. De psalm geeft de positie van Christus aan. Die is ingegaan in het binnenste van het voorhangsel. (Hebreeën 6 : 19, 20) "Boaz ging op in de poort en zette zich aldaar" betekent typologisch: "De Here Jezus Christus voer op ten

hemel en zette Zich op de troon". Dit is de situatie aan het begin van de huidige/vijfde bedeling. De uitdrukking "... en ziet, de lossen, van welken Boaz gesproken had, ging voorbij; ..." zou erop kunnen wijzen dat de andere lossen bij toeval voorbijkwam. Wij weten niet waarom hij daar voorbijkwam. Wij kennen deze lossen, omdat Boaz over hem gesproken heeft. (Ruth 3: 12) Verder weten wij niets. Boaz vroeg de andere lossen om af te wijken van de route die hij ging. "Gij zult één" is de vertaling van de Hebreeuwse uitdrukking "ploni almoni". Dat is niet de naam van de andere lossen. Hij blijft de onbekende. Wij kennen zijn identiteit niet. Wij kennen alleen Boaz. Deze lossen was dus een zeker iemand. Deze naamloze lossen was ook een broer van Elimélech. Dit vinden we in:

Ruth 4: 3

- 3 Toen zeide hij (Boaz) tot dien lossen: Het stuk lands, dat van onzen broeder Elimélech was, heeft Naómi, die uit der Moabieten land wedergekomen is, verkocht;

Vanuit Ruth komen wij met de vraag wie is de andere lossen is. Historisch gezien was de onbekende lossen de oudere broer van Boaz. Hij was daarom eerder dan Boaz gerechtigd om te lossen. Hij kwam als eerste in aanmerking. Uit de typologie blijkt dat de andere lossen een beeld is van Christus Zelf, Die Zich - sinds Zijn opstanding - verbergt. De verborgen Christus kennen wij als de Geest van Christus of als de Heilige Geest. Het Hebreeuwse woord voor "geest" is "ruach" en het Griekse woord het "pneuma". "Geest" is de aanduiding voor al het onzienlijke; het is niet tastbaar. "Geest" hoort niet bij deze wereld. Het is niet waar te nemen (denk aan de wind en aan gas). Dat is de reden waarom we de term "verborgen Christus" niet tegenkomen. We lezen wel dat de Heer Zijn aangezicht zal verbergen.

Ezechiël 39: 21-25

- 21 En Ik zal Mijn eer zetten onder de heidenen; en alle heidenen zullen Mijn oordeel zien, dat Ik gedaan heb, en Mijn hand, die Ik aan hen gelegd heb.
- 22 En die van het huis Israëls zullen weten, dat Ik, de HEERE, hunlieder God ben, van dien dag af en voortaan.
- 23 En de heidenen zullen weten, dat die van het huis Israëls gevankelijk zijn weggevoerd om hun ongerechtigheid, omdat zij tegen Mij hadden overtreden, en dat Ik Mijn aangezicht voor hen verborgen heb, en heb ze overgegeven in de hand hunner wederpartijders, zodat zij allemaal door het zwaard gevallen zijn;

- 24 Naar hun onreinigheid en naar hun overtredingen heb Ik met hen gehandeld, en Ik heb Mijn aangezicht voor hen verborgen.
- 25 Daarom zo zegt de Heere HEERE: Nu zal Ik Jakobs gevangenen wederbrengen, en zal Mij ontfermen over het ganse huis Israëls, en Ik zal ijveren over Mijn heiligen Naam;

Op grond van ongelooft is het volk Israël door de HEERE gevankelijk weggevoerd. Het wordt hier door de HEERE omschreven als "hun ongerechtigheid, omdat zij tegen Mij hadden overtreden". Vanwege haar ongelooft, heeft de Heer Zijn aangezicht voor het volk Israël verborgen. Dat gebeurde uiteindelijk, omdat zij ná Zijn opstanding de Here Jezus Christus hebben afgewezen. Wanneer Israël tot geloof zal komen, zal de Heer Zelf haar gevangenis wenden en Zich ontfermen over de overgeblevenen van het huis Israëls.

1 Timótheüs 3: 13-16

- 13 Want die wel gediend hebben, verkrijgen zichzelf een goeden opgang, en vele vrijmoedigheid in het geloof, hetwelk is in Christus Jezus.
- 14 Deze dingen schrijf ik u, hopende zeer haast tot u te komen;
- 15 Maar zo ik vertoef, opdat gij moogt weten, hoe men in het (een) huis Gods moet verkeren, hetwelk is de (een) Gemeente des levenden Gods, een pilaar en vastigheid der waarheid.
- 16 En buiten allen twijfel, de verborgenheid der godzaligheid is groot; God is geopenbaard in het vlees, is gerechtvaardigd in den Geest, is gezien van de engelen, is gepredikt onder de heidenen, is geloofd in de wereld, is opgenomen in heerlijkheid.

"God" staat in vers 16 niet in de Griekse grondtekst. De Here Jezus Christus is God, geopenbaard in het vlees. De vertalers hebben gemeend te moeten toelichten, wat de verborgenheid der godzaligheid inhoudt. De essentie van de tekst gaat op deze manier verloren. Het gaat in deze tekst niet om God, maar om de verborgenheid der godzaligheid, namelijk Christus. Christus is onze Zaligheid, maar Hij is verborgen. Hier staat over Christus dat Hij is geopenbaard in het vlees, gerechtvaardigd is in de Geest, gezien is van de engelen, gepredikt is onder de heidenen, geloofd is in de wereld en opgenomen is in heerlijkheid. Christus is de inhoud van

de prediking, hoewel Hij hier niet bij name wordt genoemd. Hij heet de verborgenheid der godzaligheid. Sinds Zijn opstanding en Zijn verwerping door Israël verbergt God Zich. Degene die door Boaz met "zulk één" werd aangesproken, is een beeld van de verborgen Christus. De andere lossers wordt achter Boaz verborgen. Deze beide lossers zijn met elkaar verbonden. Er zijn twee lossers, maar wij kennen slechts één naam: Boaz. In de Bijbel komt het vaker voor dat er twee mensen optreden, terwijl we slechts van één de naam kennen. De ander is dan meestal een beeld van de verborgen (geestelijke) dingen. Enkele voorbeelden:

Johannes 1: 35-41

- 35 Des anderen daags wederom stond Johannes, en twee uit zijn discipelen.
- 36 En ziende op Jezus, daar wandelende, zeide hij: Ziet, het Lam Gods!
- 37 En die twee discipelen hoorden hem dat spreken, en zij volgden Jezus.
- 38 En Jezus Zich omkerende, en ziende hen volgen, zeide tot hen:
- 39 Wat zoekt gij? En zij zeiden tot Hem: Rabbi! (hetwelk is te zeggen, overgezet zijnde, Meester) waar woont Gij?
- 40 Hij zeide tot hen: Komt en ziet! Zij kwamen en zagen, waar Hij woonde, en bleven dien dag bij Hem. En het was omtrent de tiende ure.
- 41 Andréas, de broeder van Simon Petrus, was een van de twee, die het van Johannes gehoord hadden, en Hem gevolgd waren.

Er waren twee discipelen die de Here Jezus volgden. De ene heette Andréas. De naam van de andere discipel wordt niet genoemd.

Lukas 24: 13-18

- 13 En zie, twee van hen gingen op denzelfden dag naar een plek, dat zestig stadiën van Jeruzalem was, welks naam was Emmaüs;
- 14 En zij spraken samen onder elkander van al deze dingen, die er gebeurd waren.
- 15 En het geschiedde, terwijl zij samen spraken, en elkander ondervraagden, dat Jezus Zelf bij hen kwam, en met hen ging.
- 16 En hun ogen werden gehouden, dat zij Hem niet kenden.
- 17 En Hij zeide tot hen: Wat redenen zijn dit, die gij, wan-

delende, onder elkander verhandelt, en waarom ziet gij droevig?

- 18 En de één, wiens naam was Kléopas, antwoordende, zeide tot Hem: Zijt Gij alleen een vreemdeling te Jeruzalem, en weet niet de dingen, die deze dagen daarin geschied zijn?

Na de opstanding sprak de Heer met de Emmaüsgangers. De ene heette Kléopas. De naam van de ander is niet bekend. Er is een geopenbaard aspect (Boaz) en een verborgen aspect (zulk één). Die twee aspecten vormen één geheel, want ze horen bij elkaar. Dit verschijnsel kennen we ook in verband met het koninkrijk dat de Messias van Israël zou/zal oprichten. De joden dachten dat de Messias zou komen om Zijn volk te verlossen. Zij hadden gelijk, maar zij verzuimden te zien dat er een verborgen aspect aan de verlossing was. Vanuit het boek Ruth lijkt het of er twee lossers waren: Boaz en de andere lossers. Boaz wordt genoemd in verband met de geopenbaarde dingen in deze zienlijke wereld. De andere lossers, "zulk één", wordt genoemd in verband met de verborgen, geestelijke, onzienlijke wereld. Deze twee aspecten predikte de Here Jezus aan Israël. Hij sprak over Zijn lijden en sterven. Hij vertelde dat Hij zou opstaan uit de dood. Daarna zou Hij ten hemel varen en op de troon komen. Deze troon zou vanaf de aarde niet te zien zijn. Die troon staat in de hemel. In tweede instantie zal Christus zichtbaar op de troon zitten. Dat is de troon van Zijn vader David, in Jeruzalem. We zien dus de volgende parallel:

troon 1: in de hemel, verborgen, onzichtbaar voor deze wereld;
troon 2: op aarde, geopenbaard, zichtbaar in deze wereld.

Wij weten uit de Bijbel dat er maar één Lossers is. Dat is Jehovah, de Messias. Toch vinden we hier twee lossers. De verborgen lossers wordt nadrukkelijk naar voren gebracht. Hoewel we de verborgen lossers niet kennen, speelt hij een belangrijke rol in het verhaal. De verborgen lossers is de andere lossers. Hij was de oudste. Hij moest eerst komen. Hij werd op de achtergrond gedrongen. Hier is sprake van een andere lossers. In het evangelie van Johannes is sprake van een andere Trooster.

Johannes 14: 1, 15-17, 25, 26

- 1 Uw hart worde niet ontroerd; gijlieden gelooft in God, gelooft ook in Mij.
- 15 Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden.
- 16 En Ik zal den Vader bidden, en Hij zal u een anderen Trooster geven, opdat Hij bij u blijve in der eeuwigheid;

- 17 Namelijk den Geest der waarheid, Welken de wereld niet kan ontvangen; want zij ziet Hem niet, en kent Hem niet; maar gij kent Hem; want Hij blijft bij ulieden, en zal in u zijn.

25 Deze dingen heb Ik tot u gesproken, bij u blijvende.

- 26 Maar de Trooster, de Heilige Geest, Welken de Vader zenden zal in Mijn Naam, Die zal u alles leren, en zal u indachtig maken alles, wat Ik u gezegd heb.

De Here Jezus kondigde de komst van de andere Trooster aan. Dat blijkt de Geest der Waarheid te zijn. Toen de Here Jezus Christus naar de hemel ging, kwam de andere Trooster, namelijk de Heilige Geest. Dat is Dezelfde.

Romeinen 8: 8-10

- 8 En die in het vlees zijn, kunnen Gode niet behagen.
- 9 Doch gijlieden zijt niet in het vlees, maar in den Geest, zo anders de Geest Gods in u woont. Maar zo iemand den Geest van Christus niet heeft, die komt Hem niet toe.
- 10 En indien Christus in ulieden is, zo is wel het lichaam dood om der zonden wil; maar de geest is leven om der gerechtigheid wil.

"Zo anders" betekent: "tenminste". "De Geest" en "de Geest Gods" zijn Dezelfde. Er wordt gesproken over: de Geest; de Geest van God; de Geest van Christus; Christus. Deze vier zijn Dezelfde. Er wordt hier niet over verschillende Geesten gesproken. De term "Heilige Geest" wordt in dit vers niet genoemd. Dezelfde Geest wordt verschillend beschreven. De Geest heeft veel aspecten. De Geest is de Geest van God, maar - meer speciaal - de Geest van Christus, namelijk Christus. De onbekende lossers is dus niemand anders dan de Here Jezus Christus. Hij is de Zoon van God, Die verborgen is aan de rechterhand van God in de hemel. De verborgen lossers ("zulk één") en de geopenbaarde lossers (Boaz) zijn Dezelfde! Zij beelden twee verschillende aspecten van de Here Jezus Christus uit. Ruth is een type van het gelovige Israël (in de toekomst). Israël is tot vandaag de dag niet gelost. De verborgen Lossers zal haar niet lossen, maar in de toekomst zal de geopenbaarde Lossers Israël lossen.

Ruth 4: 2

- 2 En hij nam tien mannen van de oudsten der stad, en zeide: Zet u hier; en zij zetten zich.

Boaz zette zich in de poort en wachtte tot "zulk één" voorbij zou komen. Hij riep hem, waarna "zulk één" bij hem in de poort ging zitten. Vervolgens nam Boaz tien mannen van de oudsten der stad, die eveneens bij hem gingen zitten. Zij zaten samen in de poort. Dat Boaz zichtbaar de poort inging is een beeld van de zichtbare hemelvaart van de Here Jezus.

Handelingen 1:9

- 9 En als Hij dit gezegd had, werd Hij opgenomen, daar zij het zagen, en een wolk nam Hem weg van hun ogen.

Dat de onbekende lossers erbij geroepen werd. Hij is de verborgen lossers. Hij is een beeld van de Geest. Ten derde werden er tien mannen van de oudsten der stad genomen. Die tien mannen zijn een beeld van de Gemeente. Boaz en de onbekende lossers en de tien mannen vormen één groep. Ze regelen de gang van zaken. "Tien" heeft met het Woord (spreken) van God te maken. Het heeft daarom óók met de mens te maken, die naar dat Woord dient te luisteren. Daarmee wordt de verantwoordelijkheid bedoeld die de mens heeft ten opzichte van het feit dat God gesproken heeft. God sprak en toen kwamen "de tien geboden". De tien mannen zijn "oudsten". Zij zijn een type van degenen die met Christus (met de Geest) gezeten zijn in de hemel aan de rechterhand van God.

Éfeze 2: 4-6

- 4 Maar God, Die rijk is in barmhartigheid door Zijn grote liefde, waarmede Hij ons liefgehad heeft,
5 Ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft ons levend gemaakt met Christus; (uit genade zijt gij zalig geworden),
6 En heeft ons mede opgewekt, en heeft ons mede gezet in den hemel in Christus Jezus;

De Geest (Christus) woont in ons hart. Christus is tegelijkertijd in de hemel. We kunnen niet zeggen dat Christus op aarde is. Wij zijn in de hemel, omdat Christus in ons woont. De conclusie is dat wij dezelfde positie innemen als Christus.

Éfeze 1: 1-3

- 1 Paulus, een apostel van Jezus Christus, door den wil van God, aan de heiligen, die te Éfeze zijn, en gelovigen in Christus Jezus:
2 Genade zij u en vrede van God, onzen Vader, en den Heere Jezus Christus.

- 3 Gezegend zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in den hemel in Christus.

Gelovigen van de huidige/vijfde bedeling zijn gezegend met elke geestelijke zegening in de hemel in Christus. Dat komt omdat zij één plant met Hem geworden zijn. Christus heeft alle denkbare zegeningen ontvangen. Degenen die één plant met Hem geworden zijn, delen in de zegeningen die Hij ontvangen heeft; uit genade en op grond van geloof.

Ruth 4: 3

- 3 Toen zeide hij tot dien lossers: Het stuk lands, dat van onzen broeder Elimélech was, heeft Naómi, die uit der Moabieten land wedergekomen is, verkocht;

"Dien lossers" was de onbekende lossers, namelijk "zulk één". Hij wordt steeds omschreven, zodat zijn naam niet bekend is. De verborgen lossers is ouder dan de geopenbaarde lossers. Typologisch gezien wil dit zeggen dat de Geest er eerder was dan de Here Jezus. De Here Jezus werd uit de Geest geboren. Daarna (ná Zijn opstanding) kennen we de Here Jezus weer als Geest. Datzelfde geldt voor het priesterschap van Melchizédek. Het priesterschap van Melchizédek kwam eerst. Daarna kwam het priesterschap van Aáron. Toen het priesterschap van Aáron verdween, kwam het priesterschap van Melchizédek weer. Christus is Koning en Hogepriester naar de ordening van Melchizédek.

Johannes 8: 51-53, 58

- 51 Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Zo iemand Mijn woord zal bewaard hebben, die zal den dood niet zien in der eeuwigheid.
52 De Joden dan zeiden tot Hem: Nu bekennen wij, dat Gij den duivel hebt. Abraham is gestorven, en de profeten; en zegt Gij: Zo iemand Mijn woord bewaard zal hebben, die zal den dood niet smaken in der eeuwigheid?
53 Zijt Gij meerder, dan onze vader Abraham, welke gestorven is, en de profeten zijn gestorven; wien maakt Gij Uzelven?
58 Jezus zeide tot hen: Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Eer Abraham was, ben Ik.

De Here Jezus Christus was er al vóórdat Abraham kwam. Ditzelfde geldt ook voor Adam. De laatste Adam (Christus; 1 Korinthe 15 : 45) was er al, voordat de eerste Adam er was. Dat is het geheim van het eerstgeboorterecht. Die het eerstgeboorterecht heeft, blijkt de tweede te zijn. Het gaat in Ruth 4 : 3 om een stuk land. Het recht van de lossing werd uitgevoerd.

Leviticus 25: 23-28

- 23 Het land ook zal niet voor altoos verkocht worden; want het land is het Mijne, dewijl gij vreemdelingen en bijwoners bij Mij zijt.
- 24 Daarom zult gij, in het ganse land uwer bezitting, lossing voor het land toelaten.
- 25 Wanneer uw broeder zal verarmd zijn, en iets van zijn bezitting verkocht zal hebben, zo zal zijn lossing, die hem nabestaande is, komen, en zal het verkochte zijns broeders lossen.
- 26 En wanneer iemand geen lossing zal hebben, maar zijn hand bekomen en hij gevonden zal hebben, zoveel genoeg is tot zijn lossing;
- 27 Dan zal hij de jaren zijner verkoping rekenen, en het overschot zal hij den man, wien hij het verkocht had, weder uitkeren; en hij zal weder tot zijn bezitting komen.
- 28 Maar indien zijn hand niet gevonden heeft, wat genoeg is, om aan hem weder uit te keren, zo zal zijn verkochte goed zijn in de hand van deszelfs koper tot het jubeljaar toe; maar in het jubeljaar zal het uitgaan, en hij zal tot zijn bezitting wederkeren.

Boaz kende de wet des HEREN en voerde deze uit. Bij de lossing ging men ervan uit dat de eigenaar zijn bezit niet vrijwillig verkocht had. Men was door omstandigheden gedwongen zijn bezit te verkopen. Het bezit kon worden gelost of het bezit kwam in het jubeljaar bij de eigenaar terug. "Heeft verkocht" is een onduidelijke vertaling. Begrijpelijker geweest zou zijn: "Naómi biedt het land te koop aan". Naómi bood het land te koop aan, omdat zij geld nodig had. Dat deed zij terecht, want het land zou gelost moeten worden door de lossing van Naómi. Het land was in het bezit van Naómi. Zij had het land niet bebouwd, omdat zij in Moab was geweest. Nu moest het land verkocht worden.

Ruth 4: 4

- 4 En ik heb gezegd: Ik zal het voor uw oor openbaren, zeggende: Aanvaard het in tegenwoordigheid der inwoners,

en in tegenwoordigheid der oudsten mijns volks; zo gij het zult lossen, los het; en zo men het ook niet zou lossen, verklaar het mij, dat ik het wete; want er is niemand, behalve gij, die het losse, en ik na u. Toen zeide hij: Ik zal het lossen.

"Gezegd" is héél letterlijk vertaald door de vertalers. Andere vertalingen hebben: "En ik heb gedacht". Het gaat om het formuleren of het onder woorden brengen van iets. Boaz had Ruth beloofd dat hij de verantwoordelijkheid voor de lossing op zich zou nemen. Hij zei tegen de andere lossing, wat die andere lossing moest doen en wat hij zelf van plan was. Wanneer de andere lossing het land dat te koop was niet wilde lossen, zou Boaz het lossen. Boaz wilde ervoor zorgen dat het met Naómi en Ruth in orde kwam. Hij vond dat de andere lossing niet uit plicht moest lossen. De andere lossing zei: "Ik zal het land lossen". De lossing stond vast. "Lossing" betekent "loskopen". Er moest een prijs betaald worden. De lossing had het recht om te lossen. Hij ging vóór andere kopers. "In tegenwoordigheid der inwoners, en in tegenwoordigheid der oudsten mijns volks" betekent dat de oudsten het volk vertegenwoordigden. De vertegenwoordiging van het volk bestond uit tien oudsten. De inwoners waren niet allemaal aanwezig. De oudsten waren getuigen.

Ruth 4: 5

- 5 Maar Boaz zeide: Ten dage, als gij het land aanvaardt van de hand van Naómi, zo zult gij het ook aanvaarden van Ruth, de Moabietische, de huisvrouw des verstorvenen, om den naam des verstorvenen te verwekken over zijn erfdeel.

Boaz vertelde dat de andere lossing bij de lossing van het land ook Ruth tot vrouw moest nemen. Naómi en Ruth waren dezelfde familie. Het land behoorde in het bezit te zijn van de familie. Wanneer het land van Naómi gekocht werd, werd het land tevens van de erfgenaam van Naómi gekocht. Ruth was de erfgenaam van Naómi. Ruth was een Moabietische. Zij was de huisvrouw van de gestorvene. Bij het lossen hoorde - indien mogelijk - het verwekken van een erfgenaam. Zo kon het land in de oorspronkelijke familie blijven.

Ruth 4: 6

- 6 Toen zeide die lossing: Ik zal het voor mij niet kunnen lossen, opdat ik mijn erfdeel niet misschien verderve; los gij mijn lossing voor u; want ik zal niet kunnen lossen.

Andere vertalingen hebben "opdat ik mijn erfdeel niet zou verderven". De lossers kon niet lossen. Hij was bang dat hij zijn erfdeel kwijtraakte door iemand anders een erfenis te geven. Hoe dat historisch allemaal in elkaar stak weten we niet. We weten niet waarom de andere lossers niet zou kunnen lossen. We weten niet hoe hij zijn erfdeel zou kunnen verderven. Het erfdeel van de andere Lossers (de verborgen Christus) is de Gemeente. De Schrift leert diverse facetten in verband met de Gemeente, zoals:

De gelovigen uit de vijfde bedeling behoren tot de Gemeente, het Lichaam van Christus.

Éfeze 1: 20-23

- 20 Die Hij (*God*) gewrocht heeft in Christus, als Hij Hem uit de doden heeft opgewekt; en heeft Hem gezet tot Zijn rechter *hand* in den hemel;
- 21 Verre boven alle overheid, en macht, en kracht, en heerschappij, en allen naam, die genaamd wordt, niet alleen in deze wereld, maar ook in de toekomstige;
- 22 En heeft alle dingen Zijn voeten onderworpen, en heeft Hem der Gemeente gegeven tot een Hoofd boven alle dingen;
- 23 Welke Zijn lichaam is, en de vervulling Desgenen, Die alles in allen vervult.

In dit gedeelte legt Paulus uit dat de Here Jezus Christus het Hoofd is van de huidige Gemeente. Iedereen die sinds de opstanding van Christus tot geloof gekomen is wordt aan die Gemeente toegevoegd. Deze Gemeente wordt hier "Zijn Lichaam" genoemd. Er is dus sprake van een onlosmakelijke band. Hoofd en Lichaam vormen samen één geheel. Dit is de meest hechte en intense band die er is. Bovendien zegt Paulus dat de Here Jezus Christus alles in allen vervult. Tevens vermeldt hij dat de Gemeente de vervulling van de Here Jezus Christus is.

De Gemeente, bestaande uit alle gelovigen uit de vijfde bedeling, is een erfdeel van de Heer.

Éfeze 1: 11, 12

- 11 In Hem, in Welken wij ook een erfdeel geworden zijn, wij, die te voren verordineerd waren naar het voornemen Desgenen, Die alle dingen werkt naar den raad van Zijn wil.
- 12 Opdat wij zouden zijn tot prijs Zijner heerlijkheid, wij, die eerst in Christus gehoopt hebben.

De Gemeente is een erfdeel van de Here Jezus Christus, opdat zij tot prijs van Zijn heerlijkheid zou zijn. De Gemeente, het Lichaam van Christus, is het loon van de Heer.

Jesaja 40: 1, 2, 5, 9, 10

- 1 Troost, troost Mijn volk, zal ulieder God zeggen.
- 2 Spreekt naar het hart van Jeruzalem, en roept haar toe, dat haar strijd vervuld is, dat haar ongerechtigheid verzoend is, dat zij van de hand des HEEREN dubbel ontvangen heeft voor al haar zonden.

- 5 En de heerlijkheid des HEEREN zal geopenbaard worden; en alle vlees te gelijk zal zien, dat het de mond des HEEREN gesproken heeft.

- 9 O Sion, gij verkondigster van goede boodschap, klim op een hogen berg; o Jeruzalem, gij verkondigster van goede boodschap, hef uw stem op met macht, hef ze op, vrees niet, zeg den steden van Juda: Zie hier is uw God!
- 10 Ziet, de Heere HEERE zal komen tegen den sterke, en Zijn arm zal heersen; ziet, Zijn loon is bij Hem, en Zijn arbeidsloon is voor Zijn aangezicht.

Wanneer de Messias komt om te heersen (om hier op aarde Zijn koninkrijk te openbaren), dan komt Hij met Zijn loon. Wanneer de Heer komt, heeft Hij het loon dat Hij voor Zijn werk ontvangen heeft bij Zich. "Zijn loon" komt overeen met "Zijn erfdeel". De Gemeente is het erfdeel dat Christus Zelf ontvangt. Er staat niet: "Hij komt met hun loon". Het loon van Jezus Christus wordt nog vaker genoemd.

Jesaja 62: 1, 2, 5, 11, 12

- 1 Om Sions wil zal ik niet zwijgen, en om Jeruzalems wil zal ik niet stil zijn; totdat haar gerechtigheid voortkome als een glans, en haar heil als een fakkel, die brandt.
- 2 En de heidenen zullen uw gerechtigheid zien, en alle koningen uw heerlijkheid; en gij zult met een nieuwen naam genoemd worden, welken des HEEREN mond uitdrukkelijk noemen zal.

- 5 Want *gelijk* een jongeling een jonkvrouw trouwt, *alzo* zullen uw kinderen u trouwen; en *gelijk* de bruidegom vrolijk is over de bruid, *alzo* zal uw God over u vrolijk zijn.

- 11 Ziet, de HEERE heeft doen horen, tot aan het einde der aarde: zegt der dochter van Sion: Zie, uw Heil komt; zie, Zijn loon is met Hem, en Zijn arbeidsloon is voor Zijn aangezicht.
- 12 En zij zullen hen noemen het heilige volk, de verlost des HEEREN; en gij zult genoemd worden de gezochte, de stad, die niet verlaten is.

"Zie uw Heil komt" wil zeggen dat Boaz komt, want Boaz betekent "de komende". Het Heil van Israël is de Messias, de Here Jezus Christus. Het loon dat de Messias bij Zich heeft, bestaat uit mensen. We vinden hier in Jesaja 62 een schitterende omschrijving van de Here Jezus Christus (inclusief de Gemeente!) en Israël:

Vers 5	een jongeling uw kinderen de bruidegom uw God	een jonkvrouw u de bruid u
Vers 12	zij zullen	hen het heilige volk de verlost des HEEREN gij de gezochte de stad, die niet verlaten is

We vinden hier een schitterende parallel. "De jongeling" is dezelfde als "uw kinderen" en als "de bruidegom", namelijk "uw God". Daarnaast vinden wij de parallel met betrekking tot Israël. "Een jonkvrouw" is dezelfde als "u" (2x) en als "de bruid". "En zij zullen hen noemen" wil zeggen dat er een groep mensen is die tot een andere groep mensen spreekt. Het Heil (de Here Jezus Christus) komt tot de dochter Sion (een gelovig Israël in de toekomst) en Zijn loon (de gelovigen van de huidige/vijfde bedeling) is bij Hem. De ene groep, namelijk "zij", zegt tegen de andere groep, namelijk "hen": "Het heilige volk, de verlost des HEEREN." Het loon van de Heer bestaat dus uit een groep mensen, namelijk: de Gemeente, het Lichaam van Christus. Dat loon/erfdeel is door God, de Vader, aan de Zoon gegeven. In het Nieuwe Testament staat deze waarheid ook.

Johannes 17: 22-24

- 22 En Ik heb hun de heerlijkheid gegeven, die Gij Mij gegeven hebt; opdat zij één zijn, gelijk als Wij Een zijn;

- 23 Ik in hen, en Gij in Mij; opdat zij volmaakt zijn in één, en opdat de wereld bekenne, dat Gij Mij gezonden hebt, en hen liefgehad hebt, gelijk Gij Mij liefgehad hebt.
- 24 Vader, Ik wil, dat waar Ik ben, ook die bij Mij zijn, die Gij Mij gegeven hebt; opdat zij Mijn heerlijkheid mogen aanschouwen, die Gij Mij gegeven hebt; want Gij hebt Mij liefgehad, voor de grondlegging der wereld.

"Die Gij Mij gegeven hebt" slaat o.a. op de gelovigen van de Gemeente. De Here Jezus Christus ontvangt van de Vader loon, vanwege het werk dat Hij tot stand gebracht heeft. De arbeider is zijn loon waardig.

Lukas 10: 5-7

- 5 En in wat huis gij zult ingaan, zegt eerst: Vrede zij dezen huize!
- 6 En indien aldaar een zoon des vredes is, zo zal uw vrede op hem rusten; maar indien niet, zo zal uw vrede tot u wederkeren.
- 7 En blijft in datzelfde huis, etende en drinkende, hetgeen van hen voorgezet wordt; want de arbeider is zijn loon waardig; gaat niet over van *het ene* huis in *het andere* huis.

Het eerste resultaat van het werk van de arbeider is het loon van de arbeider. Wanneer iemand voor een baas werkt, is zijn loon het eerste resultaat van zijn werk. Wanneer een werknemer geld voor zijn baas verdient, gaat er van dat geld eerst loon voor de werknemer af. Het eerste resultaat van het werk van de arbeid is tegelijkertijd het loon van de arbeid. Het eerste resultaat van het werk van de Here Jezus is tegelijkertijd het loon voor de Here Jezus Christus. De Gemeente is het begin van het resultaat van het werk van Christus. De Gemeente is speciaal voor Christus bestemd. Het is Zijn eigen volk en Zijn eigen loon. De Gemeente is er tot verheerlijking van Christus. (Efeze 1: 12, 14) Het is de bedoeling dat Christus alle eer krijgt. Ruth 4: 6 spreekt over de lossen die niet kan lossen. Hij wil zijn erfdeel niet verdoen. Historisch gezien begrijpen we deze dingen misschien niet, maar typologisch en profetisch is het niet zo moeilijk. Christus lost Israël nu niet, omdat Hij anders Zijn erfdeel zou schaden. Dat wil zeggen dat Israël terwille van de Gemeente nog niet gelost wordt. Deze waarheid is bekend uit Romeinen 11.

Romeinen 11: 8-15

- 8 (Gelijk geschreven is: God heeft hun gegeven een geest des

- diepen slaaps; ogen om niet te zien, en oren om niet te horen) tot op den huidigen dag.
- 9 En David zegt: Hun tafel worde tot een strik, en tot een val, en tot een aanstoot, en tot een vergelding voor hen.
 - 10 Dat hun ogen verduisterd worden, om niet te zien; en verkrom hun rug allen tijd.
 - 11 Zo zeg ik dan: Hebben zij gestruikeld, opdat zij vallen zouden? Dat zij verre; maar door hun val is de zaligheid den heidenen geworden, om hen tot jaloersheid te verwekken.
 - 12 En indien hun val de rijkdom is der wereld, en hun vermindering de rijkdom der heidenen, hoeveel te meer hun volheid!
 - 13 Want ik spreek tot u, heidenen, voor zoveel ik der heidenen apostel ben; ik maak mijn bediening heerlijk;
 - 14 Of ik enigszins mijn vlees tot jaloersheid verwekken, en enigen uit hen behouden mocht.
 - 15 Want indien hun verwerping de verzoening is der wereld, wat zal de aanneming wezen, anders dan het leven uit de doden.

Hier wordt over de val van Israël gesproken. Zij is door haar ongeloof terzijde gesteld. Haar verlossing en bekering is uitgesteld ten behoeve van de heidenen. De heidenen zouden eerst verzameld worden tot een volk voor Zijn Naam. Daarna zou Christus wederkeren voor Israël.

Handelingen 15: 12-16

- 12 En al de menigte zweeg stil, en zij hoorden Barnabas en Paulus verhalen, wat grote tekenen en wonderen God door hen onder de heidenen gedaan had.
- 13 En nadat deze zwegen, antwoordde Jakobus, zeggende: Mannen broeders, hoort mij.
- 14 Simeon heeft verhaald hoe God eerst de heidenen heeft bezocht, om uit *hen* een volk aan te nemen door (voor) Zijn Naam.
- 15 En hiermede stemmen overeen de woorden der profeten, gelijk geschreven is:
- 16 Na dezen zal Ik wederkeren, en weder opbouwen de tabernakel van David, die vervallen is, en hetgeen daarvan verbroken is, weder opbouwen, en Ik zal denzelven weder oprichten.

Paulus citeert hier Amos 9.

Amos 9: 8-12

- 8 Ziet, de ogen des Heeren HEEREN zijn tegen dit zondig koninkrijk, dat Ik het van den aardbodem verdelge; behalve dat Ik het huis Jakobs niet ganselijk zal verdelgen, spreekt de HEERE.
- 9 Want ziet, Ik geef bevel, en Ik zal het huis Israëls onder al de heidenen schudden, gelijk als zaad geschud wordt in een zeef; en niet een steentje zal er ter aarde vallen.
- 10 Alle zondaars Mijns volks zullen door het zwaard sterven; die daar zeggen: Het kwaad zal tot ons niet genaken, noch ons voorkomen.
- 11 Te dien dage zal Ik de vervallen hut van David weder oprichten, en Ik zal haar retten vertuinen, en wat aan haar is afgebroken, weder oprichten, en zal ze bouwen, als in de dagen van ouds;
- 12 Opdat zij erfelijk bezitten het overblijfsel van Edom, en al de heidenen, die naar Mijn Naam genoemd worden, spreekt de HEERE, Die dit doet.

In Amos 9 : 11 staat niet: "Na dezen", maar "Te dien dage". Paulus legt uit dat God éérs een volk voor Zijn Naam zal verzamelen en pas daarna de vervallen hut van David zal oprichten. "Te dien dage" wijst dus op de tijd die ná de tijd van de Gemeente zal aanbreken. De wederkomst van Christus en de wederoprichting van de tabernakel van David wordt dus - ter wille van de Gemeente - uitgesteld. Het gebeurt wel, maar op een later tijdstip, omdat er eerst wat anders moest gebeuren. Indien de Heer toén Israël had gelost, zou er nooit een Gemeente tot stand zijn gekomen. In het boek Ruth wijst het erfdeel van de onbekende lossers op het volk uit de heidenen. De Heer verwerft Zich eerst een erfdeel (de Gemeente van de vijfde bedeling, die Zijn lichaam is) dat Hij niet in gevaar wil brengen door Ruth (het toekomstige, gelovig Israël) te lossen. Ruth wordt pas daarna gelost, namelijk door de geopenbaarde lossers, Boaz. De lossing door Boaz is dus een type van de wederoprichting van de tabernakel van David. Dit gebeurt pas als de Here Jezus Christus zichtbaar op aarde verschijnt. Als de Gemeente is voltooid en is opgenomen in de wolken, de Heer tegemoet in de lucht (1Thessalonicenzen 4 : 13-18) dan is het erfdeel van de Heer veilig gesteld. Daarna vindt de openbaring van Hem, Die komen zou, plaats. Dat is immers de betekenis van de naam Boaz. Hij, Die komen zou, is de Man geweldig van vermogen. (Ruth 2 : 1) De Here Jezus zal Zelf verschijnen. Hij zal Israël lossen en haar ondertrouwen.

Hoséa 2: 15-19

- 15 En het zal te dien dage geschieden, spreekt de HEERE, dat gij *Mij* noemen zult: Mijn Man; en *Mij* niet meer noemen zult: Mijn Baäl!
- 16 En Ik zal de namen der Baäls van haar mond wegdoen; zij zullen niet meer bij hun namen gedacht worden.
- 17 En Ik zal te dien dage een verbond voor hen maken met het wild gedierte des velds, en met het gevogelte des hemels, en het kruipend gedierte des aardbodems; en Ik zal den boog, en het zwaard, en den krijg van de aarde verbreken, en zal hen in zekerheid doen nederliggen.
- 18 En Ik zal u *Mij* ondertrouwen in eeuwigheid; ja, Ik zal u *Mij* ondertrouwen in gerechtigheid en in gericht, en in goedertierenheid en in barmhartigheden.
- 19 En Ik zal u *Mij* ondertrouwen in geloof; en gij zult den HEERE kennen.

In de vertaling van het NBG staat dat Hij Israël tot bruid zal verwerven. Israël werd terzijde gesteld en hun verlossing werd uitgesteld. In die tijd heet Israël Lo-Ammi (= niet Mijn volk) en Lo-Rucháma (= niet ontfermd).

Hoséa 1: 1, 2, 6, 8-12

- 1 Het woord des HEEREN, dat geschied is tot Hoséa, den zoon van Beëri, in de dagen van Uzzia, Jotham, Achaz, Hizkia, koningen van Juda, en in de dagen van Jeróbeam, zoon van Joas, koning van Israël.
- 2 Het begin van het woord des HEEREN door Hoséa. De HEERE dan zeide tot Hoséa: Ga henen, neem u een vrouw der hoererijen, en kinderen der hoererijen; want het land hoereert ganselijk van achter den HEERE.
- 6 En zij ontving wederom, en baarde een dochter; en Hij zeide tot hem: Noem haar naam Lo-Rucháma; want Ik zal *Mij* voortaan niet meer ontfermen over het huis Israëls, maar Ik zal ze zekerlijk wegvoeren.
- 8 Als zij nu Lo-Rucháma gespeend had, ontving zij, en baarde een zoon.
- 9 En Hij zeide: Noem zijn naam Lo-Ammi; want gijlieden zijt *Mijn* volk niet, zo zal Ik ook de uwe niet zijn.
- 10 Nochtans zal het getal der kinderen Israëls zijn als het zand der zee, dat niet gemeten noch geteld kan worden;

en het zal geschieden dat ter plaatse, waar tot hen gezegd zal zijn: Gijlieden zijt *Mijn* volk niet; tot hen gezegd zal worden: Gij zijt kinderen des levenden Gods.

- 11 En de kinderen van Juda, en de kinderen Israëls zullen samenvergaderd worden, en zich een enig hoofd stellen, en uit het land optrekken; want de dag van Jizreël zal groot zijn.
- 12 Zegt tot uw broederen: Ammi, en tot uw zusteren: Rucháma.

Israël is nu niet het volk van de Heer (Lo-Ammi) en niet ontfermd (Lo-Ruchma). Wanneer Israël gelost zal zijn (op grond van geloof) wordt zij het volk van God (Mijn volk) en vindt zij ontferming in de ogen van de Heer (ontferming). De onbekende lossen wordt "zulk één" genoemd. In het Hebreeuws is dat "ploni almoni". Deze uitdrukking komt driemaal voor in de Bijbel. Naast Ruth 4: 1 komt het nog voor in 1Samuël 21: 2 en in 2Koningen 6: 8.

1Samuël 21: 1, 2

- 1 Toen kwam David te Nob, tot den priester Achimélech; en Achimélech kwam bevende David tegemoet, en hij zeide tot hem: Waarom zijt gij alleen, en geen man met u?
- 2 En David zeide tot den priester Achimélech: De koning heeft mij een zaak bevolen, en zeide tot mij: Laat niemand iets van de zaak weten, om dewelke ik u gezonden heb, en die ik u geboden heb; den jongelingen nu heb ik de plaats van zulk één te kennen gegeven.

2Koningen 6: 8, 9

- 8 En de koning van Syrië voerde krijg tegen Israël, en beraadslaagde zich met zijn knechten, zeggende: Mijn legering zal zijn in de plaats van zulk één.
- 9 Maar de man Gods zond henen tot den koning van Israël, zeggende: Wacht u, dat gij door die plaats niet trekt, want de Syriërs zijn daarhenen afgekomen.

"Ploni" betekent "mijn scheiding" en komt van het werkwoord "palah", dat vertaald kan worden met "scheiden", "afhouwen", "apart zetten", "verschil maken". Als zelfstandig naamwoord kan het vertaald worden met "wonderlijk". "Almoni" betekent "mijn doofheid" en is afgeleid van "a'lam", dat vertaald kan worden met "stom", "stil", "bindende" of

"gemeente". Het houdt tevens verband met het woord "almon", dat "weduwschap" betekent. "Almanah" betekent "weduwe". Doofheid en weduwschap duiden allebei op "scheiding". Wanneer men doof is, hoort men de ander niet. Men kan het Woord niet horen. Wanneer men weduwe of weduwnaar is heeft men geen contact meer met de ander uit het huwelijk. Doofheid en weduwschap zijn een beeld van de dood. Er is namelijk geen communicatie. Dood is het tegenovergestelde van leven (= gemeenschap hebben, communiceren). Doofheid en weduwschap brengen op een andere wijze dezelfde betekenis naar voren. De betekenissen van ploni en almoni kunnen we typologisch toepassen op de verborgen Christus. Ten eerste is er scheiding (= ploni) tussen de Heer en Israël. Christus heeft Zijn aangezicht voor Israël verborgen toen Hij naar de hemel ging. Christus kent Israël niet en Israël kent Christus niet.

Johannes 1: 6-11

- 6 Er was een mens van God gezonden, wiens naam was Johannes.
- 7 Deze kwam tot een getuigenis, om van het Licht te getuigen, opdat zij allen door hem geloven zouden.
- 8 Hij was het Licht niet, maar was gezonden, opdat hij van het Licht getuigen zou.
- 9 Dit was het waarachtige Licht, Hetwelk verlicht een ieder mens, komende in de wereld.
- 10 Hij was in de wereld, en de wereld is door Hem gemaakt; en de wereld heeft Hem niet gekend.
- 11 Hij is gekomen tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen.

De Here Jezus Christus kwam tot de Zijnen (Israël), maar zij hebben Hem niet aangenomen. De Here Jezus Christus woonde in Israël, maar Hij heeft Zich daaruit teruggetrokken. In de typologie van Ruth 4 gaat het niet om de scheiding in het huwelijk van de Heer en Israël. Ten tweede is de Heer doof voor Israël. Dat staat in de profetie van Jeremia. Zijn woorden zijn nog steeds actueel. De situatie van toen is profetisch voor de situatie van de huidige/vijfde bedeling. In de tijd van Jeremia was het grootste deel van het ongelovige Israël in ballingschap. Dat is nu nog zo. Het overgebleven volk in het land meende, dat de Heer haar wel zou uitreddenen. De Heer had immers vele Messiaanse beloften aan Israël gedaan! Valse profeten vertelden dat de Heer voor Jeruzalem zou zorgen en dat de stad niet verwoest zou worden. Jeremia moest tegen het volk zeggen dat de stad wél verwoest zou worden. Bovendien zei de Heer in Jeremia 11 : 14 tot Jeremia dat hij niet voor dat ongelovige volk mocht bidden.

Jeremia 11: 12-15

- 12 Dan zullen de steden van Juda en de inwoners van Jeruzalem henengaan, en roepen tot de goden, dien zij gerookt hebben; maar zij zullen hen gans niet kunnen verlossen ten tijde huns kwaads.
- 13 Want naar het getal uwer steden zijn uw goden geweest, o Juda! en naar het getal der straten van Jeruzalem hebt gijlieden altaren gesteld voor die schaamte, altaren om den Baäl te roken.
- 14 Gij dan, bid niet voor dit volk, en hef geen geschrei noch gebed voor hen op; want Ik zal niet horen, ten tijde als zij over hun kwaad tot Mij zullen roepen.
- 15 Wat heeft Mijn beminde in Mijn huis te doen, dewijl zij die schandelijke daad met velen doet, en het heilige vlees van u geweken is? Wanneer gij kwaad doet, dan springt gij op van vreugde.

Israël diende andere goden in plaats van de HEERE. Daarom zei de Heer tegen Jeremia dat hij niet voor het volk mocht bidden. De Heer zou namelijk niet naar Israël en ook niet naar Jeremia luisteren. Hij hield Zich doof. Israël was door de HEERE bemind, maar de HEERE duldde haar niet langer in Zijn huis, omdat zij schandelijke daden had gedaan. De Heer verborg Zich voor Israël en hield Zich doof voor haar. De situatie is nu nog steeds hetzelfde. Nadat Israël de opgestane Heer had afgewezen is zij (opnieuw) in ballingschap gezonden. Uit die ballingschap is zij nog steeds niet teruggekeerd, omdat er slechts sprake is van een ongelovig volk. Er zijn zijn weliswaar joden die naar het land zijn teruggekeerd, maar zij zullen er alsnog door de Heer Zelf uit worden verwijderd, want het land is van de Heer en Hij geeft het slechts aan een gelovig volk! We denken dat het heel normaal is dat de mensheid zijn eigen gang gaat en dat God niets van Zich laat horen. Dat is helemaal niet normaal! De normale situatie is dat God Zich wél met de mens bemoeit. God is Woord en door Zijn Woord openbaart Hij Zichzelf. God sprak tot de mensen (zéker tot de gelovigen) en de mensen spraken tot God. God wandelde met de mens. Dat lezen we regelmatig in het Oude Testament (Adam, Henoeh, Abraham, Mozes, David). God bemoeide Zich met de economische, de politieke en de natuurkundige situatie. De Schepper heeft de schepping gemaakt en het is normaal dat de Schepper Zich met die schepping bemoeit!

De situatie waarin wij sinds de opstanding van Christus leven is uitzonderlijk. Die situatie vinden wij weliswaar normaal, terwijl het niet normaal is. De Schepper heeft Zich teruggetrokken van Zijn schepping

en verbergt Zich voor de schepping. De Schepper heeft alleen Zijn Woord achtergelaten. Hij geeft bovendien Zijn Geest aan een ieder die tot geloof in de Here Jezus Christus komt. Het geven van de Geest is geen openbaring van God aan ons. Het is juist andersom: het is een verberging. De Heer verbergt Zich in ons door Zijn Geest. De Geest is immers het onzichtbare en het onkenbare! De normale situatie is dat God spreekt. Het zou bijzonder moeten zijn als God niet spreekt. Het kenmerk van deze tegenwoordige tijd (de huidige, vijfde bedeling) is dat God niet spreekt. De vijfde bedeling begon bij de opstanding van de Here Jezus Christus en eindigt op het moment dat Christus Zijn Lichaam letterlijk tot Zich trekt, (1 Thessalonicenzen 4 : 13-18) ook wel "de opname van de Gemeente" genoemd. Christus heeft officieel de hoogste positie in de wereld.

Matthéüs 28:16-18

- 16 En de elf discipelen zijn heengegaan naar Galiléa, naar den berg, waar Jezus hen bescheiden had.
- 17 En als zij Hem zagen, baden zij Hem aan; doch sommigen twijfelden.
- 18 En Jezus, bij hen komende, sprak tot hen, zeggende: Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde.

Hoewel Hij alle macht in hemel en op aarde heeft, maakt Hij momenteel geen gebruik van die macht. Christus heeft Zich van de wereld afgescheiden en is Hij doof voor de wereld. Christus heeft Zijn aardse positie opgegeven ter wille van de gemeente, die Zijn lichaam is.

Éfeze 5: 25-27

- 25 Gij mannen, hebt uw eigen vrouwen lief, gelijk ook Christus de Gemeente liefgehad heeft, en Zichzelf voor haar heeft overgegeven;
- 26 Opdat Hij haar heiligen zou, haar gereinigd hebbende met het bad des waters door het Woord.
- 27 Opdat Hij haar Zichzelf heerlijk zou voorstellen, een Gemeente, die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks, maar dat zij zou heilig zijn en onberispelijk.

Wanneer Zijn werk met betrekking tot de Gemeente is afgerond, zal Hij Zich weer met het volk Israël en met de overige volkeren gaan bemoeien. De Bijbel bevat de gehele heilshistorie; vanaf Adam tot en met de komst van de nieuwe schepping. Profetieën spreken over dingen die gebeuren moesten (als vóór-ervulling) en nog gebeuren moeten (als definitieve

ervulling). Wat in een profetie door God wordt voorzien, gebeurt ook. God zwijgt gedurende de vijfde bedeling. Dat gaf ánderen het idee om "het gat" op te vullen. Men ging over tot het schrijven van o.a. de Koran en het boek van Mormon. Dat gat in de geschiedenis is de vijfde bedeling. De bedeling van de genade. God regeert vanuit genade, wat inhoudt dat Hij feitelijk niet ingrijpt. Het enige dat Hij doet is Zijn werk in en door gelovigen. Het is dus een Bijbels en een historisch feit dat God Zich al tweeduizend jaren niet met het wereldgebeuren bemoeit. God houdt deze wereld wel in stand, want anders was het allang met deze schepping gedaan. God bemoeit Zich ook niet met het lot van Israël, maar Hij heeft er wel voor gezorgd dat Israël in stand bleef.

"Ploni almoni" is een beeld van de Here Jezus Christus, Die afgezonderd is. Hij is gescheiden van de wereld en doof voor de wereld. Dat God doof is voor deze wereld is niet zo erg. Het is wel erg wanneer deze wereld doof is voor God. Het gaat er niet om dat God luistert naar wat wij te zeggen hebben. Het gaat erom dat wij luisteren naar wat God te zeggen heeft! Wat God te zeggen heeft, heeft Hij allemaal al gezegd. Het is opgeschreven in Zijn Woord! Hij verlangt van de mens dat hij dat Woord serieus neemt en zich daaraan onderwerpt; in geloof! Wanneer iemand naar Gods Woord luistert en tot geloof komt, dan trekt God hem uit deze tegenwoordige, boze wereld. Wanneer iemand tot geloof komt, wordt hij een lid van het Lichaam van Christus, de Gemeente. Hij heeft de Heer nog nooit letterlijk gezien. De kern van de huidige bedeling van de genade is dat de gelovige Christus kent als de Onzienlijke (de Geest). Christus is in de gelovige. "Ploni almoni" - zulk één - is de eerste lossen. Boaz is de tweede lossen. Zo is de Gemeente (het Lichaam van Christus) het eerste volk dat gelost wordt. Israël (de toekomstige bruid van Christus) is het tweede volk dat gelost zal worden.

Ruth 4: 7

- 7 Nu was dit van ouds een gewoone in Israël, bij de lossing en bij de verwisseling, om de ganse zaak te bevestigen, zo trok de man zijn schoen uit en gaf die aan zijn naaste; en dit was tot een getuigenis van Israël.

"Van ouds" betekent dat het in de wet van Israël stond. Israël had vele wetten van de HEERE gekregen. Dit wil niet zeggen dat die oudtestamentische wetten ook daadwerkelijk gehanteerd werden. De vertalers hebben er ten onrechte "een gewoone" tussen gezet. Dat is een misverstand. De wetten werden slechts bij hoge uitzondering gehanteerd. Enkele voorbeelden:

Het loofhuttenfeest is maar tweemaal in de historie van Israël gevierd. (Ezra 3: 4; 1 Koningen 8: 2, 65; Johannes 7: 2) Sinds men de Messias verworpen heeft viert men het loofhuttenfeest echter elk jaar. Het pascha werd eveneens slechts zelden gevierd. Het sabbatsjaar werd evenmin gevierd, omdat het land dan elk zevende jaar braak moest blijven liggen. De Babylonische ballingschap kwam over Israël, omdat men zeventig sabbatsjaren had overgeslagen. Het land werd door de HEERE verwoest en zeventig jaar braak gelegd. Het jubeljaar (het jaar waarin de terug-gave van al het onroerend goed moest plaatsvinden) werd evenmin gehouden. We kennen de wet op het Nazireeërschap.

Numeri 6: 1-8

- 1 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende:
- 2 Spreek tot de kinderen Israëls, en zeg tot hen: Wanneer een man of een vrouw zich afgescheiden zal hebben, belovende de gelofte eens Nazireeërs, om zich den HEERE af te zonderen;
- 3 Van wijn en sterken drank zal hij zich afzonderen; wijnedik, en edik van sterken drank zal hij niet drinken, noch enige vochtigheid van druiven zal hij drinken, noch verse of gedroogde druiven eten.
- 4 Al de dagen van zijn Nazireeërschap zal hij niet eten van iets, dat van den wijnstok des wijns gemaakt is, van de kernen af tot de basten toe.
- 5 Al de dagen der gelofte van zijn Nazireeërschap zal het scheermes over zijn hoofd niet gaan; totdat die dagen vervuld zullen zijn, die hij zich den HEERE zal afgezonderd hebben, zal hij heilig zijn, latende de lokken van het haar zijns hoofds wassen.
- 6 Al de dagen, die hij zich den HEERE zal afgezonderd hebben, zal hij tot het lichaam eens doden niet gaan.
- 7 Om zijn vader of om zijn moeder, om zijn broeder of om zijn zuster, om hen zal hij zich niet verontreinigen, als zij dood zijn; want het Nazireeërschap zijns Gods is op zijn hoofd.
- 8 Al de dagen van zijn Nazireeërschap is hij den HEERE heilig.

In het Oude Testament kennen we slechts één Nazireeër, namelijk Simson. De Here Jezus was geen Nazireeër, want Hij dronk wijn. Een Nazireeër mocht geen wijn drinken. Men noemde Jezus zelfs een wijn-zuiper. (Matthéüs 11: 19)

De wet op de lossing werd evenmin gehanteerd. "Van ouds" betekent dat de lossing in de wet stond. De toepassing van die wet was niet gebruikelijk. "Bij de lossing en bij de verwisseling" betekent "bij de verwisseling van de lossing". Lossing en verwisseling zijn twee totaal verschillende begrippen. Hier worden ze tot één gemaakt. Verwisselen betekent dat niet de één, maar de ander lost. Dit is een mooi voorbeeld van een hendiadys. "Lossing en verwisseling" kan het beste vertaald worden met "lossing, namelijk verwisseling" of "bij de verwisseling van de lossing zijn". De ene losser (zulk één) gaf zijn functie over aan de andere losser (Boaz). Wij weten dat de meeste wetten en inzettingen, die door God waren gegeven, in de praktijk van het volk Israël zelden of nooit werden toegepast. Uit Ruth 4: 7 is te concluderen dat de wet op de lossing wel werd toegepast in Israël. Het recht om te lossen gold voor iedereen; óók voor de heidenen. Het uittrekken van de schoen gebeurde volgens voorschrift om de wisseling van de lossing te bekrachtigen. Degene die niet wilde lossen, trok zijn schoen uit en gaf hem aan zijn naaste, die wel wilde lossen. "Tot een getuigenis" wil zeggen dat iedereen de wisseling van de lossing kon zien. Het uittrekken van de schoen was een demonstratie. De wet van het zwagerhuwelijk (het leviraatshuwelijk) staat in Deuteronomium 25. Het eerste gedeelte van deze wet is al behandeld bij Ruth 2: 1. Daaruit blijkt dat het zwagerhuwelijk deel uitmaakte van de lossing. De lossing had immers te maken met het in stand houden van het erfrecht! De lossers moest naast de erfenis ook voor een erfgenaam zorgen, wanneer er nog geen erfgenaam was. Dat was zijn verantwoordelijkheid.

Deuteronomium 25: 5-10

- 5 Wanneer broeders samenwonen, en één van hen sterft, en geen zoon heeft, zo zal de vrouw des verstorvenen aan geen vreemden man daarbuiten worden; haar mans broeder zal tot haar ingaan, en nemen haar zich ter vrouwe, en doen haar den plicht van eens mans broeder.
- 6 En het zal geschieden, dat de eerstgeborene, dien zij zal baren, zal staan in den naam zijns broeders, des verstorvenen; opdat zijn naam niet uitgedelgd worde uit Israël.
- 7 Maar indien dezen man zijns broeders vrouw niet bevalen zal te nemen, zo zal zijn broeders vrouw opgaan naar de poort tot de oudsten, en zeggen: Mijns mans broeder weigert zijn broeder een naam te verwekken in Israël; hij wil mij den plicht van eens mans broeders niet doen.
- 8 Dan zullen hem de oudsten zijner stad roepen, en tot hem spreken; blijft hij dan daarbij staan, en zegt: Het bevalt mij niet haar te nemen;
- 9 Zo zal zijns broeders vrouw voor de ogen der oudsten tot

hem toetreden, en zijn schoen van zijn voet uittrekken, en spuwen in zijn aangezicht, en zal betuigen en zeggen: Alzo zal dien man gedaan worden, die zijns broeders huis niet zal bouwen.

- 10 En zijn naam zal in Israël genoemd worden: Het huis desgenen, dien de schoen uitgetogen is.

De weduwe trouwde met de broer van haar overleden man. De eerstgeborene uit dat huwelijk werd de erfgenaam van de overledene. Wanneer iemand deze wet niet wilde uitvoeren en ook ten overstaan van de oudsten in de poort, bleef bij zijn weigering om de weduwe te trouwen, dan zou zijn schoen uitgetrokken worden. De weduwe moest voor de ogen van de oudsten zijn schoen uitdoen. De schoen heeft met de aardse positie (het staan in deze wereld) van de mens te maken. Het uitdoen van de schoen betekende een verandering van positie. Toen Mozes voor de Heer verscheen, moest hij zijn schoenen van zijn voeten doen.

Exodus 3: 1-6

- 1 En Mozes hoedde de kudde van Jethro, zijn schoonvader, den priester in Midian; en hij leidde de kudde achter de woestijn, en hij kwam aan den berg Gods, aan Horeb.
- 2 En de Engel des HEEREN verscheen hem in een vuurvlam uit het midden van een braambos; en hij zag, en ziet, het braambos brandde in het vuur, en het braambos werd niet verteerd.
- 3 En Mozes zeide: Ik zal mij nu daarheen wenden, en bezien dat grote gezicht, waarom het braambos niet verbrandt.
- 4 Toen de HEERE zag, dat hij zich daarheen wendde, om te bezien, zo riep God tot hem uit het midden van het braambos, en zeide: Mozes, Mozes! En hij zeide: Zie, *hier* ben ik!
- 5 En Hij zeide: Nader hier niet toe; trek uw schoenen uit van uw voeten; want de plaats, waarop gij staat, is heilig land.
- 6 Hij zeide voorts: Ik ben de God uws vaders, de God van Abraham, de God van Izak en de God van Jakob. En Mozes verborg zijn aangezicht, want hij vreesde God aan te zien.

"Het uitdoen van de schoen" is een beeld van de dood (het afleggen van de aardse positie; het aardse bestaan). Het lichaam wordt afgelegd. Dit beeld maakt duidelijk dat "sterven" de enige manier is om tot God te naderen. Wij kunnen tot God naderen, omdat wij met Christus gestorven zijn. We hebben onze aardse positie opgegeven. Dat komt overeen met

het uittrekken van de schoen. Wanneer een ander de schoen aandoet, wijst dat op erfrecht. De bezittingen van de één gaan over naar de ander. De erfgenaam (de opvolger) gaat dan in de schoenen staan van degene die uit de wereld verdwijnt. Dit brengt ons bij de positie van de Here Jezus. De Here Jezus heeft Zich een speciale, hoge positie verworven door Zijn opstanding uit de dood. Christus leeft en toch geeft Hij Zijn aardse positie op. Hij trok Zijn schoen uit op de Olijfberg en voer ten hemel. Hij verbergt Zich voor de wereld en Zijn volk, dat Hem niet wil accepteren. We kunnen het beeld nog verder terugdraaien naar de kruisiging, omdat de Here Jezus toen stierf. De positie die de Here Jezus bij Zijn geboorte op aarde had, heeft Hij afgelegd door Zich in de dood te geven. De Here Jezus Christus was de Rechthebber op de troon van David, zoals uit het geslachtsregister van Matthéus 1 blijkt. Alle rechthebbers vanaf Adam stierven. Bij de geboorte van de Here Jezus was Jozef de troonpretendent. Jozef werd de zone Davids genoemd. (Matthéus 1: 20) Zolang Jozef de erfgenaam van David was, was de Here Jezus dat nog niet. Na Jozef overlijden werd de Here Jezus de Erfgenaam. Blijkbaar is Jozef daarom zo vroeg gestorven. Bij de 12-jarige Jezus in de tempel horen we voor de laatste maal van Jozef.

Lukas 2: 45-49

- 45 En als zij (*Jozef en Maria*) Hem niet vonden, keerden zij wederom naar Jeruzalem, Hem zoekende.
- 46 En het geschiedde, na drie dagen, dat zij Hem vonden in den tempel, zittende in het midden der leraren, hen horende, en hen ondervragende.
- 47 En allen, die Hem hoorden, ontzetten zich over Zijn verstand en antwoorden.
- 48 En zij, Hem ziende, werden verslagen; en Zijn moeder zeide tot Hem: Kind! waarom hebt Gij ons zo gedaan? Zie, Uw vader en ik hebben U met angst gezocht.
- 49 En Hij zeide tot hen: Wat is het, dat gij Mij gezocht hebt? Wist gij niet, dat Ik moet zijn in de dingen Mijns Vaders?

De Here Jezus werd door de dood van Jozef de Erfgenaam van de troon van David. Door de opstanding uit de dood werd Hij de laatste en eeuwige Erfgenaam. Christus heeft door de opstanding de dood overwonnen. Hij had onvergankelijk leven in Zich. Hij zal de onvergankelijke troon van David herstellen in het onwankelbare koninkrijk. Christus gaf Zijn aardse positie, die Hij na de opstanding uit de dood verkreeg, op. Hij verborg Zijn aangezicht. Christus werd afgesneden van de wereld en van Israël. Hij gaf Zijn aardse positie op: Hij trok Zijn schoen uit! Wanneer Christus straks

opnieuw op de Olijfberg zal staan (de plaats van de hemelvaart), dan zal Hij weer in Zijn schoenen gaan staan. Bij de wederkomst op de Olijfberg zal Christus Zijn aardse rechten alsnog claimen. Dán zal Hij Zijn aangezicht niet meer verbergen. Dan zal Hij Zich over Israël ontfermen.

Ruth 4:8

8 Zo zeide de lossers tot Boaz: Aanvaard gij het voor u; en hij trok zijn schoen uit.

De schoen van "ploni almoni" (zulk één) werd aan Boaz gegeven. Dat is een beeld van de Heer Die ten hemel voer. De Heer heeft Zijn schoen niet nodig. Hij draagt het losserschap over aan Degene Die in de toekomst zal wederkomen. Boaz is een type van Christus Die Zijn schoen weer aantrekt. We lezen niet dat ploni almoni in zijn gezicht gespuugd werd. Bovendien was de vrouw niet bij de lossing aanwezig. Boaz kwam namens de vrouw. Normaal gesproken zou de lossers die niet wilde lossen openlijk te schande gemaakt worden. Dat gebeurde hier niet. "Schoen" staat in het enkelvoud. Er was dus één schoen. Dit betekent typologisch dat Christus in één opzicht van Zijn rechten afzag. We kunnen niet zeggen dat de Heer compleet van Zijn rechten afzag. Hij zag alleen in verband met de aarde van zijn rechten af. Aan de ene kant is er verschil tussen de Heilige Geest (Christus nu) en Christus als Lossers van Israël in de toekomst. Aan de andere kant is Hij Dezelfde. Hij houdt Zijn andere schoen gewoon aan.

Ruth 4:9

9 Toen zeide Boaz tot de oudsten en al het volk: Gijlieden zijt heden getuigen, dat ik aanvaard heb alles, wat van Elimélech geweest is, en alles, wat van Chiljon en Machlon geweest is, van de hand van Naómi.

Al de bezittingen van Elimélech, van Chiljon en van Machlon waren bij Naómi terechtgekomen. Boaz zei dat hij al deze bezittingen aanvaardde. De oudsten en het volk waren getuigen. "Getuigen" wil zeggen dat het in het openbaar gebeurde.

Ruth 4:10

10 Daartoe aanvaard ik mij ook Ruth, de Moabietische, de huisvrouw van Machlon, tot een vrouw, om den naam des verstorvenen over zijn erfdeel te verwekken, opdat de naam des verstorvenen niet worde uitgeroeid van zijn broederen, en van de poort zijner plaats; gijlieden zijt heden getuigen.

De eerste lossers aanvaardde Ruth niet. Boaz aanvaardde Ruth, de Moabietische, wel. De eerstgeborene van Ruth en Boaz zou formeel (volgens de wet) de erfgenaam van Machlon zijn. Daarmee zou hij ook de erfgenaam van Elimélech zijn. Boaz begon en eindigde zijn toespraak met: Gijlieden zijt heden getuigen. (vers 9 en 10) Het was een officiële zaak. Daarom werd het wereldkundig gemaakt. Het verwekken van nageslacht slaat op de wedergeboorte van Israël.

Ruth 4:11

11 En al het volk, dat in de poort was, mitsgaders de oudsten zeiden: Wij zijn getuigen; de HEERE make deze vrouw, die in uw huis komt, als Rachel en als Lea, die beiden het huis van Israël gebouwd hebben; en handel kloekelijk in Efratha, en maak uw naam vermaard in Bethlehem!

Rachel en Lea waren de twee stammoeders van Israël en de twee vrouwen van Jakob. Rachel en Lea zijn beide een type van het volk Israël. Ruth werd eveneens een stammoeder van Israël. De Heer maakte Ruth als Rachel en Lea. Zij werd degene die het huis van Israël zou bouwen. Uit Ruth werden uiteindelijk David - en nog later - de Here Jezus geboren. De Here Jezus is Degene Die het huis werkelijk zal bouwen. Christus bouwt eerst de Gemeente. Hij zal, als de Zone Davids, Israël in de toekomst bouwen. "Efratha" betekent "vruchtbaar zijn" of "vruchtbaarheid". Efratha heeft te maken met het voortbrengen van vrucht. "Vrucht" is in het Hebreeuws "peri". Dit woord houdt verband met Efratha. In Efratha zou nieuw leven geboren worden. Rachel stierf in Efratha, maar het huis werd gebouwd, want zij had een zoon geboord.

Genesis 35:16-19

- 16 En zij reisden van Beth-el; en er was nog een kleine streek lands om tot Efrath te komen; en Rachel baarde, en zij had het hard in haar baren.
- 17 En het geschiedde, als zij het hard had in haar baren, zo zeide de vroedvrouw tot haar: Vrees niet; want dezen zoon zult gij ook hebben!
- 18 En het geschiedde, als haar ziel uitging (*want zij stierf*), dat zij zijn naam noemde Ben-oni; maar zijn vader noemde hem Benjamin.
- 19 Alzo stierf Rachel; en zij werd begraven aan den weg naar Efrath, hetwelk is Bethlehem.

"Maak naam vermaard in Bethlehem!" De enige naam die vermaard wordt, is de Naam van Jehovah. In Bethlehem zou de Here Jezus geboren worden. Bethlehem is de stad van David. (Lukas 2 : 4) Dat is een verwijzing naar de geschiedenis van Elimelech en Naómi. Zij woonden in Bethlehem, evenals Boaz en Ruth. Later woonde David in deze stad.

Ruth 4: 12

12 En uw huis zij, als het huis van Perez (die Thamar aan Juda baarde), van het zaad, dat de HEERE u geven zal uit deze jonge vrouw.

"Perez" betekent in deze vorm "breuk" (scheiding). Perez is eveneens verwant aan het woord "peri", dat "vrucht" betekent. Perez heeft dus met "vrucht" en met "breuk" te maken. Het zijn synonieme begrippen. Het betekent dat er alleen vrucht komt als er iets gebroken wordt. Er moet ergens een bres (Perez) komen voordat er vrucht voortgebracht kan worden. Het zaad van Ruth zou moeten zijn als het zaad van Juda. Het is opmerkelijk dat juist hier naar de geschiedenis van Juda en Thamar uit Genesis 38 wordt verwezen. Thamar zorgde er voor dat Juda in het verborgen haar lossers was. Zo kwam er nieuw leven tot stand, hoewel Juda het niet wilde en het niet wist.

Genesis 38: 27-30

- 27 En het geschiedde ten tijde, als zij baren zou, ziet, zo waren tweelingen in haar buik.
- 28 En het geschiedde, als zij baarde, dat één de hand uitgaf; en de vroedvrouw nam dezelve, en zij bond een scharlaken draad om zijn hand, zeggende: Deze komt het eerst uit.
- 29 Maar het geschiedde, als hij zijn hand weder intoog, ziet, zo kwam zijn broeder uit; en zij zeide: Hoe zijt gij doorgebroken? op u is de breuke! en men noemde zijn naam Perez.
- 30 En daarna kwam zijn broeder uit, om wiens hand de scharlaken draad was; en men noemde zijn naam Zera.

Uit Thamar werden Perez en Zera geboren. Zera stak zijn hand uit, maar die werd weer teruggetrokken. Toen werd Perez geboren en daarna kwam alsnog Zera. Het gaat hier om "de breuk" in de geboorte van Zera. De uitgestrekte hand van Zera spreekt over het koningschap van Christus over deze wereld. De hand (genade) werd teruggetrokken. De geboorte van Perez spreekt van de onderbreking in de komst van de Messias. Perez is een type van ploni almoni (de onbekende lossers). Het wijst op het ver-

borgen koninkrijk van Christus, dat sinds Zijn opstanding is begonnen. Zijn koninkrijk is gedurende de huidige/vijfde bedeling verborgen, omdat de Koning - de Here Jezus Christus - Zelf verborgen is (in de hemel). Na de "breuk" kwam Zera. Zera is een beeld van het geopenbaarde koninkrijk dat gedurende de volgende/zesde bedeling over de gehele aarde zal worden opgericht, waarna de duizend jaren beginnen (het zichtbare koninkrijk van Christus over de gehele aarde, waarin de satan gebonden zal zijn).

Ruth 4: 13

13 Alzo nam Boaz Ruth, en zij werd hem ter vrouwe, en hij ging tot haar in; en de HEERE gaf haar, dat zij zwanger werd en een zoon baarde.

De Heer gaf, dat Ruth zwanger werd. Zij baarde een zoon. In de Bijbel komen veel onvruchtbare vrouwen voor. Het was altijd een wonder van de Heer, wanneer er toch een kind geboren werd. De vrouw is een uitbeelding van de oude schepping. De oude schepping kan geen leven voortbrengen. Het is een wonder van God, wanneer uit deze oude schepping toch een nieuwe schepping voortkomt. Zo is het ook bij de natuurlijke (oude) mens. Hij heeft geen macht over het leven. Hij kan geen leven voortbrengen.

Ruth 4: 14

14 Toen zeiden de vrouwen tot Naómi: Geloofd zij de HEERE, Die niet heeft nagelaten u heden een lossers te geven; en zijn naam worde vermaard in Israël!

Dit werd bij de geboorte van Obed tegen Naómi gezegd. De Heer had Naómi een lossers gegeven. Obed was de erfgenaam van Elimelech en van Naómi. De lossing was compleet door de geboorte van Obed. Wanneer er geen nageslacht was gekomen, had de lossing niet werkelijk plaatsgehad. Dan moest er alsnog een lossers gezocht worden. "Zijn naam worde vermaard in Israël" stond reeds in Ruth 4 : 11. Wij kennen geen andere Naam.

Handelingen 4: 10-12

- 10 Zo zij u allen kennelijk, en het ganse volk Israël, dat door den Naam van Jezus Christus, den Nazaréner, Dien gij gekruist hebt, Welken God van de doden heeft opgewekt, door Hem, zeg ik, staat deze hier voor u gezond.
- 11 Deze is de Steen, Die van u, de bouwlieden, veracht is, Welke tot een hoofd des hoeks geworden is.

- 12 En de zaligheid is in geen Anderen; want er is ook onder den hemel geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is, door Welken wij moeten zalig worden.

Er is slechts één Naam die vermaard is en waardoor men zalig kan worden. Dat is de Naam van de Here Jezus Christus!

Ruth 4:15

- 15 Die zal u zijn tot een verkwikker der ziel, en om uw ouderdom te onderhouden; want uw schoondochter, die u liefheeft, heeft hem gebaard, dewelke u beter is dan zeven zonen.

"Verkwikker der ziel" wil zeggen dat er leven wordt gegeven. Het Nieuwe Testament spreekt over de verkwikking die de openbaring van de Here Jezus met zich meebrengt.

2 Thessalonicenzen 1: 3-10

- 3 Wij moeten God te allen tijd danken over u, broeders, gelijk billijk is, omdat uw geloof zeer wast, en dat de liefde eens ieder van u allen jegens elkander overvloedig wordt;
- 4 Alzo dat wij zelve van u roemen in de Gemeenten Gods, over uw lijdzaamheid en geloof in al uw vervolgingen en verdrukkingen, die gij verdraagt;
- 5 Een bewijs van Gods rechtvaardig oordeel, opdat gij waardig geacht wordt het Koninkrijk Gods, voor hetwelk gij ook lijdt;
- 6 Alzo het recht is bij God verdrukking te vergelden den genen, die u verdrukken;
- 7 En u, die verdrukt wordt, verkwikking met ons, in de openbaring van den Heere Jezus van den hemel met de engelen Zijner kracht;
- 8 Met vlammend vuur wraak doende over degenen, die God niet kennen, en over degenen, die het Evangelie van onzen Heere Jezus Christus niet gehoorzaam zijn.
- 9 Dewelken zullen tot straf lijden het eeuwig verderf, van het aangezicht des Heeren, en van de heerlijkheid Zijner sterkte,
- 10 Wanneer Hij zal gekomen zijn, om verheerlijkt te worden in Zijn heiligen, en wonderbaar te worden in allen, die geloven (overmits onze getuigenis onder u is geloofd geworden) in dien dag.

De verkwikking komt van het aangezicht des Heren. Die verkwikking komt wanneer Hij zal komen om verheerlijkt te worden. "Beter dan zeven zonen" (in Ruth 4 : 15) wil zeggen dat Obed méér/béter is dan zeven. De wereld telt tot zeven (zeven dagen per week; zeven bedelingen). Obed is méér dan zeven. Hij is dus de achtste. "Acht" heeft met de nieuwe schepping (die na de zeven bedelingen ook letterlijk aanbreekt) en met wedergeboorte te maken. Door wedergeboorte wordt men namelijk een nieuwe schepping in Christus. Vergelijk David: hij was de achtste zoon van Isai.

Ruth 4:16

- 16 En Naómi nam dat kind, en zette het op haar schoot, en werd zijn voedster.

De schoot is waar men geborgenheid vindt en waar men zich onderwerpt. Men kan in de schoot nieuw leven dragen en er nieuw leven uit voortbrengen. Naómi werd de voedster van Obed. Voedsters spelen in de Bijbel een belangrijke rol in verband met het in stand houden van het koningshuis van David. Paulus noemt zich een voedster ten opzichte van de gelovigen. (1Thessalonicenzen 2: 7) Obed was volgens de wet het kind van Naómi.

Ruth 4:17

- 17 En de naburinnen gaven hem een naam, zeggende: Aan Naómi is een zoon geboren; en zij noemden zijn naam Obed; deze is de vader van Isai, Davids vader.

"Naburinnen" zijn buurvrouwen. In de Bijbel geven anderen een naam aan het kind. In Lukas 1: 59 wilden de familieleden Johannes "Zacharias" noemen. "Obed" betekent "knecht" of "dienaar".

Ruth 4:18

- 18 Dit nu zijn de geboorten van Perez: Perez gewon Hezron;

Perez is dezelfde als Fares. Zera is dezelfde als Zara. (Matthéüs 1: 3) Het boek Ruth eindigt met een klein geslachtsregister. Het officiële geslachtsregister gaat terug tot Perez. Meestal begint een geslachtsregister bij Adam, bij Abraham of desnoods bij Juda. Perez was de onderbreker in de komst van de Messias. Perez is opgenomen als troonpretendent in het geslachtsregister van de Here Jezus. De Grieken kennen Perez onder de naam Perseus. Perseus is in de mythologie de doorbreker. Perez is één van de titels voor de Here Jezus. Perez is dan vertaald met "Doorbreker".

Micha 2: 13

- 12 Voorzeker zal Ik u, o Jakob! gans verzamelen; voorzeker zal Ik Israëls overblijfsel vergaderen; Ik zal het te zamen zetten als schapen van Bozra; als een kudde in het midden van haar kooi zullen zij van mensen deunen.
- 13 De doorbreker zal voor hun aangezicht optrekken; zij zullen doorbreken, en door de poort gaan, en door dezelve uittrekken; en hun koning zal voor hun aangezicht henengaan; en de HEERE in hun spits.

De Doorbreker is de Koning, namelijk de HEERE. Christus is Degene Die doorbreekt en vrucht voortbrengt. De Doorbreker zal Israël naar Jeruzalem leiden. Hij zal van buiten Jeruzalem komen.

Ruth 4: 19-22

- 19 En Hezron gewon Ram; en Ram gewon Amminádab;
- 20 En Amminádab gewon Nahesson; en Nahesson gewon Salma;
- 21 En Salmon gewon Boaz, en Boaz gewon Obed;
- 22 En Obed gewon Isaï; en Isaï gewon David.

Deze namen komen ook voor in het geslachtsregister van de Here Jezus Christus, zoals dat in Mattheüs 1 staat.

Mattheüs 1: 1-6a

- 1 Het boek des geslachts van JEZUS CHRISTUS, den Zoon van David, den zoon van Abraham.
- 2 Abraham gewon Izak, en Izak gewon Jakob, en Jakob gewon Juda, en zijn broeders;
- 3 En Juda gewon Fares en Zara bij Thamar; en Fares gewon Esrom, en Esrom gewon Aram;
- 4 En Aram gewon Aminádab, en Aminádab gewon Nahasson, en Nahasson gewon Salmon;
- 5 En Salmon gewon Boöz bij Rachab, en Boöz gewon Obed bij Ruth, en Obed gewon Jessai;
- 6 En Jessai gewon David, den koning; ...

De hier overeenkomende namen zijn:

Ruth:	Mattheüs 1:
Hezron	Ezron
Ram	Aram
Amminádab	Aminádab
Nahesson	Nahasson
Salma	Salmon
Boaz	Boöz
Obed	Obed
Isaï	Jesse
David	David

De namen zijn soms moeilijk te herkennen, omdat de medeklinkers via de vertalingen veranderd zijn. De klinkers werden in ieder geval veranderd. In het Grieks valt de "h" bovendien weg, omdat het Grieks geen "h" kent (Hezron wordt dan Ezron).

De geschiedenis van de Here Jezus is te zien uit de typologie van de volgende drie namen. Uit Boaz, de man geweldig van vermogen, kwam Obed voort. "Obed" betekent "knecht". Hij is een type van de Here Jezus in Zijn vernedering. De Here Jezus kwam als de Knecht des HEEREN (Obadja = Obed Jehovah). "Isaï" heeft met "leven" (rijk zijn) te maken. Hij is een type van de opstanding van de Heer. David is de definitieve erfgenaam en een type van de Zone Davids. De Here Jezus wordt soms in de profetieën "David" genoemd.

Ezechiël 37: 21-25

- 21 Spreek dan tot hen: Zo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik zal de kinderen Israëls halen uit het midden der heidenen, waarhenen zij getogen zijn, en zal ze vergaderen van rondom, en brengen hen in hun land;
- 22 En Ik zal ze maken tot een enig volk in het land, op de bergen Israëls; en zij zullen allen te zamen een enigen Koning tot koning hebben; en zij zullen niet meer tot twee volken zijn, noch voortaan meer in twee koninkrijken verdeeld zijn.
- 23 En zij zullen zich niet meer verontreinigen met hun dregoden, en met hun verfoeiselen, en met al hun overtredingen; en Ik zal ze verlossen uit al hun woonplaatsen, in dewelke zij gezondigd hebben, en zal ze reinigen; zo zullen zij Mij tot (een) volk zijn, en Ik zal hun tot (een) God zijn.

- 24 En Mijn Knecht David zal Koning over hen zijn; en zij zullen allen te zamen één Herder hebben; en zij zullen in Mijn rechten wandelen, en Mijn inzettingen bewaren en die doen.
- 25 En zij zullen wonen in het land, dat Ik Mijn knecht Jakob gegeven heb, waarin uw vaders gewoond hebben; ja, daarin zullen zij wonen, zij en hun kinderen, en hun kindskinderen tot in eeuwigheid, en Mijn Knecht David zal hunlieder Vorst zijn tot in eeuwigheid.

Dit werd geprofeteerd lang nadat David overleden was. Het gaat hier over de vereniging van de twee stammen en de tien stammen. Dit is ook nú nog profetisch. Het wordt in de volgende/zesde bedeling gerealiseerd. Dan zal de Here Jezus Christus, namelijk dé Knecht David, Koning over alle twaalf stammen zijn. Obed betekent "knecht". Mijn Knecht David is dan "Obed David". De naam David betekent "Geliefde". Ook dit is een omschrijving voor de Here Jezus Christus.

Matthéüs 3: 14-17

- 14 Doch Johannes weigerde Hem zeer, zeggende: Mij is nodig van U gedoopt te worden, en komt Gij tot mij?
- 15 Maar Jezus, antwoordende, zeide tot hem: Laat nu af; want aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen. Toen liet hij van Hem af.
- 16 En Jezus, gedoopt zijnde, is terstond opgeklommen uit het water; en ziet, de hemelen werden Hem geopend, en hij zag den Geest Gods nederdalen, gelijk een duif, en op Hem komen.
- 17 En ziet, een stem uit de hemelen, zeggende: Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb!

De Zoon is de Geliefde. Dat is de Here Jezus Christus. De letterlijke geschiedenis van Boaz en Ruth is een type van de Here Jezus Christus en Israël. Het huwelijk tussen Boaz en Ruth is een type van het huwelijk tussen Christus en het toekomstige, gelovige Israël. Het huwelijk tussen Christus en Israël wordt "de bruiloft des Lams" genoemd.

Openbaring 19: 5-9

- 5 En een stem kwam uit den troon, zeggende: Looft onzen God, gij al Zijn dienstknechten, en gij, die Hem vreest, beiden klein en groot!
- 6 En ik hoorde als een stem ener grote schare, en als een stem veler wateren, en als een stem van sterke donderslagen, zeggende: Halleluja, want de Heere, de almachtige God, heeft als Koning geheerst (*heeft het koningschap aanvaard*).
- 7 Laat ons blijde zijn, en vreugde bedrijven, en Hem de heerlijkheid geven; want de bruiloft des Lams is gekomen, en Zijn vrouw heeft zichzelf bereid.
- 8 En haar is gegeven, dat zij bekleed worde met rein en blinkend fijn lijnwaad; want dit fijn lijnwaad zijn de rechtvaardigmakingen der heiligen.
- 9 En hij zeide tot mij: Schrijf, zalig zijn zij, die geroepen zijn tot het avondmaal van de bruiloft des Lams. En hij zeide tot mij: Deze zijn de waarachtige woorden Gods.

Het Lam is de Bruidegom, namelijk de Here Jezus Christus. Hij is het Lam Dat geslacht is, maar nu staat. Hij is de Leeuw Die uit de stam van Juda is. De bruiloft zal beginnen bij de aanvaarding van het koningschap door de Heer. Dat is ook het moment dat de duizend jaren beginnen, waarin de satan gebonden zal zijn. Die worden ook wel "de bruiloft" genoemd. De bruiloft duurde in het Oude Testament zeven dagen. De bruiloft des Lams vindt plaats gedurende de zevende bedeling. In de duizend jaren zal de eenheid tussen Christus, de Man en Israël, de vrouw, tot stand komen. Uit het huwelijk zal iets geboren worden. Uit Boaz en Ruth werd Obed geboren. De lijn werd voortgezet met Isai en David. Wat geboren werd is een beeld van de nieuwe schepping. Christus is de Eersteling van de nieuwe schepping. Uit het huwelijk van Boaz (de geopenbaarde Christus) en Ruth (het toekomstige, gelovige Israël) zal - na de bruiloft (de duizend jaren) - een nieuwe schepping geboren worden.

Amen